ION I. MOTA

CRANII DE LEMN

COLECTIA "OMUL NOU"
1951

CUVANT INAINTE

Nu mă încumet să fac o prefaţă la opera scrisă a lui Ionel I.Moţa.Puterile nu mă ajută să privesc în acest scop,monumentala concepţie de gândire,vijelioasa frământare din adâncuri şi dârzenia uriaşe cu care s'a ridicat dânsul contra pierzaniei.

L-am văzut în atâtea rânduri, l-am întâlnit de atâtea ori şi totuşi puţin am stat de vorbă cu el. Ii simţeam pulsul trăirii, îi observam pe faţa-i blândă şi pură popasul înţelepciunii. Trecea printre oameni, împrăştiind o căldură binefăcătoare şi o modestie solemnă. Din vorba lui se desprindea doar calmul şi liniştea,sinceritatea şi hotărîrea.

La Jilava, în 1934, el ne-a condus - câte sute de legionari, eram adunaţi acolo.Lumina ochilor lui - albastră ca cerul ce farmecă dorurile contemplative - ne atrăgea către el cu putere de vraje.

Era la trup un om de-o frumuseţe clasică şi la suflet de-o armonie senină,ca strălucirea unei zile de vară. Părea coborît în mijlocul nostru, care suntem cuprinşi de pasiuni şi păcate de rând,dintr'o mai înaltă, mai bună şi mai conştientă lume a spiritelor. L-am considerat un trimis al Cerului, între oameni cu puţină înţelegere pentru câte aveau să se întâmple.

A fost un prevestitor,un gânditor,un luptător, sau toate la un loc şi mai mult decât atâta: un Creştin întreg şi un Român desăvârşit?

A fost o pildă de om, un mare deschizător de drum, o fire dreaptă, sortită ca din câtă vlagă a mai rămas să adune,alături cu Căpitanul său, toată văpaia de viaţă a Neamului,"doborînd piedecile şi

duşmăniilo acestui veac de rătăciro şi înstrăinare..." (Op.cit.I.I.M.)

Mintea lui a intuit primejdia,inima lui a simţit dezastrul,pentrucă a trăit la un nivel de mare înălţime, unde se unește planul naţional cu cel uman prin măreaţa instituţie pământească de natură divină: Biserica Creştină.

Dânsul a avut instinctul pericolului, "care pândeşte întreaga Biserică Creştină şi, cu Ea, întreaga civilizaţie spiritualistă şi nobilă, care e pe cale de completă scufundare".(Op.cit.I.I.M.)

Intâmplările ce-au pricinuit presimţirea aceasta,când Ionel I.Moţa a aprins farul ca cei din corabia lui Isus prinşi pe marea cu furtună dărâmătoare să poată ajunge la ţărm,- îndreptăţiau alarma.In legătură cu desagregarea morală ce-a cuprins omenirea, şi invocând importanţa Bisericii Creştine, spune: "Iată problema! Cea mai mare problemă a zilelor noastre,adevărată faţă a problemei sociale actuale,(scrisă la 15 Noembrie 1928) deoarece elementul moral a fost întotdeauna principala temelie a vieţii şi rosturilor noastre omeneşti.Dacă această temelie se pierde, am pierdut totul: şi dreptul la viaţă,şi puterea de a birui,prin propriile noastre puteri,pe duşmanii care ne încalcă şi ne înjosesc, părând a fi sancţiunea divină a propriilor noastre rătăciri".(Op.cit.I.I.M.)

Ionel I.Moţa a dat şi soluţia împotriva acestui dezastru; ea este valabilă astăzi şi oricând, până nu e prea târziu: "a reda lumii frâna şi cârma morală, iar nu numaidecât o bucată de pâine mai mult şi-o economie materială mai bună; iată calea de soluţionare a acestei vitale probleme umane".(Op.cit.I.I.M.)

Citiţi,dragi prieteni, scrisul lui Moţa,apărut în ediţie de pribegie, şi pătrundeţi-vă de lumină şi credinţă, dreptate şi adevăr, "ca să ne putem întoarce,cum spune el,la isvoare; şi întorşi acolo să reluăm firul rupt al vieţuirii în casa,în comunitatea şi duhul românesc, pentruca astfel să ridicăm viaţa acestui neam la puterea şi rodnicia materială şi sufletească, de care este vrednic". (Op.cit.I.I.M.)

* * *

Ionel I.Moţa s'a născut la 5 Iulie 1902, la Orăştie,Judeţul Hunedoara. Este fiul preotului Ion Moţa şi al Mariei, născută Damian.Părinţii acestora,bunicii lui Ionel, au fost tot preoţi şi neînfricaţi luptători pentru drepturile Românilor.

I.I.Moţa,după absolvirea cursului primar la Orăştie, a urmat primele trei clase liceale la gimnaziul unguresc din Sibiu, având-l coleg pe Corneliu Georgescu, cu care se va întâlni mai târziu în lupta de redeşteptare naţională.

La 1915,preotul Ion Moţa, cu întreaga familie, trece Carpaţii cu scopul de a duce lupta pentru unirea neamului întreg. Ionel îşi urmează studiile liceale la Iaşi,iar după încheierea păcii la 1918, le termină la Bucureşti, luându-şi bacalaureatul la liceul Sfântul Sava.

In toamna anului 1920 pleacă la Paris pentru studii în drept şi ştiinţe politice; dar după primul an de învăţătură şi examene date, se întoarce în ţară din lipsă de mijloace materiale. Anul următor se înscrie la Facultatea de Drept din Cluj.

Către sfârşitul anului 1922 face cunoştinţa lui Corneliu Zelea Codreanu, în care, mai târziu, recunoaşte pe cel predestinat să ia conducerea tinerimii române în lupta pentru renaşterea poporului român.

La 23 Decembrie 1923, editează la Cluj gazeta "Dacia Nouă", în care publică articolul: "Cauza noastră e justă în ordinea morală şi serveşte progresul social", pe care-l termină astfel: "Lupta trebuie s'o ducem înainte cu perseverenţa apostolatului şi cu vitejia sufletelor alese care ştiu că nu este nimic mai nobil decât de a te uita pe tine şi a te jertfi pentru aproapele năpăstuit.

Aşa a făcut Cristos!" (Op.cit.I.I.M.)

In primăvara anului 1923 a fost ales preşedinte al Centrului Studenţesc "Petru Maior", în comitetul căruia fusese mai înainte numai delegat al Studenţimii clujene.

Tot în această vreme traduce din limba franceză "Protocoalele Inţelepţilor Sionului", comentate de profesorul I.C.Cătuneanu şi D-l avocat Emil Vasiliu-Cluj. Cartea a fost închinată "Studenţimii Române", care prin mişcarea ei generoasă din anii 1922-1923, ne-a trezit la realitatea provenită din - "slăbiciunea, neprevederea, şi venalitatea noastră"-. Ea s'a tipărit în Editura Libertăţii, gazeta de luptă a preotului Ion Moţa, a cărei apariţie coincide cu anul de naştere a lui Ionel.

I.I.Moţa a făcut parte dintre fondatorii "Acţiunii Româneşti" alături de profesorii I.C.Cătuneanu, Ciortea, Iuliu Heţieganu şi dl avocat Em, Vasiliu Cluj.

In calitate de preşedinte al Centrului studenţesc "Petru Maior", participă la congresul conducătorilor Studenţimii Române care s'a ţinut în zilele de 22-25 August 1923 în amfiteatrul Facultăţii de Drept din Iaşi, la Mânăstirea Cetăţuia şi în pădurea depe Dealul Galatei. In şedinţa de la Cetăţuie, prezidată de I.I.Moţa, a fost proclamată ziua de 10 Decembrie 1922 ca sărbătoare naţională a Studenţimii Române. Aci s'a încheiat definitiv acordul sufletesc şi hotărîrea de luptă până la sacrificiul suprem între Moţa şi Căpitan.

Deacum înainte începe perioada grea a proceselor, a prigoanelor şi închisorilor fără sfârşit. El trece triumfător prin toate, la 27 Septembrie 1924 la 20 Mai 1925, la 5 Aprilie 1934, etc., etc..

Nu cred că este de prisos reproducerea opiniei lui O.Goga despre oamenii şi vremea în care ne găsim acum: "Duceţi-vă la Orăştie -scrie el- citiţi gazetele populare ale părintelui Moţa de acum 20 de ani încoace, ori staţi de vorbă două minute cu preoteasă, acolo la ea acasă. Veţi înţelege degrabă că o lume aspră, tare în credinţa ei, cu accente de energie nebănuită şi cu note de austeritate patriarhală, e pe cale să-şi strige evanghelia ei... Ei au escaladat veacurile cu instinctele lor, cu care nu se poate face niciun târg. Ei reprezintă religia naţională, fanatică şi intransigentă, cea mai de seamă temelie a vieţii noastre de stat".

In anii 1925-26, I.I.Moţa îşi urmează studiile de drept la Grenoble întrerupte prin eliminarea lui dela Universitatea din Cluj.

Intors din străinătate îşi face stagiul militar la Scoala de Ofiţeri de rezervă de Infanterie din Bucureşti, reuşind să fie şef de promoţie.

La 24 Iunie 1927, atunci când s'a oprit timpul să se întâmple înfiinţarea "Legiunii Arhanghelul Mihail", Ionel I.Moţa a fost alături de Căpitan.

La 1 August 1927 apare în Editura Libertăţii, dela Orăştie revista "Pământul Strămoşesc", în care semnează articolul "La Icoană".

Tot în această lună a anului 1927 se căsătoreşte cu Iridenta Zelea Codreanu.

La 8 Noembrie 1927, de Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavril, la depunerea legământului primilor legionari, Căpitanul îndeplineşte acest act în faţa lui Moţa, primind din mâinile acestuia săcuşorul cu ţărână

In anul 1932 îşi ia doctoratul în drept la Universitatea din Grenoble, susţinându-şi în mod strălucit teza: "La Securite juridique dans la Societe des Nations".

Prigoana din anii 1933-34 nu-l cruţă. El o suportă cu toată conştiinţa dreptăţii şi demnităţii de erou.

In zilele de 16-17 Decembrie 1934, participă ca delegat al Mişcării Legionare la congresul dela Montreux, organizat de "Comitetul de acţiune pentru Universalitatea Romei" sub preşidenţia generalului italian Coselschi.

La congresul studenţesc dela Craiova din Aprilie 1935 este ales preşedinte de onoare al întregii

Studenţimii Române. Tot în Aprilie 1935 este ales preşedinte al Asociaţiei "Generaţia Mişcării Studenţeşti dela 1922",La 6 Decembrie 1935 este numit Comandant al Bunei Vestiri.

In primăvara anului 1936 primeşte dela tatăl său părintele protopop Ion Moţa conducerea glorioasei gazete de luptă "Libertatea".

A colaborat la o serie de gazete şi reviste, dintre care amintim: Dacia Nouă, Pământul Strămoşesc,Cuvântul Studenţesc,Revista Mea,Crai Nou,Vestitorii,România Creştină, Cuvântul Argeşului, Axa, etc.

In toamna anului 1936,la 24 Noembrie,pleacă în apărarea Creştinătăţii pe frontul Spaniei naţionaliste, unde începuse lupta, care continuă şi acum între cele două lumi.

In ziua de Sfântul Vasile,1 Ianuarie 1937,este numit Vicepreşedinte al partidului "Totul pentru Tară", numire ce i-a fost comunicată pe frontul spaniol.

In ziua de 13 Ianuarie 1937,la orele 4 dupămasă,a căzut,împreună cu Vasile Marin,luptând la mitralieră cu faţa la duşman.

* * *

Ionel I.Moţa a murit pe pământul Spaniei, la Majadahonda,apărându-şi Tara şi Credinţa, Biserica şi Neamul,după gândul şi făptura inimii sale, - în răsboi cu comunismul care "trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos".

S'a întâmplat precum a scris în testamentul său,ca să rămână veacurilor: "Mor,Corneliu, cu tot elanul şi toată fericirea pentru Cristos."

Vasile Iasinschi

Madrid,Decembrie 1951

Moţa,

Neamului acestuia nu i-au fost deajuns nici scrisul tău,nici suferinţele tale la care a privit nepăsător timp de 14 ani.

Acum ai vrut să-i faci dovada supremă: să-ţi verşi propriul sânge -sângele tău slăbit de lovituri, de închisori şi de prigoane, într'o ţară în care tinereţea ta toată a avut parte numai de ele şi în care ai fost tratat permanent ca turburător al ordinei publice şi ca atentator la Siguranţa Statului român.

Si l-ai dat. L-ai dat într'un chip cutremurător, Noi stăm în genunchi şi-ţi sărutăm fruntea ta de viteaz şi de mucenic.

Neamului care nu te-a crezut, îi trimitem acum din nou scrisul tău, sfinţit, de data aceasta, cu jertfa propriului tău sânge.

Dacă nici acum nu va înţelege,suntem gata,până la cel din urmă, pentru jertfa supremă în slujba credinţei legionare.

Fii dar sigur şi dormi liniştit Moţa, -legionarii vor birui.

Corneliu

Bucureşti,31 Ianuarie 1937

CUPRINSUL

1933

Un mare an legionar

1934 - 1936

După furtună

Pregătirea omului nou, invincibil

Inainte de Legiune

1922 - 1923

Porneşte mişcarea naţională studenţească

1923 - 1924

Din închisori

ION I. MOȚA

CRANII DE LEMN

Ediția Monumentul MM

Colecția "Omul Nou"

1970

COLECȚIA „OMUL NOU“
Traian Golea
München - Germania

ION I. MOȚA

CRANII DE LEMN

ARTICOLE

cu întregirea:

LIGA NATIUNILOR, Conferință
TESTAMENTUL lui Ion Moța
BIOGRAFIA de A. Vântu

Ediția Monumentul MM

Colecția "Omul Nou"

1970

„Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Cristos, şi am mers **fericit** *la moarte pentru El".*

Ion I. Moţa

(Din testamentul către părinţii săi)

ION I. MOȚA

CRANII DE LEMN

ARTICOLE
1922—1936

EDIȚIA IA IV-A

EDITURA MIȘCĂRII LEGIONARE
BUCUREȘTI
1940

LIGA NAȚIUNILOR

IDEALUL, VICIILE ŞI PRIMEJDIA EI

Conferinţă ţinută la Cercul de Studii al Centrului Studenţesc Bucureşti în ziua de 15 Decembrie 1929

DE

ION I. MOȚA

BUCUREŞTI
INSTITUT DE ARTE GRAFICE „BICA" STR. JUSTIŢIEI, 30
1930

CUPRINSUL

1933

Uu mare an legionar

1934—1936

După furtună

pregătirea omului nou, invincibil

1922—1923

Porneşte mişcarea naţională studenţească

1923—1924

Din inchisori

Adaos la ediţia de faţă

ION I. MOȚA

CRANII DE LEMN

ARTICOLE
1922-1936

EDITIA IV.

1940

EDITURA SÂNZIANA o Colecția "DOCUMENTE ARESTATE"

ION I. MOȚA

CRANII DE LEMN

ARTICOLE
1922-1936

EDIȚIA a V-a

EDITURA SÂNZIANA
BUCUREȘTI
2007

EDITURA SÂNZIANA
Tel. 0723.681.015,
e-mail: sanziana40@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOȚA, ION
Cranii de lemn : articole 1922-1936 / Ion I. Moța. - Ed. a 5-a. - București : Editura Sânziana, 2007
ISBN 978-973-88597-2-2

821.135.1-92
329(498) Legionar

Editorul mulțumește pe această cale d-lor Dan Georgescu și Răzvan Apahidean, pentru prețiosul sprijin acordat apariției acestei cărți.

Notă asupra acestei ediții

Prin colecția "Documente arestate", Editura Sânziana și-a propus restituirea către publicul larg românesc a unor cărți, texte ori documente a căror deținere ori difuzare, în perioada totalitarismului comunist, a făcut parte din categoria delictelor penale grave.

Simpla prezență în biblioteca unui cetățean, a acestor cărți interzise printr-o serie de legi după 1945, constituia un delict suficient pentru ca respectivul să fie trimis pentru ani de zile la închisoare ori la Canal. Mulți dintre nefericiții deținători ai unor astfel de materiale nu s-au mai întors niciodată în sânul familiilor lor.

Aceste cărți au cunoscut și ele, de altfel, o soartă asemănătoare cu cea a autorilor ori a deținătorilor lor. Odată capturate, ele erau arse chiar de autoritățile de resort, așa cum se întâmpla de altfel și cu periodicele, cărțile poștale ori alte efecte "interzise". Puține, foarte puți-ne exemplare din fiecare publicație au fost introduse în fondurile arhivelor secrete, la care nu aveau acces decât cel mult exponenții structurilor politice și represive comuniste ori cercetătorii obedienți regimului totalitar.

Desigur, condițiile politice de după 1989, au permis reeditarea și difuzarea masivă a celor mai mulți dintre autorii interziși între 1945 și 1989.

Totuși, cartea de față a fost pentru ultima dată tipărită la noi în țară în 1940. Volum cuprinzând o selecție a celor mai reprezentative articole scrise de liderul legionar Ion I. Moța, "Cranii de lemn" apăruse pentru prima oară în 1936. Următoarea ediție, din 1937, era deja una postumă, întrucât autorul murise la începutul anului respectiv, pe 13 ianuarie, lângă Madrid, în Spania, unde plecase împreună cu alți șase camarazi, pentru a lupta ca voluntar în armata anticomunistă a generalului Francisco Franco.

În fine, două ediții au văzut tiparul în toamna lui 1940, în timpul guvernării național-legionare.

Condițiile de cenzură și interdicție penală din timpul dictaturii antonesciene nu au mai permis editarea cărții, iar după 1945, instaurarea dictaturii comuniste sub directa supraveghere a Moscovei a exclus nu doar tipărirea "Craniilor de lemn", dar însăși deținerea unui astfel de volum putea să coste ani grei de detenție, dacă nu chiar moartea. Doar în lumea liberă, sub coordonarea lui Horia Sima, au fost scoase de sub tipar, atât în limba română cât și în limbi de circulație internațională, câteva ediții ale acestei cărți.

Și totuși, au existat îndrăzneți care, în marea temniță numită România socialistă aflându-se, nu au distrus aceste cărți, ci le-au ascuns, reușind să le păstreze până după 1989.

Volumul pe care îl țineți în mână are ca obiect de reproducere un exemplar din ediția a IV-a, din 1940. Povestea acestei cărți, aflate în posesia editorului, este extraordinară. Ea a aparținut lui Virgil Procopovici, din Rădăuți, nepot al marelui sociolog român de renume internațional, profesorul universitar Traian Brăileanu (decedat în 1947 în închisoarea Aiud, în urma condițiilor inumane de detenție). Pe 23 ianuarie 1941, în urma înlăturării Mișcării Legionare de la guvernare, de către generalul Ion Antonescu, Procopovici a zidit acest volum, împreună cu un număr impresionant de alte cărți, reviste, fotografii, documente și insigne, în scara unei case din Rădăuți. Două zile mai târziu, în cadrul masivelor arestări declanșate de Antonescu, Virgil Procopovici a fost reținut, fiind condamnat și întemnițat pentru activitate legionară.

Ieșit din închisoare în 1944, Procopovici nu s-a putut bucura prea mult timp de libertate, fiind una din zecile de mii de victime ale valurilor de arestări operate de comuniști în 1948. În ciuda anchetelor concretizate în torturi inimaginabile pentru o minte sănătoasă, Virgil Procopovici nu a divulgat locația depozitului ascuns de el în 1941.

După 58 de ani, în vara anului 1999, grav bolnav și simțindu-și sfârșitul aproape, a chemat la el pe câțiva camarazi, și ei foști deținuți

politici, și le-a făcut cunoscut locul cu pricina, în scopul dezgropării depozitului. După multe peripeții, cele câteva pachete au fost scoase la lumina zilei, repet, după 58 de ani, materialele aflându-se în condi-ții de păstrare excelente.

Cum spuneam, printre ele se afla și volumul după care a fost redactată această ediție a "Craniilor de lemn". Am relatat povestea acestui volum, pentru că, așa cum spuneam, el se identifică nu doar cu soarta a sute de mii de români persecutați și urmăriți de sistemul represiv totalitar, ci cu destinul tuturor operelor interzise timp de 45 de ani, precum și cu al autorilor lor.

Condițiile de după 1990, respectiv instaurarea Statului de Drept, făcea posibilă dar și necesară reeditarea tuturor operelor și autorilor care în perioada totalitarismului au fost interziși, indiferent de orientarea lor politică sau ideologică. Considerăm că restituirea integrală a scrierilor interzise jumătate de veac reprezintă o condiție sine qua non pentru eliberarea societății românești de spaimele și traumele trecutului totalitar, pentru corecta înțelegere și asumarea trecutului, cu luminile și umbrele sale. Condiție, în ultimă instanță, a realizării reconcilierii și instaurării normalității în societatea noastră.

Iată, pe scurt, motivațiile care au stat la baza hotărârii de a purcede la publicarea, pentru prima oară după 1940, a "Craniilor de lemn".

Am reprodus de altfel, în facsimil, și primele 3 pagini ale volumului original.

În fine, câteva precizări referitoare la forma literară a prezentei ediții. Ne-am străduit să păstrăm formulele specifice epocii lui Moța, tocmai pentru a facilita cititorului pătrunderea în atmosfera epocii respective. Am intervenit pe alocuri, prin adaptări la ortografia actuală, cum ar fi înlocuirea apostrofului cu cratima, în scopul de a facilita lectura cititorului anului 2008.

De asemenea, dacă nu am intervenit asupra unor forme vechi, nemaifolosite azi, precum Cristos, Valeriu Branișce, massă, jidan, repețite rânduri, săltar *ș.a.m.d., lăsându-le neschimbate în text, este pentru că am considerat că acestea vor contribui la introducerea ci-*

titorului în atmosfera specifică epocii în care au fost scrise articolele respective.

În ceea ce priveşte opiniile autorului, conţinute în text, cu privi-re la anumite organizaţii, instituţii ori grupuri umane, considerăm că ele trebuie privite strict în complexul context politic, social, al cu-rentelor ideologice, caracteristice epocii în care autorul le-a plămădit, editurii neputându-i-se reproşa sub nici o formă împărtăşirea vreu-neia din ideile exprimate în acest volum. Editura Sânziana păstrează o perfectă echidistanţă faţă de orice afirmaţii, păreri sau orientări ide-ologice care s-ar regăsi în apariţiile sale editoriale.

Obiectivul nostru este să aducem pe piaţa de carte din România apariţii care stau sub semnul ineditului, care să suscite un interes a-parte publicului românesc şi să se constituie în veritabile restituiri către cititorul român. Sperăm că prin editarea, după 68 de ani, a "Craniilor de lemn" ne-am atins încă o dată acest obiectiv.

Editorul

ION I. MOŢA

CRANII DE LEMN

ARTICOLE
1922—1936

EDIŢIA IV-A

EDITURA MIŞCĂRII LEGIONARE
BUCUREŞTI
1940

ION I. MOȚA

REPERE BIOGRAFICE

Ion I. Moța s-a născut la 5 iulie 1902, în Orăştie, ca fiu al protopopului ortodox Ion Moța - vechi luptător pentru drepturile românilor din Transilvania, condamnat la moarte de autoritățile austro-ungare pentru activitatea sa naționalistă, motiv pentru care a fost nevoit să se refugieze în România liberă.

Ion. I. Moța în perioada studenției.

Adolescența lui Ion I. Moța se identifică cu perioada primului război mondial, evenimentele care au dus la crearea României mari punându-şi amprenta decisiv pe personalitatea sa.

După război, Ion I. Moța (cunoscut de apropiați şi ca Ionel Moța) devine student al Facutății de Drept din cadrul Universității din Cluj, unde ajunge preşedinte al Grupului studențesc "Petru Maior", calitate în care participă activ la acțiunile studențeşti cu caracter naționalist şi anticomunist, declanşate la toate universitățile din țară.

În primăvara anului 1923, pe fondul acestor puter-nice mişcări ale tineretului universitar românesc, Ionel Moța îl cunoaşte pe Corneliu Zelea Codreanu, între ei legându-se o prietenie puternică, ce nu va avea sfârşit.

Orăştie: casa părintelui Moța.

În octombrie 1923 este acuzat, alături de Corneliu Codreanu şi alți lideri ai studenților, de "complot". Va cunoaşte detenția, împre-

1924. „Văcăreştenii" în timpul procesului. De la stânga la dreapta: sus – Corneliu Georgescu, Corneliu Z. Codreanu, Ionel Moţa şi Radu Mironovici. Jos – Tudosie Popescu şi Ilie Gârneaţă.

ună cu camarazii săi, în cadrul penitenciarului Văcăreşti, din Capitală. În urma procesului, toţi studenţii sunt eliberaţi.

În 1925, Ionel Moţa şi Corneliu Zelea Codreanu pleacă în Franţa, la Grenoble, la studii. Moţa va obţine doctoratul în Drept, impresionând corpul universitar cu teza de Drept public "La securité juridique dans la Societé des Nations", prin care demonstra incapacitatea Societăţii Naţiunilor de a garanta siguranţa statelor.

Biserica închisorii Văcăreşti.

Întors în ţară, pe fondul scindării Ligii Apărării Naţional-Creştine şi crizei cunoscute de Dreapta naţională românească, Ionel Moţa ia parte, pe 24 iunie 1927, alături de Corneliu Zelea Codreanu (supranumit de camarazii săi Căpitanul), Radu Mironovici, Corneliu Georgescu şi Ilie Gârneaţă, la înfiinţarea Legiunii Arhanghelul Mihail, organizaţie al cărei obiect de activitate era educaţia moral-spirituală a tinerei generaţii.

Tot în 1927, Ionel Moţa se căsătoreşte cu Iridenta Zelea Codreanu, sora mai mică a Căpitanului, şi se înscrie în Baroul din Orăştie. Implicarea lui în Mişcarea Legionară este totală. Se remarcă prin articole de o calitate deosebită publicate în revista "Pământul Strămoşesc", dar şi în revista "Libertatea".

1925. Ionel Moţa, prof. Ion. Z. Codreanu şi Corneliu Codreanu

Caracterul integru, curajul, fermitatea şi cultura sa, l-au făcut iubit şi respectat de toţi camarazii săi. Cavalerismul şi spiritul de onoare, manifestate inclusiv în raporturile cu adversarii, i-au atras deosebita stimă a acestora.

Prigoana declanşată împotriva Legiunii prin dizolvarea partidului "Garda de Fier" de guvernul liberal I. Gh. Duca, în baza înţelegerii dintre acesta şi anumite cercuri de interese financiar-bancare de la Paris, îl găseşte pe Ion I. Moţa în fruntea apărătorilor Mişcării Legionare. El va fi închis pe 10 decembrie 1933, la închisoarea Jilava, alături de alte mii de legionari din toată ţara. Aceeaşi soartă o va împărtăşi după 29 decembrie, în urma împuşcării premierului Duca de către trei legionari, la Sinaia.

Avocat. Anii 1930.

La 5 aprilie 1934, completul militar de judecată achită pe cei cincizeci de lideri ai Mişcării, în frunte cu Corneliu Codreanu.

În timpul ce a rămas, Moţa va fi permanent alături de Corneliu Codreanu la conducerea Mişcării Legionare, muncind de dimineaţa până seara, investind întreaga sa energie în această lucrare.

Acum reapare revista naţionalistă "Libertatea", condusă de părintele Moţa încă înainte de război, şi devenită acum publicaţie legionară. Ionel Moţa publică articole, susţine conferinţe publice. În 1936 apare cartea "Cranii de lemn", o

Cei şapte legionari voluntari în războiul din Spania.

culegere a celor mai reprezentative dintre articolele sale.

Ştirile despre atrocităţile săvârşite împotriva bisericilor, clerului şi populaţiei creştine, de trupele comuniste, sprijinite de Stalin via Franţa, în războiul civil din Spania, îl cutremură pe Ionel Moţa. Acum ia iniţiativa formării unei echipe de legionari, în fruntea căreia să plece pentru a lupta voluntar în Spania, în armata naţionalistă a generalului Francisco Franco. La insistenţele lui Moţa, Corneliu Codreanu acceptă în cele din urmă ca acesta să plece voluntar pe frontul spaniol, alături de generalul G. Cantacuzino, dr. Vasile Marin, ing. Gheorghe Clime, preotul Ion Dumitrescu Borşa, av. Niculae Totu, Bănică Dobre şi av. Al. Cantacuzino.

Bucureşti, 13 februarie 1937. Aspecte de la funeraliile lui Ion. I. Moţa şi Vasile Marin.

Deşi era avocat, cap de familie şi tată a doi copii, Ionel Moţa lasă tot ce-i este drag şi pleacă la luptă. "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clătina aşezarea creştină a lumii. Puteam noi să stăm nepăsători? Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Hristos şi am mers bucuros la moarte pentru El", avea să scrie Moţa în Testamentul lăsat părinţilor săi.

Deşi toţi cei şapte aveau gradul de ofiţeri, în Spania vor cere expres să lupte ca simpli soldaţi.

În zorii zilei de 13 ianuarie 1937, Ionel Moţa şi Vasile Marin vor cădea la datorie, în timpul unui atrac blindat comunist, la a cărui respingere se remarcaseră în mod deosebit prin spirit eroic.

Întoarcerea în România s-a făcut cu un tren mortuar, care a fost întâmpinat de populaţia românească în mod masiv, în toate gările şi haltele prin care a trecut. La 13 februarie 1937, au avut loc la Bucureşti funerariile celor doi luptători anticomunişti, la care au participat sute de mii de oameni şi sute de preoţi, între care şi ierarhi ortodocşi.

Majadahonda, Spania. Monumentul ridicat pe locul unde, la 13 ian. 1937, au căzut Moţa şi Marin.

CUPRINS

Tiparul: **Tipografia EDITURII ELISAVAROS**
Str. LUDUŞ nr. 32, Sectorul 1, Bucureşti
Telefon/Fax: 223.84.60
Mobil: 0724/028703; 0724/028704

Colecția "DOCUMENTE ARESTATE" o EDITURA SÂNZIANA

Prezentul volum reproduce ediția a IV-a, din 1940, a acestei lucrări, pornind de la un exemplar îngropat în ianuarie 1941, odată cu un întreg depozit de carte și documente, la Rădăuți, de Virgil Procopovici, nepot al profesorului Traian Brăileanu, înainte de arestare. Deși trecut prin închisori și anchete în perioada 1941-1964, Virgil Procopovici nu a divulgat ascunzătoarea depozitului de la Rădăuți. Cartea a fost dezgropată, odată cu celelalte documente, în 1999, cu puțin timp înainte de moartea lui Procopovici, de un grup de camarazi, la solicitarea expresă a acestuia.

NOTĂ: ***Deținerea sau consultarea acestei lucrări s-a încadrat, timp de 50 de ani, în categoria delictelor penale. Dispariția oficială a sistemului totalitar comunist și instaurarea Statului de Drept, îndreptățeau punerea la dispoziția specialiștilor și a publicului românesc a acestui document de primă importanță pentru mai buna cunoaștere a istoriei României interbelice. Acesta este de altfel scopul prezentului demers editorial.***

9 789738 859722

ISBN 978-973-88597-2-2

CRANII DE LEMN

DE ION I. MOTA

Prima editie a acestei lucrãri a apãrut în Editura "Totul Pentru Tarã", 2 Aprilie 1936, Sibiu

ION MOTA: V I A T A S I O P E R A37

M O T A,

Neamului acestuia nu i-au fost deajuns nici scrisul tau, nici suferintele tale la care a privit nepasator timp de 14 ani.
Acum ai vrut sa-i faci dovada suprema: sa-ti versi propriul sânge – sângele tau slabit de lovituri, de închisori si de prigoane, într-o tara în care tineretea ta toata a avut parte numai de ele si în care ai fost tratat permanent ca turburator al ordinei publice si ca atentator la siguranta Statului român.
Si l-ai dat. L-ai dat într-un chip cutremurator. Noi stam în genunchi si-ti sarutam fruntea ta de viteaz si de mucenic.
Neamului, care nu te-a crezut, îi trimitem acum din nou scrisul tau, sfintit de data aceasta cu jertfa propriului tau sânge.
Daca nici acum nu va întelege suntem gata, pâna la cel din urma, pentru jertfa suprema în slujba credintei legionare.
Fii dar sigur si dormi linistit Mota, - legionarii vor birui.
Corneliu
Bucuresti 31 Ianuarie 1937

ION I. MOTA
Schita biograficã

Ion I. Mota s-a nascut la 5 iulie 1902 la Orastie, micul oras românesc din Hunedoara, asezat la mica departare de Sarmisegetuza si Gradistea, cele doua cetati ce amintesc, una de eroismul dac, cealalta de maretia romana si care a devenit atât de cunoscut prin lupta tineretului activist ardelean în timpul Ungurilor si prin foile populare: „Libertatea”, „Foaie Interesanta” si „Foaia Plugarului”.
Ion Mota este fiul protopopului I. Mota, conducatorul acestor foi si unul dintre fruntasii românilor ardeleni în lupta lor de dezrobire nationala, iar mama sa Maria, nascuta Damian, este fiica preotului Nicolae Damian din Balse-Hunedoara. Bunicul lui I. I. Mota, dupa tata, era preot în satul Nojac, tot din judetul Hunedoara. El se numea tot Ion si a fost un pasionat cititor de slova româneasca si luptator aprig pentru drepturile poporului sau împilat. Bunica sa, nascuta Bogdan, se tragea tot dintr-o familie de vechi luptatori.
Aceasta ascendenta este cea mai fireasca justificare a temperamentului si a mediului în care s-a nascut si a crescut Ionel Mota. Adaugati la aceasta faptul ca el vede lumina zilei cam în acelasi timp cu aparitia gazetei „Libertatea”, care a început lupta pe care partida activista a tineretului ardelean de la începutul secolului, în frunte cu celalalt orastean, Aurel Vlad, a dat-o pentru afirmarea drepturilor românesti în Ardealul încalcat.
Pentru a întelege personalitatea lui I. I. Mota, formatia sa sufleteasca, partea de contributie a ereditatii si influenta mediului natal, trebuie sa cunoastem o pagina din istoria Ardealului de odinioara:
„Eliminata sistematic din burguri, inteligenta româneasca din Transilvania s-a înclinat asupra poporului, a trait în micile orasele de provincie, pastrând legatura sufleteasca cu masele taranesti si toata osteneala sa s-a concentrat într-o mare misiune culturala. Elementul de propaganda si de raspândire a ideilor în secolul al XIX-lea – ziarul – a înflorit într-o frumusete cu totul particulara si specifica în Ardeal. Ziarul ardelean era monitorul nationalismului, conducatorii lui erau întotdeauna intelectuali, animatori si luptatori pe baricade.
Ziaristica ardeleneasca n-a cunoscut ceeace se cheama zâzanie de partid si a fost ferita de

profesionalismul fara suflet al ziarului modern. Ziarul ardelean era o foaie de cultura si educatie sufleteasca, o arma de lupta a nationalismului si un bastiment de rezistenta al inteligentei. Ziaristul se adresa poporului, Românilor, si de aceea, pe lânga faptul ca si-a pastrat un caracter pronuntat românesc, a fost ferit de infiltratia mercenarilor si a scribilor din orasele înstrainate. Gheorghe Baritiu cu „Gazeta Transilvaniei", Aurel Muresanu cu „Carpatii", parintele Ion Mota cu „Foaie Interesanta" si „Libertatea", au dat aceasta rânduiala presei ardelenesti."

(Nicolae Rosu – Un ziarist de lupta: Ion Mota, Convorbiri Literare, LXIX, 8-10.08. 1906)

Dupa absolvirea scolii primare în oraselul natal, Ion I. Mota a urmat primele clase liceale la liceul unguresc „Fögimnazium", având coleg pe Corneliu Georgescu, camaradul sau de lupta de mai târziu.

Dupa declararea razboiului mondial în 1915, tatal sau urmând politica instinctului national de atunci, trece Carpatii în tara mama unde, alaturi de celalalt mare preot, Vasile Lucaciu, va duce lupta pentru intrarea României în razboiul de dezrobire.

Cu mari greutati trece si Ionel împreuna cu mama si surorile sale în tara, unde îsi urmeaza cursurile secundare la liceul Lazar, întrerupte doar de cumplitul refugiu care îl duce la Iasi. Aici, într-o colonie de scolari, alaturi de prietenul sau inginerul Stoicoiu, au fost la munca câmpului în comunele Holboaca si Cristesti, din judetul Iasi, muncind pentru ostasii care luptau pe front pentru apararea tarii.

Un episod de atunci vadeste întreaga abnegatie si simtul de sacrificiu al lui Ionel Mota de mai târziu. De groaza invaziei germane asupra Moldovei, toti scolarii si cu supraveghetorii acelei colonii, plecasera. Într-o sâmbata seara târzie, prietenul sau Stoicoiu, întorcându-se de la Iasi la colonie, îl gaseste singur. Uimit, îl întreaba, cum de mai sta acolo? „Nu vezi ca au plecat toti si ca cei din jur – era un lagar de prizonieri – ar putea sa fure tot si sa se risipeasca întreaga noastra munca", fu raspunsul sfiosului si frumosului copil blond..

În timpul acesta el a suferit toate greutatile si durerile refugiului, fiind departe si de parintele sau, pe care statul maghiar îl condamnase la moarte si acum facea un drum destul de primejdios prin Siberia, trimis de statul român în propaganda. Dupa încheierea pacii Ion I: Mota îsi continua studiile si îsi ia bacalaureatul la liceul Sf. Sava din Bucuresti, dând dovada de multa inteligenta, seriozitate si putere de munca. Mediul înconjurator, profesorii si colegii lui au dezvoltat si mai mult puternicul lui simt national si dragostea fata de România întregita, fiind unul dintre reprezentantii cei mai straluciti ai tinerei generatii ardelenesti se înfratea pentru totdeauna cu fratii din Regat. Pentru Ion I. Mota cuvântul „regatean" nu a existat niciodata.

„În zilele acestea de amaraciune – spune Ionel Mota într-un articol – am vrea ca un lucru sa fie stiut: sunt înca ardeleni(mai multi decât îi afiseaza reclama zilei) care se ridica pieptis împotriva acestor schimonosiri, care uzurpa dreptul de a reprezenta sufletul ardelenesc. Si declaram cu hotarâre: acesta nu e sufletul nostru!!! Ceeace, venind în numele Ardealului, amaraste de ani de zile pe românul patriot, falsifica adevarul istoric si cauta sa dezmosteneasca traditia patriotica, ideea nationala cât de cât stapâna pâna acum în politica si viata micii României, aceasta e ceva strain de sufletul ardelenesc adevarat."(Ion I. Mota, „Cranii de Lemn")

În toamna anului 1920, Ionel Mota pleaca la Paris, înscriindu-se cu o bursa de stat la Sorbona, unde urmeaza Dreptul si Stiintele Politice. Desi si-a luat cu succes toate examenele, bursa fiindu-i suprimata, e nevoit sa-si întrerupa studiile în strainatate si în toamna anului 1921 se înscrie la Facultatea de Drept din Cluj.

Tânar, ager, cumpatat si purtatorul unui nume de mare autoritate în Ardeal, Ionel Mota s-a impus de la început în masa studenteasca, desemnându-se ca un conducator. În toamna anului 1922 el face cunostinta la Cluj cu Corneliu Codreanu, Capitanul lui de mai târziu, care se reîntorsese din Germania, în urma izbucnirii miscarilor studentesti. Iata cum descrie Ionel I. Mota, în articolul „Spasmul si concluzia lui", aparut în volumul comemorativ publicat de Centrul Studentesc „Petru Maior" din Cluj, cu prilejul împlinirii a 10 ani de activitate în România Întregita (1928), atmosfera de atunci în care se oglindesc sentimentele si ideile de care era patruns în toamna lui 1922:

„Esti gresit, iubite coleg mai tânar, daca îti închipui, despre cei din generatia noastra, ca am fi niste fapturi exceptionale, a caror imagine necunoscuta trebuie sa ti-o alcatuiesti în minte. Noi, în raport cu românitatea, n-am fost ciudate exceptii, cu nimic altceva decât exemplarul, acum ceva mai în vârsta, al aceluiasi „românas" cu fata limpede si ochii curati, pe care îl întâlnesti pretutindeni. Iar în privinta fetei sufletesti, la fel cu tipul rasei noastre: buni la inima, milosi, cu o

constructie sufleteasca idealista si cu universala inteligenta româneasca. În consecinta:
1. Nu am avut ura pe nimeni.
2. Nu ne-au facut placere violentele contra celor slabi si neaparati.
3. Avem un dram de constiinta si de cenzurare a faptelor.
4. Nu ne erau necunoscute si neasimilate în suflet (daca mai era nevoie, fata de calitatile înnascute ale românului) sau neîntelese curentele de idei nobile si umanitare predicate la toate raspântiile de ziare si literatura (cunoastem chiar si deviza „libertate, egalitate, fraternitate").
5. Nu eram deloc dusmanii instructiei universitare, ai cartii si ai muncii, ai bibliotecii si laboratoarelor, nu eram nici codasi la examene si iubeam nobila liniste a studiului.
Si totusi…
Toamna anului 1922 a fost desigur cea mai mohorâta toamna din câte s-au abatut vreodata asupra Clujului. Toate nelinistile, apasarile si amaraciunile din lume se strânsesera parca pe Feleac, pe Somes si, napadind vazduhul, s-au lasat asupra orasului plini de studentii reveniti din vacanta. Mizerie, umezeala, criza de locuinte, caminuri supraocupate pentru români. Huzureala vesela, înmultire îngrozitoare, lipsa de grija pentru strainii deveniti sfidatori. Prin colturi de strada se auzea ca în anul acela, la medicina în anul I, jidanii sunt de patru ori mai numerosi decât Românii. Iar ai nostri, oricât de putini erau, nu-si gaseau locul si tihna. Si, pe lânga toate, Feleacul nu mai contenea sa ne copleseasca cu atmosfera aceea de plumb care ne înneca… Nici un luminis pe cer, nici o mângâiere, o explicatie macar sau o întelegere pentru sufletele noastre. De la nimeni. Sa nu fi îndraznit sa pui cuiva (cuiva mare) în fata ochilor nelinistile tale, numaratorile peremptorii, argumentele pornind de la criteriul national, caci deveneai un baietas ridicol care nu faceai decât sa dovedesti ca înca n-ai trecut prin Universitate (desi unii eram de vreo 3-4 ani în ea) unde sa fi putut învata, o data pentru totdeauna, întelepciunea ca: „nationalitatea e o chestiune de vointa sociala, vointa care, prin reprezentantii societatii, s-a declarat în sensul nationalizarii Ovreilor, deci nu exista azi o chestiune nationala" asa cum o întelegem noi din numaratorile, umilintele si mizeriile noastre.
Si, ca si cum n-am fi avut destul cu noroaiele, frigul, lipsa de adapost si tot restul mizeriilor materiale si mai ales al mizeriilor morale si a nelinistilor din sufletele noastre curate de Români, veni într-o zi sa ne gâtuiasca vestea sinuciderii unei studente evident romînca, o olteanca, adusa de dragostea pentru Ardeal la Universitatea din Cluj. Iubite student regionalist (daca mai existi) sa ma crezi ca era adusa de dragostea pentru Ardeal si de nimic altceva. Bursa n-avea, nici loc în camin, nici rude. Caci doar a lasat slova scrisa ca-si curma viata nemaiputând îndura mizeria. Când am urcat Feleacul cu convoiul mortuar (era întreaga Universitate la înmormântare) deasupra capetelor noastre triumfau, în aceeasi blestemata atmosfera, toate duhurile de spaima ale cosmarurilor. Ne biruisera din nou, si mai crud.
N-au mai trecut decât putine zile si, dupa noi si zadarnice plângeri ironizate, fiorul primei vesti ne zgudui pe toti: medicinistii au rupt lantul gâtuitor, au izgonit pe toti studentii jidani din sala de disectie!"
În acest timp îl gasim pe Ion I. Mota delegat al studentimii clujene în Centrul Studentesc „Petru Maior". La 23 decembrie 1922 Ion I. Mota a facut sa apara la Cluj, împreuna cu Iustin Iliesu autorul Imnului Studentesc, ziarul „Dacia Noua", în care publica, în primul articol, „Cauza noastra e justa în ordinea morala si serveste progresul social", în care justifica miscarea studenteasca si încheie spunând:
„Numerus clausus al nostru e moral si totodata serveste progresul societatii românesti.
Într-adevar când banii nu se vor cheltui pentru zidirea laboratoarelor suplimentare si întretinerea lor pe seama numarului exagerat de Jidani, atunci vom avea bani pentru camine si alte ajutoare atât de necesare studentului de astazi. Când vor avea burse si valuta în strainatate 80 de români, 10 jidani si 10 alte nationalitati, atunci vom avea o intelectualitate româneasca viguroasa, puternica si sanatoasa, asa cum nu este cea de astazi.
Cauza noastra e asadar dreapta si sfânta. Sfinte ne vor fi si sacrificiile. Lupta trebuie s-o ducem înainte cu perseverenta apostolatului si cu vitejia sufletelor alese care stiu ca nu este nimic mai nobil decât de a te uita pe tine si a te jertfi pentru aproapele napastuit.
Asa a facut Cristos!"
Iar în numarul urmator gasim un alt articol: „Necesitatea nationalismului radical", prin care arata moralitatea luptei conforme cu dogma crestina.
„Dacia Noua" a fost, dupa fericita expresie a d-lui Nicolae rosu: „Prima alarma ziaristica a miscarii

nationaliste care începea, sau mai bine zis, se continua cu o noua generatie". Articolele publicate acolo puncteaza primele etape ale unei batalii care avea sa se transforme într-o miscare politica. In vremea aceea Ion I. Mota, alaturi de marele lui prieten Corneliu Zelea Codreanu, facea legatura sufleteasca a unei generatii, restabilea unitatea de miscare a noului nationalism, si, prin scrisul sau, se alipea unei discipline intelectuale care avea sa justifice o serie de realizari practice."
În primavara anului 1923, în urma demisiunii fostului presedinte al Centrului Studentesc „Petru Maior", Alexa, care sustinea teza intrarii la cursuri a studentimii, Ion I. Mota a fost ales presedinte, desi traditia era sa fie alesi numai dintre studentii ultimilor ani. El devenise exponentul curentului grupului format de Corneliu Codreanu în toamna anului 1922 la Cluj si care sustinea ca studentimea lupta pentru onoare si ca „lupta va trebui dusa pâna la limita cea de pe urma a rezistentei." (C. Z. Codreanu „Pentru Legionari")
În calitate de presedinte al studentimii clujene, Mota se opune cu toata dârzenia încercarilor guvernului de a determina pe studenti sa intre la cursuri, pentru care fapt este eliminat din toate universitatile tarii, fara a fi reprimit vreodata.. „Fiul celui care a suferit temnita Seghedinului si condamnarea la moarte din partea ungurilor, pentru atitudinea lui româneasca, nu se poate cultiva la caldura culturii românesti, pentru ca striga primejdia care ne ameninta si mai grozav din partea altui dusman: Jidanii." (I. Banea Glasul Stramosesc an IV. 1)
În anul 1923, sub impulsul curentului nationalist, a înfiintat, împreuna cu profesorii I. C. Catuneanu, Ciortea, Iuliu Hategan, avocat Em. Vasiliu-Cluj, „Actiunea Româneasca", o organizatie de lupta nationalista-politica, care a fuzionat mai târziu cu L.A.N.C.-ul. În acelasi an a tradus din limba franceza „Protocoalele Înteleptilor Sionului", care sunt comentate de d-nii prof. I. C. Catuneanu si Em. Vasiliu-Cluj. Volumul a fost tiparit în editura ziarului „Libertatea", Orastie 1923. aceasta valoroasa lucrare poarta urmatoarea dedicatie: „Autorii acestei editii românesti a Protocoalelor închina cu recunostinta lucrarea lor studentimii române, care, prin miscarea-i generoasa din anii 1922-1923, ne-a trezit la realitate din slabiciunea, neprevederea si venalitatea noastra, si a stiut sa transmita tuturor straturilor poporului român focul sacru al luptei fara preget împotriva jidanilor cotropitori".
În calitate de presedinte al centrului Studentesc „Petru Maior", ia parte la congresul conducatorilor miscarii studentesti, care a avut loc la 22-25 august 1923, la Iasi, la manastirea Cetatuia si padurea din Dealul Galatei, când s-a proclamat ziua de 10 decembrie ca sarbatoare nationala a studentimii române. Cu acest prilej Ion I. Mota a fost ales, alaturi de Corneliu Z. Codreanu, Tudose Popescu, Ilie Gârneata si dr Simionescu ca sa dea directive de actiune întregii miscari studentesti. Vorbind de acest congres, Capitanul spune:
„Ma bucuram de toate hotarârile acestui congres, care era în spiritul vederilor noastre, dar mai ales pentru ca în grupul nostru câstigasem un om, pe Ion I. Mota, presedintele Centrului Studentesc „Petru Maior", Cluj. (C:Z:C Pentru legionari)
Astfel, zi de zi, în vâlvataia uneia dintre cele mai cumplite lupte pe care le-a dus tineretul unei tari, s-a cimentat legatura sufleteasca între Ionel Mota si camaradul si Capitanul lui, alaturi de care de acum înainte va trai si va trece prin toate încercarile, va îndura toate suferintele si va urca toate piscurile luptei nationale.
În toamna anului 1923, situatia miscarii studentesti, devenind din ce în ce mai critica din cauza neîntelegerii guvernantilor de a satisface justele doleante ale studentimii luptatoare, Ion I. Mota se duce la Corneliu Zelea Codreanu pe Rarau si începe sa-i împartaseasca framântarile lui sufletesti: "Studentii nu mai pot rezista în toamna si decât o capitulare rusinoasa a noastra a tuturora, dupa un an de lupta, mai bine sa-i îndemn sa intre la cursuri, iar noi, care i-am condus, sa terminam frumos miscarea, sacrificându-ne, dar facând sa cada alaturi de noi toti aceia pe care îi vom gasi mai vinovati de tradarea intereselor românesti. Sa ne procuram revolvere si tragem în ei, dând un exemplu groaznic, care sa ramâna de-a lungul istoriei noastre românesti. Ce se va alege dupa aceasta de noi, vom muri sau vom ramâne toata viata în închisoare, nu ma mai intereseaza."
A urmat apoi complotul studentesc, în care Mota s-a retras cu cei mai încapatânati dintre conducatorii studentimii: Corneliu Z. Codreanu, Tudose Popescu, Ilie Gârneata, Radu Mironovici, C. Georgescu, Teodor Bândoc si altii. Acest „complot" nu constituia, în mintea lui Ion I. Mota si a camarazilor lui, decât suprema încercare de sacrificare a lor si pedepsirea celor vinovati, pentru salvarea onoarei, singurul lucru care le mai ramasese. Dar, în urma tradarii lui Vernichescu, agent secret al Sigurantei cu nr. 696, consfatuirea lor în care se hotarâse executarea complotului, a fost surprinsa de politie, în strada 13 Septembrie, acasa la N. A. Dragos. De atunci, din seara aceea, a

început pentru Ion I. Mota si camarazii sai o serie de lungi si grele zile si nopti la Vacaresti.
Complotul si curajul lor de a-si asuma întreaga raspundere a faptei, de a înfiera atitudinea ne-româneasca a guvernului, cu tot riscul celor 10 ani de temnita ce-i amenința, a cazut ca o bomba în masele mari ale poporului românesc. Ideea lor s-a impus. Românii le-au luat apararea, punându-i sub scutul lor.
Vorbind de procesul care a urmat, d-l Octavian Goga (Mustul care fierbe, pag 74), spune: „Ce e mai interesant, însa, baietii de la Vacaresti erau într-o strânsa legatura de credinta cu zeci de mii de colegi de-ai lor, care, la toate universitatile, înfatiseaza întreaga noastra patura intelectuala de mâine, cu puternice ramificatii sufletesti pe suprafata tarii. Aceste zeci de mii de oameni si-au manifestat zgomotos solidaritatea lor cu inculpatii, pe care îi socoteau expresia unei simtiri unanime. Adaogând la avalansa considerabila faptul ca o întreaga pleiada de fruntasi ai legilor s-au grabit sa ia apararea celor de pe banca acuzatilor. Procesul s-a judecat într-o radiatiune calda de simpatie a celor prezenti, pledoariile au miscat asistenta pâna la lacrimi, iar juratii în unanimitate au adus verdict de achitare. Când s-a aflat sentinta, de la un capat la altul al tarii o vie multumire a înseninat fruntile si în multe parti s-au produs manifestatii de aprobare.
Adevarul e deci ca nu ne gasim în fata unui fenomen izolat de înfierbântare a câtorva singuratici, ci în plin curent de multime, care angajeaza constiinta publica."
Desi în momentul când a plecat la Bucuresti el îsi depusese mandatul, în urma arestarii sale la Cluj s-a ales un nou comitet, cu un vicepresedinte, lasându-l pe Ionel Mota, fostul presedinte, la locul sau de cinste, realegându-l presedinte în închisoare.
Noul comitet a trimis Regelui Ferdinand, cu ocazia arestarilor în chestia complotului, o lunga telegrama cu urmatorul sfârsit: „Studentimea va urma lupta începuta si e gata, pentru ideile ei, sa-si jertfeasca si viata."
În ziua de 13 octombrie 1923, venerabilul sau parinte, Ion Mota, venind sa-si vada fiul dus la puscarie de Români pentru o cauza româneasca, a avut cu fiul sau, în fata judelui de instructie Radovanu, urmatoarea convorbire:
„Doresc sa stii, tata, ca comunicatul guvernului, dupa care s-ar fi descoperit la noi un complot împotriva vietii mai multor ministri, nu e deloc adevarat. Noi n-am marturisit niciodata asa ceva. Caci nu contra guvernului era îndreptata pornirea noastra. Si ma mir ca guvernul, care cunoaste marturisirile noastre, nu dezminte acel comunicat. Îl vom dezminti noi când vom avea putinta. Pornirea noastra era îndreptata împotriva dusmanilor cauzei noastre studentesti, care sunt, în acelasi timp, si dusmanii tarii si ai neamului nostru.
- Dar, domnule Mota, a întrerupt judecatorul Radovanu, tatal dumitale a fost închis de repetate ori în temnita de unguri, pentru lupta sa nationala, totusi dânsul n-a pus mâna pe revolver întru apararea dreptatii sale.
- A trait între alte împrejurari, în alte vremuri, cu alte vederi, a raspuns Mota fiul. A pune mâna pe arme, de ce adica ar fi îndata asa de osândit? Daca, domnule judecator, azi da navala la hotar o armata de dusmani din afara, ma mânati sa-i împusc. Si cu cât i-oi împusca mai bine, îmi veti acoperi mai tare pieptul cu decoratii. Iar acum ma gândesc numai sa ridic mâna împotriva dusmanului din launtru si ma aruncati în temnita.
- Acela e razboi dupa lege, acesta nu, raspunde judele.
- Prejudiciu, domnule judecator, e numai prejudiciu. Dusmanul dinafara ce-mi face? Are sa-mi rapeasca bunul meu, din tara mea. Dusmanul dinauntru face acelasi lucru, doar ca stând linistit în scaune moi, aici între noi si chiar scutit de noi, ne rapeste zi de zi bunul si dreptul nostru în casa noastra. Si împotriva lui de-mi ridic bratul, îndata e o crima."
Pe ce au jurat ei când au plecat în aceasta lupta de salvare a onoarei unei generatii? Pe obuzele din transeele de la Marasesti si pe iarba crescuta din sângele eroilor în acele santuri. Iata cum relateaza parintele sau, protopopul Ion Mota acest fapt:
„Într-o zi, ne-am trezit cu el venind din Moldova (dupa congresul de la Iasi) si având geamantanul sau mic în mâna, plin de fiare ruginite. Ne-a dus si ni le-a aratat cu evlavie: uite, mama, acesta-i obuz din transeele de la Marasesti, asta-i o jumatate de casca, pe care a purtat-o un oarecare erou si ceva srapnela dusmana i-a crapat-o în doua cu cap cu tot; asta e o grenata de mâna descarcata, iar asta, uite, mama, e iarba crescuta acolo în transee, hranita cu sânge de eroi. Mi-am luat-o ca talisman si o port la mine ca sa ma pazeasca de rau… Si-i straluceau ochii vorbind de acele relicve culese din locuri sfintite de eroii neamului. Pe aceste lucruri, se vede, îsi facusera si juramântul, pe relicvele de la Marasesti si pe iarba crescuta din sânge de eroi… Si le-a închis iar,

ca lucruri sfinte, în geamantan.
„În zilele ce-au urmat apoi, si-a cercetat toti verisorii si rudele tinere, petrecând ceasuri întregi cu ei, jucându-se cu ei, povestind si ne mai lasându-i de lânga sine, oprindu-i si la masa, iar seara îi facea sa se culce pe rând cu el, în odaia lui. Pe toti îi îmbratisa atât de deosebit cu sufletul sau, fara însa a trada un singur cuvânt ori printr-o lacrima, ca acestea sunt un adio în ajunul plecarii sale, nestiind de-i va mai revedea ori nu."
E ceeace Ion I. Mota caracterizeaza mai târziu în aceste lapidare cuvinte: "duhul marilor rupturi din lumea veche, înfratita cu strainul dusman… pornirea eroica, în spirit de totala jertfa personala, - ceeace constituie fara îndoiala spiritul conducator al miscarii nationaliste legionare."
La 29 martie 1924 trebuia sa se judece procesul. În ajun însa, la 28 martie 1924, Ionel Mota, care era tot timpul foarte abatut, pentru ca avea credinta ca daca nu se rezolva problema tradarii, sacrificiul lor si lupta careia se închinase va fi compromisa, cheama la el pe fostul lor camarad, Vernichescu, si, din proprie initiativa, trage mai multe focuri de revolver chir în cancelaria închisorii, asupra tradatorului.
Pedepsirea tradatorului în tara în care acesti oameni ramasesera nepedepsiti, a rasunat pretutindeni. Poporul a îmbratisat din nou fapta presedintelui Centrului Studentesc din Cluj, care facea înca o data dovada ca pe lânga un element de vasta cultura, era si o mare forta morala.
A doua zi, la proces, desi situatia lor se înasprise, totusi într-un elan de mare entuziasm au fost achitati. Cu totii au fost eliberati, afara de Mota, care a ramas înca sase luni, întovarasit numai de studentul Leonida Vlad, care i-a adus revolverul într-o cutie de bomboane.
La interogatoriu, Ionel Mota declara ca „a savârsit fapta constient, caci Vernichescu facea îndoita operatie, de las tradator si de membru activ în viata studenteasca."
„Gestul n-a venit dintr-o revolta spontana a unei clipe, spune d-l Octavian Goga în „Mustul care fierbe", ci s-a urzit cu încetul, zi de zi, noapte de noapte, dupa dovezile palpabile ale prieteniei batjocorite. Studentul Mota a trecut printr-un lung calvar moral… Rob al ideei, el îsi pierduse libertatea fara sa murmure, pâna în ceasul când l-a izbit în obraz tradarea.
Un lucru e cert, studentul de la Vacaresti deschide o portita spre psihologia Ardealului nostru în care, ca într-un cazan batrân si ruginit, clocotesc patimi adânci. Treceti prin satele noastre, cântariti putin ce e dupa privirea îngândurata a taranilor care adapostesc mistere de demult. Duceti-va la Orastie, cititi gazetele populare ale parintelui Mota de 20 de ani încoace, ori stati de vorba 2 minute cu preoteasa, acolo la ea acasa. Veti întelege degraba ca o lume aspra, tare în credinta ei, cu accente de energie nebanuite si cu note de austeritate patriarhala e pe cale sa-si strige evanghelia ei… Ei au escaladat veacurile cu instinctele lor, cu care nu se poate face nici un târg. Ei reprezinta religia nationala fanatica si intransigenta, cea mai de seama temelie a vietii noastre de stat."
Procesul lor, care constituie unul din marile momente ale miscarii nationale, s-a judecat în ziua de 26 septembrie 1924, la Curtea cu Juri din Bucuresti, în cadrul aceluiasi elan al întregii constiinte românesti, care vedea în gestul lui Ion I. Mota un început de actiune în contra tradatorilor si o dovada de sanatate morala. „gestul lui aparea ca o lumina în mijlocul vietii românesti, în care veac de veac luptatorii pentru neam au fost doborâti prin tradare."(Pentru Legionari)
În fruntea acelei pleiade de fruntasi ai legilor, care s-au grabit sa ia apararea lui Ion I. Mota, a aparut însusi prof. N. C. Paulescu, a carui înfatisare de savant cu chip de sfânt, a facut o mare impresie si care a spus, întru apararea lui Ionel Mota, aceste cuvinte ramase de atunci ca un catehism pentru generatia luptatoare:
„Procesul de astazi e, în realitate, procesul tradarii, care e cea mai infama dintre crime, caci ea adauga amagirea vicleana si fatarnicia la cruzimea nelegiuirii. Ea întruneste sarutul lui Iuda cu rastignirea lui Hristos.
În timp de pace, legislatiile crestine nu au nici-un paragraf penal destinat tradarii. Si astfel, dintr-un lapsus juridic regretabil, groaznica faradelege, ce inspira atâta scârba, ramâne nepedepsita.
Cu toate acestea, nu încape îndoiala asupra felului pedepsei ce se cuvine tradatorului, deoarece Dumnezeu a facut ca Iuda sa se pedepseasca el însusi prin strangulare.
Dar, în timp de razboi, tradarea de natiune se pedepseste, totdeauna, cu moartea. Ori, studentii nostri, si cu dânsii toata tinerimea, floarea României de mâine, se afla în stare de razboi cu o lifta de curând pripasita, ce vrea sa ne sugrume si sa ne stapâneasca tara. Fiind deci în stare de razboi, ei au savârsit un act de dreptate morala, încercând sa pedepseasca pe un vânzator al

fratilor sai, care se sacrificau unei cauze sfinte. Poporul românesc, ce le e adânc recunoscator pentru jertfa lor altruista, asteapta cu nerabdare de la d-voastra achitarea."
În zorii zilei de 27 septembrie, justitia populara a adus un verdict de achitare, care a fost primit de întreaga tara cu mare entuziasm, constituind înca un imbold în marea lupta ce era sa se continue.
Dupa achitare, Ion I. Mota paraseste închisoarea, dupa un an fara 13 zile. El se duce sa-si vada parintii, iar în drum se opreste la Cluj, unde este primit cu multa însufletire de profesori, studenti si întreaga suflare româneasca. Cu aceasta ocazie, Ion I. Mota îsi ia ramas bun de la camarazii sai clujeni, care pentru meritele sale exceptionale si tinuta sa eroica, îl proclama presedinte de onoare al Centrului Studentesc „Petru Maior".
Dar înainte de a pleca din închisoare, Ion Mota, împreuna cu Corneliu Zelea Codreanu, Ilie Gârneata, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu si Radu Mironovici, grupul numit de atunci al „Vacarestenilor" s-au legat sa ramâna uniti pâna la sfârsitul vietii, luptând pentru cauza lor, sub protectia îngerului care îi încalzise în închisoare si le daduse în fiecare zi tarie: Sfântul Arhanghel Mihail. Centrul actiunii era fixat la Iasi si ei se legara prin juramânt de a se întâlni cu totii în vechea metropola moldoveneasca, asa ca imediat dupa ce si-a vazut parintii, Ion I. Mota s-a stabilit la Iasi, conform legamântului. Desi eliminat din toate universitatile, d-l prof. A. C. Cuza, fiind decan, îl înscrie ca student al Facultatii de Drept din Iasi.
Dar numai dupa o luna de zile în libertate, I. I. Mota este din nou arestat, împreuna cu ceilalti „complotisti", la 24 octombrie 1924, în urma pedepsirii calaului miscarii nationaliste si a studentimii, prefectul de politie de trista amintire, C. Manciu si încarcerat la Galata, unde sta pâna la Sarbatorile Craciunului. Dupa 11 zile de greva setei si a foamei, au fost eliberati, cu exceptia lui Corneliu Codreanu.
În acest timp Mota redacteaza, în închisoarea Galata, un memoriu catre Regele Ferdinand, care a fost însusit apoi de catre întreaga studentime, din care citam:
„Caci miscarea nationala a studentimii confundându-se cu interesele de viata ale natiunii noastre, politica de înabusire a miscarii însemneaza: LUPTA GUVERNULUI CU NATIA, în ale carei interese a fost chemat sa vegheze. Asadar: în loc de a vindeca boala natiei guvernul a crezut de bine, pentru potolirea lucrurilor, sa-si masoare puterile cu natia însasi crezând ca o poate învinge si ca învingând-o, ar ajunge la vreun rezultat bun. Aceasta lupta trebuie sa înceteze si nu poate înceta decât acordând natiei libertatea nestânjenita de a-si apara interesele pe caile legale ce-i stau înainte. Caci daca lupta aceasta va continua, cum a început si se duce de doi ani de zile natia fiind silita a se apara împotriva loviturilor guvernului ei, sunt de neînlaturat deznodamintele cele mai dureroase, determinate de invincibile legi naturale. Caci legea conservarii fiintei natiei pretinde neaparat ca natia sa iasa biruitoare din luptele ei cu cei care îi compromit existenta, orice jertfe ar cere aceasta victorie si peste oricâte desnodaminte dureroase ar trebui sa se treaca."
Dupa eliberare, Ion I. Mota ia conducerea taberei de munca de la „Caminul Cultural Crestin", pe care Corneliu Zelea Codreanu îl începuse dupa eliberarea de la Vacaresti.
La 20 mai apare, alaturi de Corneliu Codreanu si ceilalti „vacaresteni", în procesul de la Turnu Severin, unde sunt achitati, înscriind una din paginile cele mai glorioase din lupta tineretului nationalist. În septembrie însa Mota este din nou arestat, în baza „Legii Mârzescu", pentru o manifestatie de solidarizare cu Capitanul, în cazul Manciu. Dupa o luna de preventie este condamnat la o luna de arest, pedeapsa pe care o ispaseste în închisoarea Galata. În toamna aceluiasi an, dupa ce paraseste închisoarea, pleaca cu Corneliu Z. Codreanu la Grenoble, unde îsi ia licenta în Drept.
În vara anului 1925 îsi face stagiul militar la „Scoala de Ofiteri de rezerva de Infanterie" din Bucuresti, fiind seful promotiei acelui an.
Vineri, 24 iunie 1927, se înfiinteaza „Legiunea Arhanghelul Mihail", de sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu. Alaturi de el si ceilalti vacaresteni este si Ionel Mota, care va avea de acum înainte rolul cel mai preponderent în marile batalii pe care le va purta aceasta glorioasa organizatie.
La 1 august 1927, apare „Pamânt Stramosesc", organ al Legiunii Arhanghelul Mihail pentru apararea pamântului stramosesc. În primul numar Ion I. Mota semneaza, alaturi de Capitan, Ilie Gârneata, Corneliu Georgescu si Radu Mironovici, articolul program, care se termina cu deviza: „Fata la dusman" în care, facând procesul sistemului nenorocit de pâna atunci din miscarea nationala, fixeaza principiile si nazuintele noii organizatii si termina cu manifestarea credintei în biruinta. În acest articol, reprodus mai târziu în „Cranii de Lemn", gasim în forma lui initiala,

aceste cuvinte profetice: „Credem neclintit si vedem în zare, în lungul caii noastre, nebanuite biruinti si minuni ceresti. Nu le anuntam acum aici, pentru a fi crezuti deodata (stiu ca va fi poate chiar contrariul), ci pentru ca mâine, când ele se vor împlini, când asupra noastra se vor raspândi neînchipuite daruri ale milei ceresti aducatoare de mântuire, atunci sa avem o dovada ca le-am prevazut si ca le judecam bine." Nu era decât o prevestire a minunilor vazute de atunci încoace, pe care avea sa le traiasca Legiunea prin toate încercarile din care a iesit învingatoare.

La 18 august al aceluiasi an, s-a casatorit cu d-soara Iridenta Zelea Codreanu, vrednica sa tovarasa de viata. Cununia a avut loc în cadrul pios al Mânastirii Neamtului, în biserica istorica zidita de Stefan, Domnul Moldovei, iar mica petrecere de dupa aceia, în mijlocul padurii, în sunetul scripcei si al fluierelor ciobanilor Tulan si Ursache si a chiuiturilor voinicesti. O adevarata nunta româneasca! Cu aceasta ocazie, mirele de atunci, patruns de înalta lui chemare, a spus scurt: „Eu nu voi însela în ceeace asteptati de la mine!" Mica dare de seama din „Pamânt Stramosesc", de la 1 septembrie, se termina cu aceste profetice cuvinte: „Fie ca toti cei legati de aceasta nunta sa se simta mândri în viitor, atunci când mirele, prin activitatea lui de mâine, va face ca aceasta nunta sa fie istorica."

La 8 noiembrie 1927 a avut loc la Iasi legamântul primilor legionari si primirea sacusorului cu tarâna adusa din toate locurile unde sângele viteaz al Românilor s-a varsat pentru apararea pamântului stramosesc. Ioan I. Mota împreuna cu Corneliu Georgescu, au adus tarâna de la Sarmisegetuza, care era rosie, simbolizând sângele varsat acolo din belsug. Cu acest prilej, Ioan I. Mota a luat legamântul lui Corneliu Zelea Codreanu si i-a încredintat sacusorul de tarâna, dupa care Capitanul a luat legamântul lui Mota si al celorlalti. Dupa aceea, Ionel Mota a început practica profesiunii de avocat la Sibiu si-si continua studiile de doctorat la Grenoble. În acest timp, el colaboreaza permanent la „Pamânt Stramosesc", unde articolele sale, adânc gândite si frumos scrise, sunt sorbite cu nesat de noile falangi legionare care veneau sa adauge si sa îngroase rândurile primilor credinciosi din jurul Capitanului. Ion I. Mota este purtatorul de cuvânt scris al noii scoli eroice, doctrinarul în conceptia lui cea mai înalta, a tuturor simtirilor si actiunilor pe care le înfaptuia noua oaste. Raspunsul sau taios ca o sabie, se îndreapta asupra tuturor acelora care cauta sa zadarniceasca sau sa coboare mersul miscarii nationaliste, sau sa înlocuiasca conceptia ei pur spirituala prin conceptia materialista „a culturii izvorâte din economie". Iar când vechii politicieni ardeleni cauta sa puna în joc, din calcule egoiste si politice unitatea statului întregit, sau sa înlocuiasca vechile credinte nationaliste si crestine, care se pastreaza în zacamintele sufletesti milenare ale Ardealului prin formele utopiei cosmopolite, vervul lui Ion I. Mota capata sclipiri îngeresti. Respingând toata aceasta mentalitate nenorocita, Ionel Mota, în glasul caruia se acumulase protestarea milenara a Ardealului luptator pentru neam si glie, declara: „Acesta nu e sufletul nostru!"

Neputând participa la Congresul Studentesc de la Oradea Mare, din decembrie 1927, trimite o scrisoare, în care, dupa ce îsi exprima opinia asupra datoriei ce o au studentii fata de actiunea jidaneasca îndreptata asupra natiei românesti, spune, între altele: „Socotesc ca trebuie sa se respinga categoric formula de a reduce pe student numai la activitatea cartii. Aceasta ar însemna nu numai contrazicerea traditiei istorice universitare, ci, mai ales, a lipsi natiunea de concursul eforturilor curate si dezinteresate ale tinerimii, care concurs totdeauna a fost esential în solutionarea problemelor capitale ale vietii nationale."

Majoritatea generatiilor de studenti trecuti prin universitate de la 1922 încoace, si-au facut o onoare si un angajament de viata din combaterea celei mai grozave primejdii nationale si mondiale: iudaismul criminal, distrugator al culturii si al organismului national… Caci, sa se stie ca onoarea si prestigiul de care s-a bucurat studentimea româna pâna acum, în fata strainatatii nationaliste, cât si în sufletele românilor, s-a datorat energiei viguroase cu care, în anii din urma, a luat în piept pe monstrul stapân al lumii: iudaismul francmasonic si materialist, pentru ca sa încheie astfel: „as vrea sa contribui ca sa ajunga si dânsii la aceasta pozitiune de pace sufleteasca, pe care n-o poate avea, în vremuri cumplite ca cele de azi, decât cei ce se reazima pe spada, cu ochii la inamic, în asteptarea luptei pentru acel Imperiu ce pluteste deasupra noastra, observându-ne, ajutându-ne si mângâindu-ne."(Pamânt Stramosesc an 1 nr. 9/1927)

În strânsa legatura cu urmarile acestui congres studentesc, Ion I. Mota, în calitate de doctorand în Drept, da acel document si inspirat raspuns la invitatia prof. Gh. Bogdan-Duica, de a-i recita formula studenteasca solutionatoare a problemei jidanesti. Dupa cum, în legatura cu minunea cereasca întâmplata la închisoarea Clujului, în care chipul lui Isus a aparut unui grup de 11

studenti arestati, într-o chilie a acelei închisori, Ionel Mota scrie, în numarul de la 15 februarie 1928, a revistei „Pamânt Stramosesc”, articolul „Isus apare-n închisori”: „Aparitia aceasta înseamna începutul interventiei active a Divinitatii în problema apararii omenirii, în problema dezrobirii pamântului de sub stapânirea Satanei. Deocamdata interventia se reduce la asemenea fenomene emotive. Deocamdata Isus începe prin a aparea în închisori, spre mângâierea luptatorilor antisemiti, strânsi în chingile de fier ale democratilor comisari regali. Ce veti face însa Dv., arbitrii puterii politice, când puterea Celui ce v-a aratat ca e cu noi, va aparea împotriva dumneavoastra si a prietenilor vostri buni, în manifestari active si invincibile? Ce veti face? Caci noi, acestia, noi stim ce vom avea de facut. Ce arme si forte represive veti mai putea opune Supremei forte Atotputernice?”
La 15 decembrie 1929, fiind invitat de catre Centrul Studentesc Bucuresti, primul centru în care duhul nou al vremii patrunsese mai adânc, tine o conferinta la Cercul sau de Studii despre Liga Natiunilor, idealul, viciile si primejdia ei, care apoi este publicata în Biblioteca Centrului de Studii a Centrului Studentesc Bucuresti. Documentata si expusa cu multa elocventa si convingere, în ea se întruneste spiritul rece al juristului cu inima calda si avântata a nationalismului crestin. Chestiunea Ligii Natiunilor era una din problemele care îl preocupa mult pe Ionel Mota în acest timp. Ea era sa faca, în 1923, subiectul tezei sale de doctorat, „La sécurité juridique dans la Société des Nations”, prezentata Facultatii de Drept a Universitatii din Grenoble.
În rândurile de mai jos vom cauta sa redam judicioasa recenzie pe care d-l prof A. Stanculescu a facut-o acestei lucrari, în „Actiunea Româna” 1932, a d-lui dr. Trifu: „De la începutul si pâna la sfârsitul cartii, am avut placuta impresiune de a fi antrenati de puterea unor argumente, pe cât de fine, pe atât de temeinice, care tradau nu numai hotarâre îndaratnic si energia nestramutata a nationalismului, dar si subtilitatea gândirii, unita cu rigiditatea argumentarii sale. Citatele din juristi consacrati abunda pâna la abuz. Printre ele însa, linia dreapta a unei legi inflexibile, razbate învingatoare. Si aceasta logica te conduce obiectiv si sigur catre concluzia ca în Societatea Natiunilor nu exista securitate juridica.
Securitatea este de doua feluri:
1. subiectiva, încrederea individului relativ la faptul ca disciplina pe care o accepta este într-adevar juridica siguranta a sa, ca ea înseamna domnia justului, iar nu a arbitrarului:
2. obiectiva, adica ordinea sociala înjghebata pe dreptate. Se mai vorbeste si de securitate politica, care este însa un nonsens, deoarece fiind construita din solutii libere, adaptate la fiecare problema concreta, fara nici-o grija de orientare dupa regulile pozitive, ea este lipsita de elementul indispensabil de stabilitate si permanenta. O securitate precara, instabila, plina de arbitrar si de dominatiunea fortei contra Justitiei, nu poate inspira nici încredere individului în autoritatea sa, nici crea o ordine sociala. Solutiunile politice date deci diferitelor evenimente concrete ale vietii internationale, nu pot realiza o atmosfera de siguranta si de calm. Singura securitate care poate parveni la acest scop si care reprezinta garantii suficiente, este cea juridica. Ea înseamna, dupa cum am aratat, domnia unei oridini juridice în societate, unita cu încrederea individului în aptitudinea mecanismului juridic, de a realiza o disciplina cu adevarat juridica, iar nu arbitrara. Neputând fi realizata decât în si prin Drept, se naste întrebarea, daca sunt realizate în Dreptul International Public elementele indispensabile, care sa permita ca, sprijinita pe ele, sa poata fi creata o securitate juridica internationala. Sa vedem. Dreptul e un ansamblu de idei metafizice ale binelui comun, prevazute cu mijloace tehnice în vederea realizarii lor practice obligatorii. Distingem în aceasta definitie:
1. elementul ideologic, fixarea ideilor metafizice ale binelui comun si
2. elementul tehnic, mijloacele practice prin care urmeaza sa se realizeze în mod obligatoriu ideile care compun elementul ideologic. Se mai adauga
3. fundamentul imediat al Dreptului, adeziunea, asentimentul general al tuturor constiintelor, atât asupra ideii (elementul ideologic), cât si asupra mijloacelor care urmaresc punerea în practica (elementul tehnic) a ideii.
Încrederea popoarelor în eficacitatea si succesul Societatii Natiunilor devine o gluma sinistra atunci când îti arunci ochii la graba cu care ele se înarmeaza, iar conferintele de dezarmare esueaza. Falimentul ideologic nu a fost înfaptuit, caci popoarele sunt înca departe de a fi de acord asupra a ceeace este just în marile relatiuni ale vietii internationale. Popoarele sunt lipsite de un manunchi de idei comune asupra principalelor probleme ale vietii internationale. Posesiunea teritoriului, de exemplu, are cele mai variate justificari: nationalitatea, plebiscitul, dreptul istoric,

etc. deci nu-i un acord. Si mai este ceva. O conditiune esentiala a elementului ideologic este nevoia de a fi prins în forma reglementarii abstracte. În viata sociala o regula mediocra face mai mult decât o fantezie geniala. „Reglementarea este, în acelasi timp, garantia justitiabilului contra judecatorului si a judecatorului contra puterii si amicilor puterii."(Renard) În domeniul Societatii Natiunilor, reglementarea atât a elementului tehnic, cât mai ales a elementului ideologic, este grea sau chiar imposibila, caci acolo avem de a face cu fenomene de viata sociala, care întrec orice prevedere, fiind lipsite de caracterul de similitudine cu fenomenele care le-au precedat, ca si cu cele care vor urma. Fara aceasta permanentizare a unor anumite caractere în desfasurarea vietii internationale, orice reglementare abstracta va fi imposibila.

Justitia judiciara – acomodarea regulei abstracte la realitate – nu poate exista deci ca o functiune a Societatii Natiunilor. În schimb, justitia politica – judecarea fenomenelor sociale în ele însile – va triumfa complet. Ea are însa marele defect de a compromite functiunea conservatoare a dreptului: securitatea. Triumful justitiei politice (cazuistice), lipsita de orientarea unei reglementari abstracte, este totuna cu triumful arbitrarului. Spectrul anarhiei întovaraseste pretutindeni acest fel de justitie. Elementul tehnic lipseste de asemenea. Caile de realizare a principiilor abstracte sunt de cele mai multe ori arbitrare. Ele nu duc la rezolvarea fondului conflictelor internationale, ci, fie ca izvorasc din Pact, fie din Statute, nu sunt referitoare decât exclusiv la organizarea utilajului politic. Este o tehnica neputincioasa. Conflictele internationale care se poarta asupra „intereselor vitale" ale popoarelor, sunt solutionate de o justitie arbitrara, care nu mai ramâne nici cel putin cazuistica, caci cazuismul presupune un acord cât de slab, general si prealabil, asupra scopurilor vietii.

Consiliul Securitatii Natiunilor, chemat a decide asupra acestor diferende politice – în care sunt în joc „interese vitale" – nu are rolul de simplu mediator, caci prin mijloace de constrângere mai mult sau mai putin directe, el face ca solutiunea prezentata sa devina hotarâtoare. Dar constrângerea politica a Consiliului Societatii Natiunilor stirbeste suveranitatea statelor membre si încrederea în ele îi poarta tocmai pentru ca tinde la realizarea unor hotarâri arbitrare, ale bunului plac.

O alta atributiune politica, care face din Societatea Natiunilor un suprastat odios, cu tendinte dominatoare, este si dreptul ce-l are de a interveni pentru apararea minoritatilor, chiar atunci când un stat îsi schimba legislatia privitoare la aceasta problema. „Acest regim, asa de autoritar al protectiei minoritatilor, care atinge într-un mod asa de serios suveranitatea nationala si aduce grave atingeri independentei si mai ales securitatii juridice a statelor, a fost adoptat în urma influentei evreilor, influenta care a fost în deosebi eficace pe lânga prezidentul Willson." (I. I: Chevallier)

Realizarea securitatii juridice trece peste capul Societatii Natiunilor. Progresul justitiei este, în ultima analiza, subordonat evolutiei moravurilor. „Si vous voulez la paix, preparez-la", zicea Anatole France. Izvorul progresului consta în ridicarea moravurilor la înaltimi morale, unde materialismul orb si rapace sa nu le mai atinga. Pentru realizarea pacii durabile si a unei strânse uniuni fratesti, o vasta opera de initiativa moralizatoare trebuie pornita, cu concursul religiunii crestine. Spiritul de la Geneva trebuie sa înteleaga ca nu se va putea rezolva acolo nimic temeinic, daca nu se va veni mai întâi si se va îngenunchia umil la altarul Bisericii lui Christ si daca nu se va porni de acolo cu chipul Lui în inima".(Recenzie prof. Stanculescu)

Desi mediul universitar era potrivnic ideilor lui Ion I. Mota, majoritatea profesorilor fiind infectati de virusul iudeo-masonic, totusi, în fata valorii acestei mari opere de eruditie, comisia examinatoare n-a putut decât sa se supuna argumentelor si logicii lui Ionel Mota si sa-i admita teza, cu mentiunea cea mai înalta si cu recomandarea de a fi comunicata tuturor celorlalte universitati din Franta, recomandare care nu se da decât marilor lucrari.

Revenit definitiv în tara, Ionel Mota îsi continua activitatea sa avocatiala la Orastie si Deva, fiind aparatorul tuturor napastuitilor soartei din istoricul judet al Hunedoarei, al carui glorios renume este încalcat de stapânirea finantei si industriei pagâne. Adeseori Ionel Mota lua drumul Bucurestilor pentru a sustine în fata Curtii de Casatie drepturile câte unui românas sau sa apere pe Capitan si camarazii sai implicati mereu în procese de guvernele care cautau sa împiedice mersul victorios al legiunilor verzi. În acelasi timp, el îsi continua zi de zi febril activitatea sa publicistica în „Pamânt Stramosesc" si celelalte gazete legionare, vreo 17 la numar, care se înmultesc pe tot cuprinsul tarii, odata cu cresterea miscarii legionare. Cum singur se definea mai târziu într-o autobiografie, „datoria îi cerea sa fie un simplu ziarist. Un ziarist luptator, asa cum era în traditia presei cu adevarat românesti, în deosebi în Ardeal si pe vremuri."

Mutarea Capitanului si a centrului miscarii legionare la Bucuresti îl obliga si pe Ionel Mota sa-si paraseasca preocuparile lui de acasa si sa se mute la Bucuresti, unde prezenta lui alaturi de Capitan era imperioasa. Aici, ca sa-si poata sustine existenta materiala, era nevoit sa primeasca un post de avocat la Casa Autonoma a Monopolurilor, unde prin cultura sa juridica si cunoasterea starilor si legiuirilor de peste munti, aduce mari servicii Statului, mai ales în procesele C.A.M.-ului în Ardeal. Recunostinta pentru onestitatea si capacitatea lui din partea Statului român democrat era sa o aiba mai târziu, când, dupa procesul Garzii de Fier, va fi înlocuit, desi instantele de judecata îi dau câstig. Mota n-a putut sa învete nici la universitatile românesti, nici sa ocupe un post la Statul român.

Instalat definitiv în Bucuresti, Mota îsi împarte timpul între munca grea pe care trebuia sa o depuna pentru întretinerea familiei, pentru care avea un adevarat cult în toata acceptia cuvântului, si interesele superioare ale miscarii. Repede se grupeaza în jurul lui întreaga acea falanga de tineri intelectuali, care se încorporeaza în Legiune, formând, împreuna cu alte câteva elemente vechi ale Legiunii, cuibul „Axa”. Pe lânga revista cu acelasi nume, în care Mota îsi va publica atâtea din articolele sale stralucite, cuibul va fi un laborator de studii si discutii al Miscarii. Mota era nu numai seful cuibului „Axa”, ci si spiritul rector al acestei valoroase publicatii. Unul dintre acesti tineri, dl. Al. Constant, iata cum înfatiseaza personalitatea si rolul lui Mota în acele împrejurari: „…trebuie sa recunoastem real: prin Mota noi am ajuns la inima Capitanului, la încrederea desavârsita în el. Mota a fost puntea între intelectualismul nostru livresc, sec si indiferent si acest izvor de spiritualitate româneasca si crestina, de sens, credinta si hotarâre. Pentru mai multi dintre noi, intrarea în Legiune a însemnat finalul unei exasperante crize psihologice. Si meritul acestei tamaduiri revine întreg lui Mota.”

Cumplita prigoana din decembrie 1933 îl gaseste pe Mota alaturi de Capitan, nelipsit si sincer staruitor si îndrumator al oastei legionare, care va trebui sa traiasca cele mai cumplite încercari, umilinte si schingiuiri prin care a trecut vreodata tineretul unei natii. În noaptea de 9-10 decembrie 1933, dupa dizolvarea Garzii de Fier, Ionel Mota este arestat si transportat în cazematele închisorii Jilava, celebrul „Fort nr. 13”, care va deveni „academia eroica”, în care se vor cimenta caracterele noii Românii. Mota ia imediat comanda zecilor de legionari întemnitati, impunând cu personalitatea si temperamentul sau ferm, ordine, disciplina si credinta nestramutata, cu orice sacrificiu, în cauza româneasca îngenunchiata. Pe lânga grija de cele sufletesti, Ionel Mota trebuia sa aiba si grija celor materiale. Tuturor el se devota ca un adevarat parinte, ca un frate mai mare. De aici el adreseaza, la 21 decembrie, memoriul de mai jos catre Suveran:

„Maria Ta,

În dispretul tuturor legilor, subsemnatii membri ai Garzii de Fier, suntem încarcerati în închisoarea militara Jilava de 12 zile, fara a se fi emis contra noastra mandate de arestare si fara a fi fost macar interogati de vreun reprezentant al autoritatii publice. Singura noastra vina este de a fi membri ai eroicei organizatii legionare. Reclamatiile scrise pe care le-am înaintat justitiei (Primul Procuror al Tribunalului Ilfov cât si Procurorului General al Curtii de Apel Bucuresti), au fost, tot cu calcarea legilor, lasate fara urmare. Suntem astfel lasati completamente în parasire de catre cei chemati a ne garanta ocrotirea prevazuta de legi.

Nu ne mai punem nadejdea în nimeni pentru a ne face dreptate. Iar începând de astazi declaram, în semn de protest, greva foamei, pe care o vom continua pâna la intrarea în legalitate sau pâna la moarte (fiind hotarâti ca violentei cu care suntem amenintati cu alimentare fortata, sa raspundem cu violenta, în apararea libertatii noastre de a muri cu demnitate).

Am dorit sa Va înstiintam despre aceasta Sire, numai pentru a avea multumirea, în zilele de suferinta si moarte în care pasim, de a sti ca ne urmareste zi cu zi privegherea atenta a Regelui Românilor.

Geamatul de revolta si de chin al tineretului român, torturat fara vina din ordinul puterii iudeo-masonice în toate închisorile tarii, este, Sire, în acest ajun de Craciun, adevaratul colind pe care batjocoritul suflet românesc îl îndreapta catre Maria Ta, care sunteti urmasul în scaun domnesc al lui Stefan cel Mare si al lui Mihai Viteazul, suprem si raspunzator cârmuitor al poporului românesc.

Ramânem, Sire, ca totdeauna, devotati slujitori ai idealului neclintit al nationalismului românesc: Hristos, Regele, Natiunea.”

Alaturi de Ion I. Mota, memoriul poarta semnaturile lui Vasile Marin, Sterie Ciumetti, preotii N. T. Georgescu-Edineti si Duminica-Ionescu, Gh. T. Popescu, ing. Virgil Ionescu, av. Mihail

Polihroniade, av. C. Popov, Andrei Ionescu, prof. Al. Vasiliu, Iacob Bârsan, Ion I. Zelea-Codreanu, Ion D. Rodeanu si altii. Tot acum, din initiativa lui Mota, se redacteaza în închisoare „Axa", cel din urma numar, de la 23 decembrie 1933, care a fost confiscat si în care el scrie: „Arestarea – act de guvernamânt", din care desprindem urmatoarele: „Noi, cei azi fara nume, sa zicem deci, noi cei din Oastea fara nume, noi niciodata n-am conceput România legionara de mâine ca un Stat autoritar, limitat numai de bunul plac, ci un Stat juridic, pe principii juridice înnoite, limitat de o serie de reguli precis determinate, justificat de un snop de scopuri clar si pe fata marturisite. Niciodata n-am dorit înlocuirea democratiei constitutionale cu o dictatura a bunului plac….".
La 23 decembrie, legionarii au fost pusi în libertate, cu exceptia lui Ion I. Mota, care a ramas pâna la 29 decembrie, împreuna cu Sterie Ciumetti si Vasile Marin. În aceasta teribila noapte de 29 decembrie, Ionel Mota n-a mai putut fi arestat, caci desigur ar fi avut soarta lui Sterie Ciumetti. Mota a reusit sa se sustraga vigilentei autoritatilor, care îl cautara cu orice pret pâna la începutul lui februarie 1934., când a fost arestat si întemnitat pentru a doua oara la Jilava. Chiar daca n-ar fi fost prins, Mota avea intentia sa se predea. La Jilava erau acum adunati, cu mici exceptii, capeteniile legionare din întreaga tara si Mota îsi socotea locul printre dânsii. Întemnitat din nou la Jilava, Mota este primit cu tot entuziasmul de camarazii sai si ia imediat comanda tuturor legionarilor arestati, pâna la proces, când apare Capitanul. Dat judecatii alaturi de Corneliu Z. Codreanu si ceilalti, este achitat în ziua de 5 aprilie 1934.
Revenind liber, Mota îsi continua activitatea sa juridica si publicistica, aparând în toate procesele legionare, scriind la toate foile, ce încep din nou sa apara în tara. Reaparitia regulata a Cuvântului Studentesc, în toamna lui 1934, îl aduce printre colaboratorii sai permanenti. Cuvântul lui Mota este un continuu îndreptar al noilor generatii studentesti, care marturisesc în Mota un conducator spiritual, proclamându-l în unanimitate, la Congresul de la Craiova, în aprilie 1935, presedinte de onoare.
În zilele de 16-17 decembrie 1934, Ion I. Mota participa, ca delegat al Garzii de Fier, la Congresul anual organizat de Comitetele de Actiune pentru Universalitatea Romei, de sub presedentia deputatului italian, General Coselschi, la Montreux, Elvetia, la care au mai participat sefii miscarilor nationaliste din 16 state europene. Cu acest prilej, Ion I. Mota a rostit urmatoarea cuvântare:
„Domnule Presedinte,
Domnilor Delegati,
Problema în discutie, a realizarii unei noi unitati, m-a preocupat în mod deosebit. Trebuie sa facem imposibilul, pentru a evita ca lumea fascista de mâine sa fie divizata în mai multe fronturi, care sa se lupte între ele. Problema universalitatii Romei trebuie sa ne preocupe din primul loc. trebuie sa ne sfortam de a gasi un termen comun de întelegere, pe care ar trebui sa ne bazam mâine. Tot asa cum a precizat d-nul Presedinte, noi nu putem spera decât ca lumea fascista de mâine va forma o unitate completa, din toate punctele de vedere. Nu trebuie sa ne fixam scopuri prea largi si trebuie sa recunoastem dreptul fiecarui popor de a-si rezolva facultatea de privire a problemelor speciale, în care noi nu vom avea dreptul sa ne amestecam. Însa, din alt punct de vedere, este necesar ca asupra marilor probleme internationale, trebuie sa cadem de acord, fara a omite nici una din marile probleme internationale, în sfârsit, de a nu compromite unitatea fascista de mâine.
Nu voi insista asupra legaturilor care se nasc, asupra conceptiei noastre unice, de a accepta si de a aproba corporatismul astfel cum l-a conceput d-l Mussolini, si care va fi aplicat de fiecare natiune, cu oarecari adaptari locale, tinând seama de conditiunile particulare. Nu voi insista mult asupra acestei spiritualitati noi, care ne este comuna, însa eu va propun de a dezbate doua probleme destinate a permite o mai perfecta unitate, probleme care, în tot cazul, ar putea constitui un pericol pentru aceasta unitate europeana de mâine a lumii fasciste."
În continuare Ion I. Mota vorbeste despre diverse centre care studiaza problemele comune fascismului si despre necesitatea de a se pune de acord cu ele, invitându-le sa participe la reuniunile viitoare. În ceeace priveste necesitatea constituirii unui bloc european si mondial unic, Mota crede ca, pentru a asigura aceasta unitate, nu trebuie sa ignoram nici una din marile probleme internationale, printre care problema evreiasca, foarte grava pentru anumite tari si cu totul speciala pentru România. Interventiei lui Mota se datoreste faptul ca, desi problema evreiasca nu figura în ordinea de zi a Congresului, ea a fost amplu dezbatuta, examinarea ei fiind acum pentru prima oara abordata de catre fascismul italian, care-si precizeaza pozitia fata de ea prin urmatoarea motiune votata cu unanimitate:

„Congresul, considerând ca fiecare stat, în virtutea suveranitatii nationale, e singurul competent sa decida, pe teritoriul sau, asupra atitudinii pe care o va lua fata de cetateni, grupuri, rase si religii stabilite înlauntrul sau – tinând seama de prescriptiunile legilor naturale si ale regulilor morale – declara ca problema jidoveasca nu trebuie conceputa ca o campanie de ura universala împotriva jidanilor:
Dar, cu toate acestea, considerând ca în numeroase tari anumite grupuri de jidani exercita pe fata sau în mod ocult, o influenta daunatoare intereselor morale si materiale ale Patriei, si constituie un fel de stat în stat, profitând de toate drepturile, dar refuzând sa se conformeze la orice datorii, lucrând totodata la distrugerea civilizatiei crestine, Congresul denunta actiunea nefasta a acestor elemente si se angajeaza a o combate."
Acest lucru a însemnat un stralucit succes al lui Mota, si prin el al întregului tineret român luptator, pe care îl reprezenta cu atâta demnitate si autoritate. Ionel Mota însa n-a fost scutit nici aici de anumite vigilente si ofense ale oficialitatilor românesti, reprezentate printr-un mare personaj al politicii europene. raspunsul pe care i l-a dat, pe cât de dur, tot atât de demn, a impresionat adânc întreg Congresul, care s-a solidarizat întru totul cu Mota, iar când acesta a amintit de suferintele tineretului român, Congresul a pastrat o clipa de reculegere pentru sângele nevinovat si curat al zecilor de luptatori nationalisti români, ucisi în ultimii ani.
În aprilie 1935, constituindu-se Asociatia „Generatia Miscarii Studentesti de la 1922", Ionel Mota este ales presedinte. Este consacrarea uneia dintre cele mai reprezentative figuri ale generatiei noi, care a personificat si pastrat nestirbit patrimoniul moral al miscarii studentesti, contribuind prin cultura si lupta sa la biruinta ei. Cu acest prilej, Ionel Mota a spus urmatoarele:
„si-ai despicat în doua istoria,
taran de cremene,
cum n-a fost altul sa-ti semene,
Horia!"
Aron Cotrus
O despartire între doua lumi. Aceasta a fost semnificatia miscarii nationale studentesti de la 1922, aceasta a fost marea îndrazneala, raspântia hotarâtoare, careia generatia noastra îi datoreaza aflarea marilor izvoare de vitalitate româneasca. Când aceasta miscare va fi ajuns la biruinta, iar fata României se va schimba ca prin farmec, se va putea spune si despre tineretul acestei miscari studentesti:
„ai despicat în doua istoria…"
Fericita sfarâmare a unei unitati de moarte, a unei solidaritati de înjosire.
Cu prilejul celui de al doilea Congres al Asociatiei, din 18 si 19 aprilie 1936, Ionel Mota este reales presedinte. În motiunea pe care o redacteaza si care e votata în unanimitate, Ionel Mota, referindu-se la pregatirea unei actiuni de distrugere a miscarii nationale, a spus între altele:
„Congresul exprima totodata hotarârea sa, în numele generatiei tinere a miscarii studentesti a ultimilor 14 ani, de a se apara cu toata vigoarea unei legitime aparari, împotriva acestor încercari, aratând tarii întregi ca aceasta miscare nu va putea fi înfrânta prin unul sau doua asasinate, ori prin ineficiente dizolvari, ci va putea fi înfrânta doar atunci când toate zecile de mii de tineri pe care îi reprezinta, vor fi coborâti în mormânt."
Tot în primavara lui 1936, Ionel Mota ia conducerea efectiva a glorioasei „Libertatea" de la Orastie, prin care venerabilul sau parinte a dus atâtea mari lupte pentru cauza românismului si prin care a îmbratisat cu atâta întelegere parinteasca Miscarea Legionara, pentru care a suferit, el, ctitor de tara întregita, umilinte, batjocuri si chiar închisori. Desi nu e oficios, foaia capata un caracter dinamic legionar.
În acelasi timp, Ionel Mota este purtatorul de cuvânt al clubului nou legionar, tinând o serie de conferinte cu rasunet, din oras în oras. „Nu de putine ori, între doua trenuri, dupa cum spune Ion Banea, trebuia sa redacteze articolele cerute de catre diverse reviste si ziare, sau sa-si schiteze o noua lucrare"! Caci în afara de „Cuvântul Studentesc", Ionel Mota mai colaboreaza regulat la „Revista Mea", „Cuvântul Argesului", „Crai Nou", „România Crestina", „Vestitorii", noua gazeta pe care o redacta Vasile Marin si care a fost suprimata dupa nr. 4. Tot în acest timp, în martie 1936, Ion I. Mota face sa apara „Cranii de Lemn" (Editura „Totul pentru Tara), în care-si strânge o parte din articolele sale, anuntând-o astfel : „Câteva imagini si marturii din 13 ani de framântari, lupte si biruinti, sub comanda Capitanului." Titlul cartii, dupa cum o marturiseste Ionel Mota în autobiografie, este dat dupa titlul articolului care aminteste una dintre cele mai intense trairi

sufletesti ale unei osti luptatoare; îngroparea camaradului mort în lupta. „Cranii de Lemn" este cartea suferintelor si a victoriilor tineretului românesc. Un catehism, alaturi de „Pentru Legionari", al tineretului românesc din acest veac. De la primele articole din „Dacia Noua" si pâna la „Masura crestinatatii noastre", care încheie volumul, se desprinde acelasi spirit mesianic al jertfei totale pentru binele altora, pentru binele Neamului si pentru slujirea lui Dumnezeu, care-l va duce mai târziu sa-si dea chiar si viata pe câmpiile Spaniei. La începutul volumului sau Mota pune o Autobiografie, în loc de introducere. E vorba acolo despre Nutu Doncii, un nume simbolic, sub care era sa apara cartea, de n-ar fi putut-o strecura sub propriul ei nume.

În vara lui 1936, în legatura cu unele atacuri îndreptate în unele ziare împotriva legionarilor, Mota spune urmatoarele: „Tineretul nationalist legionar nu e nicidecum anarhic. El nu practica violenta în virtutea unui principiu nihilist si nici macar ca metoda normala de lupta. Tineretul nostru e strâns legat de ideea de ordine, ordine morala în rândul întâi, ordine nationala în rândul al doilea si chiar si ordine legala. Dovada, ca se prezinta de bunavoie în fata autoritatilor legale, pe care le-ar fi putut eluda. Tineretul acesta declara ca îi sunt suficiente cadrele legale pentru a-si împlini misiunea sa istorica si pentru a birui.

Dar atunci când cei înspaimântati de progresul normal si legal al luptei tineretului, concep cei dintâi si pun în aplicare cei dintâi scoaterea tineretului din lege, uneltind împotriva lui si întrebuintând cele mai perfide mijloace (dizolvari, împuscari, uneltiri împotriva vietii conducatorilor, cumpararea si încurajarea tradatorilor, etc.), mijloace carora acest tineret nu le poate face fata pe caile legale, atunci tinem sa se stie ca noi nu ne putem sa ne resemnam, acceptând înfrângerea noastra prin aceste lovituri imorale, ilegale si piezise, ci întelegem sa raspundem cu toate mijloacele la care ne da dreptul cea mai legitima si mai sfânta aparare.

Aceste afirmatii ale noastre pot fi desigur foarte usor rasturnate de catre adversarii nostri, afirmând ca nu sunt adevarate provocarile despre care vorbim, atacurile infame, imorale si ilegale despre care ne plângem. Voi ati început uneltirile si violentele, zic ei. Dar noi afirmam în fata lui Dumnezeu si a istoriei, ca niciodata violentele noastre nu au fost decât legitime aparari. Începutul ilegalitatilor si al violentelor a fost la dusmanii nostri. Dumnezeu si istoria vor decide asupra acestei chestiuni a prioritatii atacului nedrept si deci a justificarii uneia sau celeilalte violente. Iar daca, pe viitor, acesti politicieni vor cu adevarat pace si liniste în tara, sa binevoiasca a se feri de piaza rea a ceasului când sunt tentati, spre a scapa mai usor de adversari, sa unelteasca din nou împotriva vietii noastre, sa ne scoata din nou din lege si din lupta egala si cavalereasca, si vor avea liniste si pace. Dar daca violentele si uneltirile lor vor continua, vor trebui sa se izbeasca în plin de acest tineret care-si apara, chiar cu salbaticie, misiunea si idealul sau."

În august al aceluiasi an, îl gasim pe Ionel Mota în tabara de la Carmen Sylva, muncind alaturi de Capitan si ceilalti camarazi. La 6 decembrie 1935, Ion I. Mota este numit Comandant al Bunei Vestiri, ordin nou întemeiat de Capitan pentru „vacaresteni" si o parte din întemeietorii Legiunii: ing. Gh. Clime, Ion Blanaru si av. Mille Lefter.

Începând crâncenele lupte din Spania, dintre nationalisti si comunisti, cu toate ororile pe care acesti luciferi moderni le dezlantuie împotriva Bisericii si civilizatiei crestine, se naste în sufletul profund crestin al lui Ionel Mota o mare problema de constiinta. „Se tragea cu mitraliere în obrazul lui Christos. Se clatina asezarea crestina a lumii. Puteam noi sa stam nepasatori? Nu e o mare binefacere sufleteasca pentru viata viitoare, sa fii cazut în apararea lui Christos?", spune el în scrisoarea din urma catre iubitii si prea mult încercatii lui parinti. Si socotind ca de rezultatul luptei din Spania dintre marxisti si antimarxisti, depinde si soarta poporului nostru, caci: „de va cadea Crucea la pamânt în Spania, se vor clatina temeliile ei si în România, iar comunismul daca va fi azi biruitor acolo, se va napusti mâine asupra noastra" (Cuvântul Argesului an 1 nr 25-26 – Întelesul plecarii noastre în Spania). Ion I. Mota îsi pregateste o echipa de înca 6 Comandanti legionari, dintre cei mai bravi si încercati, printre care un preot ortodox în odajdii si cruce rasariteana si, senin, pleaca pentru ca sa moara, la 24 noiembrie 1936, spre pamântul Spaniei, care nu mai e pentru inimile noastre un pamânt strain, caci acum el s-a amestecat cu sângele scump al lui Ionel Mota si Vasile Marin.

Mai înainte de aceasta, îsi pune toate treburile în ordine, lasa cele din urma cuvinte catre parintii sai venerati, catre micii si adoratii sai copii, catre sotia sa credincioasa si catre Capitanul sau, pe care-l pretuia mai mult ca orice pe aceasta lume, ca la plecarea la un drum fara întoarcere, si se împartaseste cu Sfintele Taine la biserica Sf. Ilie – Gorgani.

Desi nu avea aprobarea Capitanului decât pentru o luna de zile si aceasta numai dupa mari

straduinti ale lui Ionel Mota, dupa ce predau sabia de onoare generalului Moscardo, aparatorul Alcazarului, ei se angajeaza pâna la sfârsitul luptelor. Caci Ionel Mota, în care înviase sufletul dac din stravechea Sarmisegetuza, socotea ca: „omul n-a fost nascut doar pentru a trai numai de cât un numar de nu stiu câti ani, ci pentru a se apropia de Dumnezeu prin faptele vietii sale."
Din drum, de pe vaporul Monte Olivia, care-l ducea spre Portugalia, Ionel Mota scrie mereu pentru „Libertatea" lui draga si apoi chiar în iuresul razboiului, el trimite mereu „ravase de la legionarii români de pe frontul spaniol". Numerele „Libertatii" de Craciun si Anul Nou sunt aproape în întregime redactate de Ionel Mota, pâna la stirile marunte.
Un amanunt de retinut e acela, ca tot timpul Ionel Mota a dormit, si pe vapor si pe front, alaturi de Vasile Marin, cu care a fost sa moara.
La 1 ianuarie 1937, Ion I. Mota a fost numit vicepresedinte al partidului Totul pentru Tara, lucru care i s-a comunicat pe front.
Suportând toate greutatile si mizeriile cumplitelor lupte din acest iad pamântesc, care era Spania de azi, Ionel Mota si cei sase camarazi ai sai se înroleaza ca simpli soldati în Bandera 6 Tercio, luptând cu tot devotamentul si cu toata abnegatia, ca pentru însasi tara lor. În groaznicele lupte de la 4-5-6 ianuarie, ce s-au dat în sectorul Majadahonda – Las Rozas – El Pradilo, Ionel Mota cu echipa româna au fost la înaltimea asteptata de la ei, facând fapte de rara vitejie, ceeace le-a atras felicitarile speciale ale comandantului lor.
În ziua de 13 ianuarie 1937, la ora patru fara un sfert, în cumplitele lupte de la Majadahonda, Ionel Mota a cazut, alaturi de nedespartitul sau camarad si prieten, Vasile Marin, cu mâna pe mitraliera, în fata imperiului satanic al focului bolsevic.
Asa a fost scris sa moara: simplu, modest, luptând, ca de altfel toata viata sa, cu tot elanul si toata fericirea pentru Christos, pentru a împlini astfel voia destinului sau, care-l chema „de a muri sfârtecat si chinuit, aparând Crucea si scânteia de adevar pe care o avea în el", convins fiind ca: „oricât de puternica ar fi Satana, atunci când o combati cu jertfirea chiar a propriei vieti, intervine Atotputernicia cereasca si te face biruitor" (Cranii de Lemn)
O mai elocvent de strânsa concordanta între simtire si viata, între credinta si fapta, între scris si moarte, nu se va mai putea usor gasi în istoria noastra, ca viata si faptele curate ca ale unui sfânt, si „moartea vitejeasca" ca a unui mucenic, a lui Ionel Mota.

A.Vântu

AUTOBIOGRAFIE
(în loc de introducere)

Prin anii 1870-1880 eram sluga la popa din Balsa, sat de frunte acolo, prin tinutul cu baisaguri de aur al Zlagnii. Fruntas si mândrete de om cumsecade mai era parintele Damian! Mai mult vorba vine ca eram sluga, caci stapânul meu pleca odata cu noi pe dealuri, cu furcoiul pe umar si lucram cu totii la strânsul fânului si la alte treburi plugaresti, asa dupa cum parintii nostri tot împreuna si cot la cot, tarani rasculati alaturi de popi haiduciti, luasera flintele sub capitania lui Iancu pentru a scoate românimea din iobagia ungureasca. Iar în casa lui preoteasca noi slugile eram acasa la noi, traind omeneste si încurajati de vorba blajina si parinteasca. Mai târziu, la vârsta barbatiei pline, parintele Damian îmi spune:
- Mai Nutule (uitai sa va spun ca ma chema Nutu Doncii), ti-o fi venit si tie vremea sa te asezi la casa ta.
Astfel ma desfacui de casa preoteasca, dupa ce tot parintele ma înzestra si ma însura. Apoi, înstapânindu-ma la gospodaria mea, mi-am crescut casa de copii cu frica lui Dumnezeu si muncind cu voiosie, dupa rânduielile din batrâni, împartindu-mi viata ca si parintele, între biserica si truda zilei. Si mare frica aveam sa nu fiu rusinat de vreo dojana a fostului meu stapân, care ne priveghia viata si purtarile, vredniciile si pacatele (Uneori ma întreceam cu bautura).
Dar cine era Nutu Doncii în sat? Nu chiuia nimeni ca mine, iar Duminica, la joc, eram eu stapânul satului! Nu se pomenea flacau care sa razbeasca cu carul cu fân prin costisele pe unde treceam eu. Si frumos mai era! Când coborâsul era mai iute, gata sa pravaleasca si carul si boii în fundul vaii, eu ma propteam voiniceste cu umerii în jug, în fata plavanilor si, înfratit cu ei, ne dadeam drumul împreuna, târâs, pe coasta la vale, de se minunau si batrânii iar fetele se opreau din lucru cu inima la gura.

Mare dragoste aveam si pentru copii parintelui si pentru „doamna preoteasa" îmbracata în haine taranesti, care se îngrijea de toate: si de cuptorul de pâine pe care ni-l rânduia, si de celelalte treburi gospodaresti, si de îngrijirea copiilor. Iar pe deasupra îi mai ramânea vreme, uneori vreme de miez de noapte, sa mearga calare la Zlagna la târg, cu câte trei cai dupa ea, încarcati cu povara, sa faca negot si sa strânga galbeni pentru copiii ajunsi la scolile mari de prin Pesta si Berlin. Si pâna la batrânete nu m-au uitat copii parintelui si-mi trimeteau pipe domnesti si tabac de acela aurit de parca pipam tamâie si busuioc.
Asa erau pe vremea noastra rânduielile si rosturile vietii si de nu erau grofii si stapânirea ungureasca, noi românii am fi dus un trai împacat si linistit, fara nedreptate si câinie, gatindu-ne pentru viata cea de dincolo.
Nu stiu cum se facu si iata ca ma rupsei din leaganul acela de omenie si truda, de voinicie si pace care stapânea satul baisenilor. Si dupa cum dovedeste cartea aceasta, desi pare greu de crezut, gasii undeva o alta tinerete si ma avântai într-o alta viata. (Se vede ca tot e adevarata povestea cu cele sapte vieti ale rumânului). Ma facui asadar orasean, luai alt nume si intrai în vâltoarea vietii de astazi. Aici, ma zbatui într-o lume înstrainata de rânduielile batrânesti si cotropita de pagâni, ma luai de piept cu ea si cu toti jidovii si tâlharii ei, asa cum aveam obiceiul sa sar în inima primejdiei înca de pe vremea când propteam boii pe coborâsurile de prapastii. Liniste si împacare în aceasta noua viata nu putui afla, o dusmanii si tot asa ma dusmani si ea de moarte. Se vede ca soarta de rob rasculat, dar pâna la urma biruitor, îmi era harazita si mie ca si înaintasilor mei.
În aceasta lupta am folosit si condeiul. Asa, mai mult din întâmplare pentru trebuintele bataliei, iar nicidecum pentru a da scrisului românesc odoare nepieritoare. Tot numai pentru folosul luptatorilor apar aici câteva articole din anii acestia de lupta tinereasca de la 1922 si pâna acum. Sa nu se caute asadar forme artistice în aceste pagini. (Daca ar fi sa descopere cineva aici cine stie ce vrednicii de stil, acestea n-ar fi datorite decât unei întâmplari, iar cel dintâi mirat as fi eu; cum mirat ar fi ostasul care izbeste cu sabia în fierbinteala luptei si afla apoi, de la un gura-casca pitulat într-un ungher, ca linia descrisa de sabie a fost de o mare eleganta iar silueta luptatorului de o fermecatoare elasticitate).
Iar marii carturari sa nu-mi caute pricina daca în aceste pagini ar fi sa gaseasca oaresicari gânduri si rostiri care ar nesocoti rânduielile acelor desisuri stiintifice de adevaruri moarte(mai sunt ele atunci adevaruri?) din care ei n-au putut culege samânta vie a unui viitor mai bun pentru neamul nostru, desis în care ei n-au gasit isvorul de putere si de fapta pe care s-o ridice, stavila de netrecut, în fata pieirii care ne cuprinde.
Nici macar o limba curata româneasca sa nu fie cautata aici. Stiu ca nu va fi gasita si aceasta este singura critica pe care n-o pot primi cu nepasare. Dar, cel dintâi mi-o fac eu aici, pe fata, caci recitind articolele, de acu-s 14 ani, sau chiar cele mai târzii, înainte de a le da la tipar, am ramas îndurerat de multimea neologismelor (cranii…) si a formelor de scriere straina, care m-au coplesit si pe mine ca si pe ceilalti, aproape toti, din generatia mea. Înstrainarea aceasta împotriva careia luptam, de nenorocirea careia ne dam seama, ne-a patruns în buna parte chiar si pe noi „nationalistii": în duh, în credinta, în felul de a gândi, în moravuri, în limba si obiceiuri. Norocul e ca n-a pustiit totul si ne-a mai ramas atâta vlaga încât, doborând piedicile si dusmaniile acestui veac de ratacire si înstrainare, sa ne putem întoarce la izvoare; si întorsi acolo sa reluam firul rupt al vietuirii în casa, în comunitatea si duhul românesc, pentru ca astfel sa ridicam viata acestui neam la puterea si rodnicia materiala si sufleteasca, de care este vrednic.
Astfel trebuie înteleasa si primita aceasta carte, careia i-am dat titlul articolului care aminteste una din cele mai intense trairi sufletesti ale unei osti luptatoare: îngroparea camaradului mort în lupta.
Si acum sa mai las graiul cel domnesc si sa ma întorc asupra mea. Spuneam ca am dusmanit lumea acestei de a doua vieti. Iar ea m-a dusmanit de moarte pe mine, ca si pe toti tovarasii mei legionari, ca si pe Capitanul meu. Lumea veche, a lui Nutu Doncii, în care stau înradacinate toate simtirile si dorurile noastre, n-o mai gasim nicaieri. A risipit-o veacul acesta nou cu politica si vrajba lui, cu uitarea lui Dumnezeu si cu dragostea de straini si de tot ce este al altora, veac care calca în picioare felul nostru de viata cu puterile, cu vredniciile si frumusetile ei.
Astfel, sufletul nostru ramas legat de o alta lume, rataceste azi într-o viata care nu e a noastra. Fata de lumea de acum, noi ne simtim straini, în ea nu ne gasim un alt rost decât acela de a o curma spre a învia vremurile de demult si a le spori frumusetea, taria si dreapta rânduiala româneasca.
S-ar parea astfel ca eu si camarazii mei suntem un fel de ciudate fapturi cu doua vieti, un fel de

strigoi ridicati dintr-o lume apusa spre a purta duhul spaimei de azi. Chiar asa suntem. Suflete dezradacinate care, purtându-si neodihna peste o viata darâmata, nu vor avea pace nici în mormânt pâna când nu vor ridica din nou ceeace altii au pângarit, au risipit si au pus sub blestem. Oamenii veacului de astazi sa-si opreasca o clipa huzurul si nepasarea si sa asculte ciudatele zgomote care framânta adâncurile neîntelese si chiuie cu vânturile noptii. Si sa stie: se apropie stapânirea strigoilor, cumplita!

Martie 1936
Ion I. MOTA

1922 – 1923
Porneste miscarea nationalã studenteascã

De vorbã cu constiinta

CAUZA NOASTRÃ E JUSTÃ ÎN ORDINEA MORALÃ SI SERVESTE PROGRESULUI SOCIAL

Înainte de a proceda la dovedirea celor spuse în titlu, trebuie sa aratam cititorului care e actiunea noastra si pozitia pe care o ocupa ea în manifestarile noastre de viata.
Noi pornim în judecarea Jidanilor de la un adevar de netagaduit: jidanimea din toata lumea e un corp compact, un popor strain, unitar, având un acelasi program izvorât din acelasi talmud. Acest program al lor este stapânit de un egoism salbatec, propovaduit chiar în religia lor si în virtutea caruia ei râvnesc la un singur scop: stapânirea lumii întregi pe seama lor, robindu-si pe crestinii nedemni de a fi „poporul ales" al lui Dumnezeu, adica stapânitorii lumii. Totdeauna Jidanii au înjghebat organizatii deosebite, sectare, chiar în statele unde erau socotiti cetateni întru toate egali cu nationalii de sânge. Dovezi e inutil sa mai aducem. Cine, în viata lui zilnica nu s-a convins de aceasta, acela e un naiv sau un perfid care n-a vrut sa vada. N-am câstiga prea mare întarire convertindu-l la crezul nostru.
Mai adaugam, pentru aceasta sumara înfatisare a Jidanului, faptul ca situatia de inferioritate în care se afla l-a silit sa adopte ca arme de lupta mijloace josnice, vrând totdeauna sa fie pietricica mica pentru rasturnarea carului mare, cautând sa sape sub picioarele vrajmasului cu care lupta.
Acesta e Jidanul.
Miscarea noastra studenteasca, începuta înainte de aceasta cu o luna, porneste de la urmatoarea situatie de fapt:
La facultatea de Medicina din Cluj, în anul acesta avem (adica am avut) 160 studenti jidani si 40 români în anul I. La Iasi si la celelalte universitati e, de asemenea, aproape aceeasi situatie. În anii superiori tot asa, doar în proportii putin mai reduse. Apoi: studentii "români" din strainatate sunt în proportie de 60-70% chiar 80% (Cehoslovacia) Jidani si restul români. La Paris se da din partea statului român schimbul de valuta anumitor studenti de-ai nostri care corespunde unei burse de peste 60.000 lei anual. De acest schimb beneficiaza 200 jidani si 200 români. La Paris aveam în 1919 peste 150 studenti ardeleni, în 1920 abia patruzeci iar acum nu mai sunt deloc, doar unu-doi întârziati pe acolo! Toate acestea, agravate înca prin alte nesocotiri ale trebuintelor studentului român sarac, ne-au determinat miscarea de aparare împotriva intrusilor, ale caror uneltiri de acaparare nu mai erau tolerabile.
Ca oameni de constiinta si dotati cu simtul raspunderii morale a faptelor, sa ne întrebam daca aceasta actiune a noastra e dreapta ori nedreapta, e o fapta buna ori un pacat. Sa întrebam morala crestina daca ne-am supus ei ori nu când am pornit pe calea aceasta.
Dat fiind principiul fundamental al moralei crestine, iubirea aproapelui, e evident ca morala mozaica e tocmai contrariul ei; iubirea de sine si de ai sai si persecutarea strainilor. Se pune acum întrebarea: ce ne sfatuieste si ne permite morala noastra sa facem fata de cel ce ne loveste si vrea sa ne doboare? Sunt doua cai urmate de Isus: cea aratata prin vorbele „daca-ti da cineva o palma, întoarce-ti si celalalt obraz si lasa-l sa te mai loveasca o data". Prin aceasta Isus propovaduia toleranta.

A doua cale e aceea pe care a urmat-o Mântuitorul atunci când a gonit cu biciul afara din biserica pe negustorii care se vârâsera pâna si acolo, în ciuda tuturor legilor morale. Aceasta cale ne arata ca, atunci când se trece peste o limita, toleranta trebuie schimbata cu masuri energice de îndreptare imediata.
Ei bine, noi pâna acum am tolerat cu o resemnare crestineasca sa fim palmuiti, caci palmuiti ne-am lasat atunci când veneticii – care pe vremea Principatelor n-aveau drept sa-si zideasca decât sinagoge de lemn, pentru ca sa nu ramâna în urma-le ruine istorice, care ar fi înjosit ruinele manastirilor domnesti de-alaturi, – palmuiti ne-am lasat când acesti paraziti si-au acaparat drepturi cetatenesti, ne-au jefuit sat cu sat sadind coruptia si viciul între tarani, când ne-au monopolizat aproape toata presa, tot comertul, toate bancile, când ei traiesc în belsug si rasfatari, în vreme ce noi „cersim din poarta în poarta"; palmuiti au fost si parintii care nu-si puteau tine copiii la scoli; palmuiti au fost studentii care au fost siliti sa devina functionari pentru a învata alaturi de colegii jidani bine îmblaniti; palmuiti au fost din partea jidanilor toti ostasii români care au luptata singuri în vreme ce Jidanii se îngrasau din exploatarea razboiului, pusi în siguranta de urgia dusmanului!
Acum e prea mult, nu mai putem rabda ca mâine clasa intelectuala aproape întreaga sa ne fie jidoveasca si jidovita, iar noi sa suferim, în colturi, striviti în avântul nostru de catre îmbulzeala acaparatorilor care se vor sti vârî si în conducerea tarii, asa cum au stiut s-o faca pâna acum pretutindeni.
Toleranta am avut asadar, chiar prea multa. Acum trebuie sa luam biciul si sa urmam pilda a doua a lui Cristos. Avem datoria de a apara pe cei slabi si fara scut, pe aproapele nostru, care nu ne are decât pe noi. Trebuie sa ne aparam mamele, copiii si parintii nostri tarani, care ne-au trimis la scoli pentru ca sa aducem mai mult bine în tara cu învatatura noastra. Daca n-am face-o, am fi niste dezertori lasi. Morala noastra ne îngaduie aceasta curatire, ni-o pretinde chiar. Departe de a gresi, cerul e cu noi!
Asadar actiunea noastra e justa în ordinea morala. E natural, deci, ca serveste si progresul social deoarece progresul social îl constituie tot ceea ce este în armonie cu legile moralei. Morala e sfera mare care reglementeaza toate manifestarile noastre de viata, iar legile sociale sunt o sfera mai mica, facând parte din cea mare si care cuprinde regulile manifestarilor de viata din punctul de vedere izolat al relatiilor cu societatea.
„Numerus clausus" al nostru e moral si totodata serveste progresul societatii românesti.
Într-adevar când banii nu se vor cheltui pentru zidirea laboratoarelor suplimentare si întretinerea lor pe seama numarului exagerat de Jidani, atunci vom avea bani pentru camine si alte ajutoare atât de necesare studentului de astazi. Când vor avea burse si valuta în strainatate 80 de români, 10 jidani si 10 alte nationalitati, atunci vom avea o intelectualitate româneasca viguroasa, puternica si sanatoasa, asa cum nu este cea de astazi.
Cauza noastra e asadar dreapta si sfânta. Sfinte ne vor fi si sacrificiile. Lupta trebuie s-o ducem înainte cu perseverenta apostolatului si cu vitejia sufletelor alese care stiu ca nu este nimic mai nobil decât de a te uita pe tine si a te jertfi pentru aproapele napastuit.
Asa a facut Cristos!
Apãrut în "Dacia Nouã", ziar studentesc, Cluj, numãrul din 23 Decembrie 1922.

NECESITATEA NATIONALISMULUI RADICAL

Sa nu se creada – în urma faptului ca noi combatem ideile de umanitarism, de libertate, egalitate si fratie în felul cum le interpreteaza si cauta sa le aplice Jidanii – ca noi am fi dusmanii acestor nobile idei în acceptiunea lor ideala.
Toate aceste idei sunt derivate ale învataturilor lui Isus. A le respinge înseamna a te lepada de Cristos. Noi le admitem si le primim, însa numai vazute prin prisma posibilitatii lor de realizare folositoare în împrejurarile de astazi.

E cu totul deosebit felul de interpretare si aplicare ce-l dau jidanii acestor idei, pe care le-au batjocorit, folosindu-le ca o arma pentru cucerirea puterii mondiale jidanesti. Ei s-au servit în mod neonest de aceste idealuri nobile bazându-se pe puterea fascinatoare care se leaga de ele si pe care, printr-o interpretare gresita, o faceau sa actioneze tocmai împotriva scopului pe care-l

urmareste acceptiunea lor just interpretata.
Astfel, în loc sa spuna ca libertate însemneaza putinta de a te manifesta liber atâta timp cât nu atingi egala libertate a altuia, ei atâtau poporul la revendicarea unei libertati tot mai neînfrânate, tot mai injuste si mai periculoase. În loc sa spuna ca egalitate însemneaza dreapta retribuire a recompenselor dupa merite, ei atâtau pe cei mai putin merituosi sa ceara recompense „egale" cu cei mai merituosi, uitând ca în orice organism exista o talpa si un creer, un brat vânjos si un ochi fin si ca unul fara altul nu poate trai (si mai ales cel de la extremitati nu poate trai fara cel din centru însarcinat cu o munca mai putin musculara). Exploatând în acest fel frumoasa idee a egalitatii ei au adus organismul social într-o stare de nemultumire haotica, a mâinii contra stomacului, a piciorului contra creerului, distrugând armonia necesara unei bune functionari colective bazate pe justa recunoastere a valorii fiecarui organ deosebit. De aceasta stare de lucruri profitau apoi numai ei, Jidanii, înaintând în mod vertiginos spre realizarea planului lor criminal de stapânire mondiala. E prea banal sa mai spunem ca atunci când doi se cearta totdeauna al treilea câstiga. Nu e nici prea greu de înteles metoda aceasta, simplista dar foarte rodnica, a Izraelitilor.
În fata acestei stari de lucruri ce atitudine urmeaza sa luam noi? Una destul de grea: trebuie dintâi sa descoperim lumii intentiunile ascunse si criminale ale Jidanilor, falsitatea operei lor sociale de suprafata, sa demonstram apoi multimii gresala în care a cazut, sa trezim din betia salbatica pe cei ametiti de posibilitatea unei potoliri imediate a egoismelor vesnic nesatisfacute, sa oprim din calea lor pe cei porniti sa ucida pe „cel de sus" si sa se puna el în locul lor, sa oprim talpa de a distruge capul crezând apoi ca se poate pune ea în locul lui. O reactiune, o stavila se impune deci împotriva raului stârnit de interpretarea perfida a acestor idei.
Nu e mica dificultatea operei noastre. Trebuie sa dezvatam ce au învatat rau altii. Suntem pusi în contact cu mentalitati aproape înnebunite de excitatia patimii injectate de catre Jidani si se vor cere multe jertfe si multa staruinta pentru a birui definitiv. Dar ce lucru bun nu cere jertfe?
Aceasta reactiune nu se poate înjgheba decât pastrând cu gelozie si fanatism cadrele sanatoase nationale, adica o clasa conducatoare româneasca. Nu ne putem supune mai bine învataturilor crestine decât luptând pentru ridicarea morala a natiunii.
Nationalismul radical trebuie sa ne fie calauzitorul.
De aceea pentru noi e o fala iubirea de neam, e vrednic de lauda eroismul celui ce moare aparându-si neamul si credem ca nu ne calcam datoria de crestini adevarati aparându-ne natiunea cu cea mai mare ardoare.
Pe cei care contravin acestui nationalism radical, fie abuzând de el, fie lepadându-se de el, fie uneltind împotriva lui, îi socotim ca vrajmasi si vom întrebuinta în lupta contra lor armele necesare.
Asemenea vrajmasi ne sunt astazi toti Jidanii, iar alaturi de ei dusmanii nostri nationali: magnatii unguri si Românii cei cu sufletul stricat de înstrainare, în interiorul tarii, - iar în afara de granite, toti cei care îndraznesc sa se atinga de ele.
Împotriva acestora vom lupta cu toate puterile noastre si nu ne vom da în laturi de la nici o jertfa care ar putea fi în folosul tarii noastre românesti.

"Dacia Nouã" din 20 Noembrie 1923

DISCIPLINA JIDÃNEASCÃ

Un pasaj din „Protocoalele Înteleptilor Sionului" spune urmatoarele despre noi crestinii:
„Închipuiti-va animalele acelea îmbatate cu alcool, naucite de vin, carora li s-ar da dreptul de a bea fara masura, în acelasi timp în care li s-ar da libertatea… Noi nu putem permite ca ai nostri sa decada pâna la o asemenea treapta".
E unul dintre pasajele acestor diabolice documente la citirea caruia te strabate un fior de desteptare în fata prapastiei ascunse pâna atunci de frunzisul superficialitatii.
Fiecare dintre noi se va fi întrebat îngândurat: cine si când a vazut vreodata vre-un Jidan beat, nimicit de bautura pâna în maduva oaselor si tâmpit pâna la ultima cuta a creerului sau? Aproape nimeni si nicicând; sau, cel mult, foarte rar.

Iar noi?
Mai trebuie s-o spunem oare?
Iata unul dintre motivele biruintei progresive a cauzei jidanesti. Alaturi de coruptia si venalitatea noastra combinate cu o inocenta naivitate, viciul capital care ne slabeste si ne pune pe o treapta de inferioritate fata de Jidani e betia si orgia simturilor nedisciplinate carora le cadem atât de usor victime.
Sa nu ne credem mai buni decât suntem. Sa ne cunoastem bine caci numai astfel vor avea valoare reala calculele noastre. De aceea trebuie sa îndreptam fara crutare arcul sagetilor binemeritate si împotriva propriilor noastre defecte, cu credinta ca prin continue critici drepte si îndrumari persistente, zi cu zi, vom ajunge la adevarata si deplina renastere morala a lumii bolnave de astazi.
Toti cunoastem josniciile betiei si ale exceselor dar cât de putini ne ferim de ele! Fiecare dintre noi sa stie ca atunci când se lasa stapânit de dezechilibrul patimilor, e mai prejos decât ultimul Jidan perciunat si murdar si ca e demn de caracterizarea de „animale naucite de vin si tâmpite de alcool” pe care ne-o dau „Protocoalele”.
Nu vrem sa cadem prin aceasta afirmatie în cealalta extrema de a deduce de aici inferioritatea crestinilor si deci dreptatea aspiratiilor Jidanilor care ne-ar fi superiori. Crestinul e mai nobil decât Jidanul. Orice om e stapânit de bine si de rau. Raul din noi e mult mai mic decât raul din Jidani, iar binele din noi, calitatile noastre nobile, sunt cu mult superioare celor existente în sufletul Ovreilor. Doar tocmai de aceea ducem noi lupta aceasta. Sufletul crestinului, oricât de viciat ar fi, e lipsit de veninul crimei care e caracteristic sufletului ovreesc. Dar nu e mai putin adevarat ca alaturi de nobletea noastra de suflet creste si puterea raului, a unui rau care ne degradeaza si ne scade valoarea si care serveste admirabil intentiile criminale jidanesti. Însasi dreptatea, astazi indiscutabila, a cauzei noastre de legitima aparare este în joc.
Degradându-ne pe noi însine vom înabusi în noi pornirile bune care ne fac superiori Jidanilor si care ne dau drept de aparare împotriva lor. Când viciile ne vor fi scazut valoarea morala sub aceea a Jidanilor, atunci se va naste dreptatea cauzei lui Izrael iar pentru omenire se va fi deschis o cumplita prapastie. Atunci va putea triumfa jidanimea îndreptatita în aspiratiile ei. Pâna atunci însa, nu.
Astazi suntem înca destul de departe de aceasta nenorocire. Dar, când cumpatul si cumintenia se spulbera în vânt „n-aduc anii ce aduce ceasul” si într-o buna zi ne putem trezi în fata prapastiei crezute departe.
De aceea sa luam aminte si sa avem în întâiul rând grija de noi însine. Altfel, lupta ne e sovaitoare iar biruinta primejduita.
"Dacia Noua", din 13 Ianuarie 1923

SPASMUL SI CONCLUZIA LUI

Nu stiu ce cuvinte sa gasesc pentru a-i putea convinge pe deplin pe cei ce s-au îndoit întotdeauna, putin sau mult, se simtamintele sanatoase si mintea normala a generatiei studentesti nelinistite din ultimii ani. Si de ca m-as gândi, în zilele de sarbatoreasca reculegere, tocmai la aceasta categorie de nelamuriti? Pentru ca astazi, mai mult decât oricând, în fata amintirilor renaste în noi grija de viitor; azi când serbam un ideal neîmplinit, volbura nelinistilor mistuitoare ne reaprinde pieptul si ne întrebam daca simtirea si cugetarea noastra va fi continuata si satisfacuta. Si am avut ocazia de a cunoaste generatii tinere ale altor natiuni aproape cu totul pierdute pentru ideea crestina si simtirea de nationalitate si rasa, adevarate cascade omenesti precipitate spre adâncurile ratacirii, atrase de uriasa forta a ratacirii, împarateasa aproape fara rival a lumii de astazi.
Si astfel socot ca nu e deloc cu neputinta ca în viitor exceptia de la gurile Dunarii sa dispara daca am lasa libera actiunea de atractie a adâncurilor francmasonice jidanesti. Suntem doar în buna parte angajati si noi în acest torent. Cu atât mai exceptionala ne e, sau ni-a fost, deci, exceptia. Iar când zic ca nu stiu ce cuvinte sa gasesc pentru a convinge pe cei ametiti de voluptatea maretei prabusiri, ca adevarul, sanatatea, principiul vital e în geniul acestei „generatii nelinistite” si nu aiurea – vreau sa spun ca nu stiu din ce material etern sa durez si eu acum, un nou cerc de

izolare, de refugiu, pentru urgisita exceptie despre care vorbesc. Exceptie care în sâmburele tainei sale ascunde viata mai buna a zilelor viitoare, exceptie care consta în faptul ca în mijlocul unei lumi întregi care a parasit si a uitat ideea crestina si nationala, sa te mentii cu încapatânata neadaptare la mediu credincios cuvântului lui Isus si cerintelor conservarii neamului.
Cuvintele sunt greu de ales pentru ca sunt simple. Si ma tem sa nu fac prin neghiobie de scrib, astfel ca la sfârsit, cititorul sa nu reuseasca a vedea în aceste rânduri decât nimicuri banale. Si deci sa nu reusesc a aduce leaganului nostru nici-o cingatoare de scut în toi de furtuna. Dar sa încerc.
Esti gresit iubite coleg mai tânar, daca îti închipui despre cei din generatia noastra ca am fi niste fapturi exceptionale a caror imagine necunoscuta trebuie sa ti-o alcatuiesti în minte. Noi, în raport cu românitatea, n-am fost ciudate exceptii ci nimic altceva decât exemplarul, acum ceva mai în vârsta, aceluiasi „românas” cu fata limpede si ochi curati pe care îi întâlnesti pretutindeni. În privinta fetii sufletesti, la fel cu tipul rasei noastre: buni la inima, milosi, cu o constructie spiritualista („idealista”) si cu universala inteligenta româneasca.
În consecinta:
1. Nu am avut ura pentru nimeni.
2. Nu ne-au facut placere violentele contra celor mai slabi si neaparati.
3. Aveam un dram de constiinta si de putere de stapânire a patimilor si de cenzurare a faptelor.
4. Nu ne erau necunoscute si neasimilate în suflet (daca mai era nevoie fata de calitatile înnascute ale Românului) sau neîntelese curentele de idei „nobile si umanitare” predicate la toate raspântiile de ziare si literatura (cunosteam chiar si deviza „libertate, egalitate, fraternitate”).
5. Nu eram de loc dusmanii instructiunii universitare, ai cartii si ai muncii, ai bibliotecii si laboratoarelor, nu eram nici codasi la examene si iubeam nobila liniste a studiului.
Si totusi…
Toamna anului 1922 a fost desigur cea mai mohorâta toamna din câte s-au abatut vreodata asupra Clujului. Toate nelinistile, apasarile si amaraciunile din lume se strânsesera parca pe Feleac, pe Somes si napadind vazduhul s-au lasat ucigatoare asupra orasului plin de studentii reveniti din vacanta. Mizerie, umezeala, criza de locuinte, caminuri supraocupate pentru români. Huzureala vesela, înmultire îngrozitoare, lipsa de grija pentru strainii deveniti sfidatori. Prin colturi de strada se auzea ca în anul acela, la medicina în anul I, jidanii sunt de patru ori mai numerosi decât Românii. Iar ai nostri, oricât de putini erau, nu-si gaseau locul si tihna. Si, pe lânga toate, Feleacul nu mai contenea sa ne copleseasca cu atmosfera aceea de plumb care ne înneca… Nici un luminis pe cer, nici o mângâiere, o explicatie macar sau o întelegere pentru sufletele noastre. De la nimeni. Sa nu fi îndraznit sa pui cuiva (cuiva mare) în fata ochilor nelinistile tale, numaratorile peremptorii, argumentele pornind de la criteriul national, caci deveneai un baietas ridicol care nu faceai decât sa dovedesti ca înca n-ai trecut prin Universitate (desi unii eram de vreo 3-4 ani în ea) unde sa fi putut învata, o data pentru totdeauna, întelepciunea ca: „nationalitatea e o chestiune de vointa sociala, vointa care, prin reprezentantii societatii, s-a declarat în sensul nationalizarii Ovreilor, deci nu exista azi o chestiune nationala” asa cum o întelegem noi din numaratorile, umilintele si mizeriile noastre.
Si, ca si cum n-am fi avut destul cu noroaiele, frigul, lipsa de adapost si tot restul mizeriilor materiale si mai ales al mizeriilor morale si a nelinistilor din sufletele noastre curate de Români, veni într-o zi sa ne gâtuiasca vestea sinuciderii unei studente evident românca, o olteanca, adusa de dragostea pentru Ardeal la Universitatea din Cluj. Iubite student regionalist (daca mai existi) sa ma crezi ca era adusa de dragostea pentru Ardeal si de nimic altceva. Bursa n-avea, nici loc în camin, nici rude. Caci doar a lasat slova scrisa ca-si curma viata nemaiputând îndura mizeria. Când am urcat Feleacul cu convoiul mortuar (era întreaga Universitate la înmormântare) deasupra capetelor noastre triumfau, în aceeasi blestemata atmosfera, toate duhurile de spaima ale cosmarurilor. Ne biruisera din nou, si mai crud.
N-au mai trecut decât putine zile si, dupa noi si zadarnice plângeri ironizate, fiorul primei vesti ne zgudui pe toti: medicinistii au rupt lantul gâtuitor, au izgonit pe toti studentii jidani din sala de disectie!
Isprava semana a fi mai mult a unor studenti în chimie, caci o uriasa reactie se produse în atmosfera aceea de neagra negura care ne prigonea. Ca si cum ar fi cazut din înaltimi un val de esenta dizolvata asupra acelei îmbâcseli mistuitoare, prima veste despre care vorbii, produse o precipitare generala în sufletele tulburate. Într-o clipa se limpezise totul, toate piepturile au

rasuflat usurate, soarele ne stralucea în fata descarcându-ne toate coplesirile si luminându-ne o cale spinoasa dar mareata. Filozofiile anumite le-am uitat si am devenit Români, asa cum învataseram prea mult în anii razboiului ca e Românul. Si sa nu se mire nimeni ca, negasind o alta cale de lupta, ne-am lepadat usor de carte si de sala de cursuri. Macar în subconstientul nostru mocnea o ura pentru acea carte, pâna atunci iubita, care ne cerea toate renuntarile, compromisurile si lasitatile. Ne-am dat clocotul si zvâcnirii curate a inimii tineresti. Si simteam ca servim un geniu bun, cu mult mai mare decât puterea faptei noastre. Am cunoscut fericirea luptei pentru lumina.
Detaliile n-au mare importanta.

Ne-am dat clocotului si zvâcnirii curate. Caci „miscarea studenteasca" n-a fost decât o zvâcnire a inimii noastre, mai bine zis o reproducere în sufletele noastre a unei zvâcniri uriase, venite din adâncurile fiintei neamului nostru. Un spasm al natiunii bolnave, iata ce a fost miscarea noastra.
Meritul nostru a fost unul singur: ca ne-am supus firii am îndeplinit acest spasm, am ramas adica membre ale organismului national de care nu ne-am despartit, am primit si am simtit senzatiile acestuia si deci poruncile lui, chiar reflexe. Ne era usor sa ne despartim de el cum au facut-o unii care nu au putut niciodata întelege si simti fapta sufletului nostru. Mai ales ca ne tragea atât de mult o anumita intelectualitate în acea directie de individualism international. Nu ne-am despartit însa de natiune, i-am simtit framântarea si spasmul s-a putut desfasura în plin atragând atentiunea lumii asupra unei probleme, a unei boli sociale ignorate, de mare gravitate.
Sa fi fost asadar noi, cei prin care s-a exteriorizat zvâcnirea, minti bolnave, suflete îngreuiate de josnicii de care trebuie sa se lepede generatiile viitoare care ar fi sa fie plamadite din alt aluat sanatos si pur? A admite asa ceva ar fi sa se vicieze premizele initiale compromitându-se valoarea oricarei concluzii. Caci, precum m-am straduit sa arat si precum niciodata nu se va putea afirma, cu dovada, contrariul: nu noi, studentul cutare sau celalalt, am dat nastere „miscarii". Ea s-a nascut spontan din sufletul masei studentesti suprapus sufletului natiunii. Fara nici-un fel de prealabila organizare sau premeditare. Si dovada ca n-a pornit de la câteva spirite izolate, care ar putea fi bolnave si decazute e faptul ca, cu iuteala de fulger, ea a fost recunoscuta de întreaga tinerime universitara cu neînsemnate exceptii, ca fiind oglinda propriului proces sufletesc. Cei ce critica asadar acest trecut nu fac decât sa protesteze împotriva unui fenomen social organic al unui natiuni suferinde: critica un spasm, critica o generatie care tocmai din sanatate de simtire si cugetare n-a înteles sa se rupa de trupul natiunii ci a primit pulsatiile ei de viata si pentru viata.
Iar cei ce ajung la dezechilibru în judecarea acestei miscari pe temeiul vre-unor scaderi, cruzimi si exces sporadic întâmplate, sa ceara ajutorul argumentului istoric: ce reactiuni, zvâcniri ale multimii obidite au fost vreodata mai nobile în cursul istoriei? Când apele suferintei si rabdarii au iesit de atâtea ori din vadul lor, câte tristeti omenesti, varsari de sânge (gânditi-va la jacqeriile franceze care au macelarit pâna si copiii din manastiri), câte excese au caracterizat totdeauna dezlantuirea elementelor sociale? Si cine a condamnat revolutiile pentru acest pret, scump si uneori cumplit, al binefacerilor aduse? Caci, sa nu ne înselam cu cuvintele: „miscarea" noastra, zvâcnirea noastra spasmodica n-a fost altceva decât o razmerita; însa relativ blânda, superioara… studenteasca. Asadar ramâne dovedit ca „generatia nelinistita" a fost condusa de un suflet si o minte sanatoasa si normala. Nu se poate arunca peste bordul constiintei crezul acestei generatii pe motivul ca ar fi fost produsul unei triste inferioritati care trebuie sa dispara pentru totdeauna.

Si care sa fie „concluzia" acestui spasm al decadei pe care o încheiem?
Simpla:
Desi natura e chiar în materie sociala atotvindecatoare (în multe cazuri macar) si cu toate ca nu este exclusa asadar posibilitatea ca natiunea noastra sa ajunga la restabilire prin procesele de reactiune organica pe care (ca cel despre care am vorbit) si le germineaza si produce ea singura în mod reflex totusi, pentru a evita riscurile unei dezlantuiri nezagazuite, avem datoria de a ne dedica cu toata pasiunea muncii uriase a rezolvarii inteligente si organizate a acestei probleme. E vorba de cea mai complexa si uriasa problema vitala a omenirii si civilizatiei crestine întregi.
Dar, orice se va întâmpla si orice am fi capabili sa pregatim, sa studiem si sa înfaptuim în mod inteligent în aceasta directie, concluzia imperativa care ni se impune pe deasupra tuturor este sa ramânem membre vii si nedezlipite, sensibile si supuse ale fiintei nationale asa cum a fost tinerimea ultimilor zece ani.

…Pentru a evita orice risc din partea subredei întelepciuni omenesti.
Articol apãrut în volumul comemorativ publicat la Centrul studentesc "Petru Maior" din Cluj, cu prilejul împlinirii a zece ani de activitate în România întregitã (1928).

1923-1924

Din închisori

Dupa un an de lupta

UN CUMPLIT SI SCUMP ANGAJAMENT

Aniversarile îsi au rostul lor. Fie ca sunt ale unui eveniment, dureros sau fericit, ele sunt un prilej pentru reîmprospatarea trecutului si în consecinta, pentru un sever control al constiintei celor care aniverseaza. Acest control are ca rezultat o limpezire a constiintelor, o înrâurire hotarâtoare asupra atitudinii viitoare a celor care îsi aduc aminte cu pietate si respect de evenimentul sarbatorit.
Cu prilejul împlinirii unui an de la începerea miscarii studentesti de aparare nationala studentimea trebuie prin urmare sa-si împrospateze amintirea trecutului de un an, sa-si faca un control de constiinta, o examinare critica a actelor sale si sa scoata, apoi, din toate acestea concluzii relative la viitor.
Reamintindu-si trecutul de un an studentimea de azi n-are sa-si aduca, în linii generale, nici-o învinuire. Dimpotriva, are doar constatari fericite de facut. Lasând la o parte eventualele mici greseli, sau oarecari sovaieli marunte, linia generala se prezinta, vazuta de sus, ca fiind îndreptata spre un tarâm bine ales si aducator de cinste. Înainte de „miscare” activitatea extrauniversitara a studentimii române nu se manifesta prin aproape nici un act nobil si important. Fara aceasta miscare nu s-ar fi înscris în istoria noastra pagina de glorie pentru studentimea de azi, de a fi dat ea alarma pentru lupta mare care se apropie, nu s-ar fi satisfacut legea istorica în virtutea careia tinerimea a fost întotdeauna, din instinct, prevestitoarea marilor evenimente din viata unui neam. Aceasta lipsa ar fi fost o pata pentru generatia noastra tânara. Deci trecutul acesta de un an, cu lupta începuta si dusa cu atâtea jertfe, ne face cinste, ne lasa satisfacute constiintele.
Dar acesta nu e totul! Caci lupta noastra nu s-a sfârsit. Începuta si dusa pâna acum cu cinste constiintele noastre nu pot înlatura, de lânga satisfactia ce ne-o da trecutul, îngrijorarea pentru viitorul în care trebuie sa se faca continuarea acestei lupte si ducerea ei la bun sfârsit. Astazi nu am ajuns înca la acest sfârsit al ei. Tot începutul frumos si satisfacator de pâna acum poate fi compromis daca în viitor nu ne vom face, ca si în acest scurt trecut, întreaga datorie.
Aceasta datorie a noastra pentru viitor, pe care trebuie s-o ducem la îndeplinire pâna la sfârsit, o cunoastem bine cu totii: suntem legati de un angajament nu atât pentru ca ar fi fost luat, chiar formal, de catre unii dintre noi cât si din motivul ca orice soldat care se angajeaza la o lupta se angajeaza implicit, moralmente, sa o duca la capat. Capatul unei lupte nu poate fi decât victoria sau înfrângerea. Lupta noastra a fost pentru numerus clausus. Azi n-avem nici victorie dar nu suntem nici înfrânti. Faptul ca un sistem de lupta pentru obtinerea de la actualele guverne a revendicarilor noastre trebuie înlocuita cu un alt sistem, acel al apelului la popor si al atasarii noastre la marea miscare generala, cetateneasca, de aparare nationala (a noastra era doar universitara), toate acestea nu înseamna deloc o înfrângere.
Deci: nu suntem înfrânti dupa cum (în ceea ce priveste rezultatele urmarite de noi) nu suntem nici învingatori. Iata ce ne spune examinarea situatiei actuale a miscarii.
Concluzia pe care ni-o dicteaza constiinta?
E limpede si categorica: lupta trebuie continuata pâna la biruinta (pâna la obtinerea lui numerus clausus).
Cum? Pe o noua cale: nu mai putem astepta de la guvernele de azi solutionarea revendicarilor noastre (cum s-a facut în alte tari, ca Polonia); biruinta noastra universitara ne poate veni doar odata cu biruinta mare, a întregii cauze nationale, biruinta care nu poate fi cucerita de la actualele guverne.

Consecinta: nu vom mai urmari constrângerea guvernului (greva universitara avea acest singur scop). Guvernul nostru, care ne-a rapus în acest sistem de lupta, nu e de valoarea si patriotismul celui polon sau austriac. Nu avem ce astepta de la el. În schimbul metodei de constrângere a guvernului vom adopta ca sistem de lupta alaturarea noastra la marea miscare cetateneasca (ce s-a pornit si care va trebui largita, perfectionata si mult întarita, fiind doar în faza ei de început, de tulbure formatie). Prin aceasta nu vom face politica de partid. dar vom fi ostasii revolutiei care se porneste.
Daca nu vom face asa, miscarea studenteasca nu va continua si nu va avea meritul viitoarei biruinte care si fara concursul nostru, e sigura desi va fi mai grea. Daca nu vom face asa miscarea noastra va fi murit la mijlocul drumului care o duce spre glorie si laurii biruintei. Trecutul apropiat ne garanteaza însa ca asa vom face, deoarece asa am început deja sa facem.
Sa mergem înainte spre îndeplinirea sfântului si cumplitului angajament pe care l-am luat! Sau murim în lupta, sau iesim biruitori! Sunt singurele porti pe care ni le deschide viitorul.
"Cuvântul Studentesc" din 10 Decembrie 1923

PROCESUL STUDENTILOR ARESTATI LA VÃCÃRESTI?

Se va judeca cu începere de la 29 Martie în fata Curtii cu jurati a Capitalei.

Bolnava, si mergând cu pasi siguri spre pieirea nationala pricinuita de cotropirea jidaneasca, tara noastra suferea si atunci, în toamna anului 1922, ca si acum. Ca o zvâcnire a organismului bolnav izbucni miscarea de mântuire nationala a tuturor studentilor români. Ne loviram însa fata în fata cu conducatorii Statului care vazura în noi un dusman primejdios. Caci noi ceream sa se asigure caracterul national românesc al clasei dirigente de mâine lucru pe care acesti conducatori înfratiti cu dusmanul nostru, cu Jidanul, nu-l puteau primi.
La rândul nostru nici noi nu puteam lasa sa ni se piarda neamul al carui aparatori n-am mai ramas decât noi! Si porniram – gata de orice jertfa – înainte, la lupta.
Vreme de un an si jumatate ne-am zbatut, n-am lasat din mâini drapelul si ceream fara încetare sa se faca dreptate acestui neam. Stapânirea româneasca se napusti însa asupra noastra. Si în ura ce o desfasura noi recunosteam sufletul strain si pagân al Jidanului ajuns sa ne stapâneasca. Nu ni se dadu ceea ce ceream, în schimb am fost batuti de armata tarii care strajuia si apara templele culturii românesti, am fost întemnitati alaturi de dusmanii neamului, bisericile ne-au fost zavorâte, toate libertatile luate, consfatuirile si congresele oprite, conducatorii dati judecatii. Am fost constrânsi cu foamea, aruncati afara din camine si cantine, eliminati din Universitati.
Ura lor merse pâna acolo încât ne-au luat si micile ajutoare banesti pe care ni le dadea Statul: burse, reduceri si altele. Credeau ca daca vom flamânzi si daca ranile ne vor umplea trupul aruncat pe drumuri, daca mizeria ne va strânge în clestele ei, atunci ne vom vinde si noi sufletele diavolului si vom da uitarii tara care piere.
Onoarea studentimii ne impunea sa nu primim aceasta pângarire a sufletelor noastre curate. Si astfel, goniti de autoritati, în congresul tinut astavara în padurile de lânga Iasi am hotarât ca nu încetam lupta, ca nu ne parasim neamul si ca mergem înainte cu toate ca simteam bine ca organismul nostru nu mai putea rezista mult loviturilor ce nu mai conteneau.
Si – deoarece, consecventi acestei hotarâri, am mers înainte – am ajuns azi sa vedem dati în judecata juratilor pe conducatorii miscarii. Acestia întrunindu-se în taina, din cauza ca erau urmariti, la Bucuresti spre a se consfatui au fost arestati, în urma denuntului unui student tradator, în seara zilei de 8 Octombrie 1923 si depusi la închisoarea Vacaresti acuzati fiind de complot împotriva sigurantei Statului. Totul se reducea la niste discutii avute si în care s-a pus chestiunea unei reactiuni violente împotriva prigonitorilor ca ultim gest de protestare si aparare a drepturilor si a onoarei tinerimii române, martirizate pentru credinta ei româneasca. Dupa ce conducatorii miscarii au fost aruncati în temnita stapânirea jidovita a tarii noastre crezu ca a înabusit focul care o înspaimânta atât de mult.
Peste câteva zile juratii vor judeca acesti studenti pentru ca ar fi vrut „sa atâte razboi civil ridicând si înarmând pe locuitorii români împotriva celor evrei si savârsind omoruri în mai multe orase – crima pedepsita de articolele 79 si 81 din Codul Penal".

Asa spune actul de acuzare.
Nu tot asa spunem însa noi!
Caci lupta pentru a asigura neamului românesc o clasa dirigenta nationala româneasca, cu excluderea Jidanilor, nu e atentat împotriva Statului român! Miscarea nationala a studentilor, de asemenea, nu e razboi civil! Nici apararea unui neam amenintat de pieire nu e o crima pe care vreo lege sa o poata pedepsi!
Iata de ce la 29 Martie nu se judeca numai cei 6 studenti inculpati! Acest proces va fi al întregii miscari studentesti de aparare nationala împotriva primejdiei jidanesti. Alaturi de cei 6 vor fi judecati toti studentii si miscarea noastra, sfânta, întreaga!
Iar sentinta pe care o asteptam va nega sau va recunoaste dreptul la viata si la aparare al unui neam întreg amenintat în existenta sa nationala.

"Cuvântul Studentesc", din 23 Martie 1925

CE NE DATI ÎN LOCUL „CÂNTECELOR CARE PIER”?

Ultimii 150 de ani au format, în viata popoarelor, o mare raspântie datorita urmatoarelor doua cauze: Revolutia Franceza de la 1789 si avântul uimitor al stiintelor aplicate si a inventiior tehnice. Întâia cauza a adus schimbari capitale în ordinea ideilor iar a doua în ceeace priveste avutul material al popoarelor.
Opera aceasta mare a veacului din urma a fost si este înca azi otravita, falsificata si abatuta de la scopurile ei adevarate. Iar aceasta datorita în buna parte unei influente nefaste si distructive, aceea a spiritului iudaic.
În ce consta, sau trebuia sa constea, aceasta opera care venea sa aduca popoarelor un viitor mai bun? Adevaratul scop al Revolutiei Franceze fu distrugerea feudalitatii medievale si întronarea unui regim de libertate.
Aceasta libertate trebuia sa se manifeste în cadrul ideii de Stat national (examinati spiritul „Marseillaise”-ei mai mult decât cartile enciclopedistilor) însemnând libera dezvoltare a tuturor membrilor unei natiuni conform intereselor nationale si excluzând privilegiile de clasa.
Pe de alta parte adevarata menire a masinismului si a stiintelor atât de mult dezvoltate, era de a îmbunatati starea materiala a natiunii întregi si a facilita astfel, pe seama tuturor, câstigarea unei culturi sufletesti mai înalte decât cea de pâna atunci. Caci dezvoltarea culturii e singurul rost al vietii omenesti.
Acestea erau perspectivele luminoase ale marii opere, care în parte s-au realizat (ca de pilda liberarea natiunilor de iobagie si apoi întemeierea de State nationale, cum a fost cazul si cu noi), în mare parte însa, nu au putut fi înfaptuite. Ba chiar si perspectivele realizate se vazura în curând alterate si complet schimonosite. Adevaratele intentiuni ale revolutiei cât si rosturile inovatiilor secolului XIX au fost alterate, iar în locul lor se ridica o fantoma mincinoasa care exploateaza, pâna în zilele noastre, aceasta opera în vederea unor scopuri cu totul opuse. Notiunea libertatii a fost, cum este si astazi înca, falsificata prin interpretari gresite iar marile foloase ale stiintelor aplicate si ale masinismului au fost rapite poporului si folosite împotriva lui. Un duh infernal patrunse în toate: era spiritul iudaic.
El si-a început penetratia si opera de rasificare si acaparare înca înainte de darâmarea Bastiliei, în epoca de pregatire a rascoalei, maridu-si-o apoi din ce în ce mai mult pâna ce ajunse la intensitati atât de mari ca cea din Rusia actuala.
Care au fost pâna acum rezultatele acestei actiuni distructive jidanesti?
În locul libertatii Revolutiei Franceze si în numele acestei libertati s-a instalat o noua robie a popoarelor crestine: dominatia internationala jidaneasca.
În loc ca popoarele crestine sa profite de pe urma uimitorului avânt din sec. XIX al mijloacelor de productie (masinism, stiinte aplicate), ajungând a-si desavârsi prin acest profit cultura sufleteasca, ele au pierdut în urma acestui avânt si avutul ce-l aveau mai înainte iar în loc sa li se dea o cultura mai înalta li s-a rapit si pervertit cea veche, mostenita din stramosi. Tânguirea Românului:
Si cum vin cu drum de fier

Toate pasarile pier…

e adânc îndreptatita. I s-au luat, pe lânga bunastarea de mai înainte, cântecele si comorile sufletesti, i s-a atacat credinta în Dumnezeu si respectul moralei crestine. Masinismul ne-a rapit (în urma penetratiei iudaice) cultura sufleteasca de mai înainte pentru a o înlocui, nu cu alta mai buna ci cu o falsa cultura pervertitoare si aducatoare de pieire sufleteasca. Daca drumurile de fier ne-ar fi adus în locul cântecelor pe care le-au alungat altele noi si mai frumoase n-am fi blestemat în doinele noastre de jale aceste drumuri ci le-am fi slavit în hore de bucurie. Si asa ar fi fost daca roadele acestui avânt al productiei ar fi intrat în stapânirea noastra.

Iata care au fost pâna acum rezultatele penetratiei falsificatoare jidanesti asupra inovatiilor veacului XIX.

Care vor fi rezultatele ei în viitor? Ele vor fi de o mare gravitate. Aceasta stare de lucruri de astazi, penetratia jidaneasca, prin care, dupa cum am vazut ni se pierde sufletul, ni se secatuieste trupul natiunii si ni se leaga mâinile spre a nu fi mai liberi nici de a ne apara, ne duce la pieire. Pieirea aceasta (ca natiune) nu e un lucru al viitorului îndepartat. Ea se înfaptuieste sub ochii nostri, zi cu zi, într-o neobservata agonie. Câte suflete românesti s-au pierdut pâna acum în bratele necredintei si ale decadentei sufletesti, câte calitati sufletesti ni s-au stins sau au amortit din pricina falsei culturi a civilizatiei iudaice de astazi unde ne e boierimea viteaza si vrednica de pe vremea aprodului Purice? Care e taria si autoritatea Bisericii de astazi, morala societatii românesti contemporane? Pretutindeni dezagregare si început de putrefactie! Cât despre avutul nostru material, e prea cunoscuta desavârsita lui înstrainare (comert, industrie, exploatari) adica pieirea lui nationala.

Pierim acum, sub ochii nostri, încet dar sigur!

Din ramasitele noastre se va forma, pe nesimtite, un alt popor inferior, degradat, nascut rob si care ne va uzurpa poate numele si graiul tot asa cum au facut-o samsarii greci de astazi, care pretind a fi urmasii lui Pitagora si a lui Pericle. Cuvintele lui Conta se vor fi adeverit însa: vom fi pierit ca natiune. Robii români de mâine nu vor mai avea nimic comun cu plaiesii, razesii si boierii lui Mircea si Stefan, nici cu dorobantii de la Plevna si Marasesti!

Procesul acesta de pieire a natiunii noastre poate fi înca oprit prin lupta de eliminare totala a Jidanilor si a influentei lor în mijlocul natiunii noastre. Prin aceasta lupta ne vom mântui si vom regasi toate comorile pierdute, ca si altele noi mai pretioase, care vor veni sa ne ridice mai sus, spre Dumnezeu. În locul cântecelor care au pierit, prin lupta aceasta vom ajunge sa avem altele noi si mai frumoase. Iar drumurile de fier nu ne vor mai fi un dusman, ca astazi…

Cei ce aveti înca un suflet sanatos în voi pregatiti-va de lupta si de moarte vitejeasca! Voi trebuie sa fiti mântuitori de tara care sa „rasaditi viata româneasca pe plaiurile unde cresc azi spini”! Iar „tara va va binecuvânta”!

Gânditi-va ca pierim, cum pier cântecele noastre, fara a lasa nimic bun în urma!…

"Cuvântul Studentesc", din 4 Martie 1924

MAIESTATE!

Studentii mai jos semnati, aflându-ne la închisoarea Galata din Iasi, arestati sub învinuirea imaginara de urzeli criminale, vazând nedreptatea, uneltirile si provocarile la care suntem expusi încontinuu, atât noi cât si studentimea româna, ne îndreptam cuvântul nostru catre Maria Ta.

De mai bine de doi ani tara întreaga se gaseste într-o continua încordare provocata de miscarea nationala a studentimii tuturor Universitatilor românesti. Ea a însemnat glasul miilor de copii ai Românilor care se vedeau dezmosteniti în propria lor tara de catre un neam invadator. Ea era glasul a 30.000 de tineri intelectuali care chemau pe conducatorii natiei la cunostinta unei realitati cumplite; ea era strigatul de alarma al natiei însasi care îsi vedea primejduita existenta.

Miscarea studentimii, ca orice miscare, a avut si ea partile ei neplacute multora si în special autoritatilor si guvernului. Deoarece ea nu era produsul vointei câtorva ci manifestarea naturala a unui organism national bolnav, singura cale care ar fi putut înlatura aceste manifestari nu ar fi putut fi alta decât tratarea în mod sistematic a boalei care le producea. Înlaturând cauza, s-ar fi înlaturat efectul.

Dar guvernul nu a privit lucrurile în aceasta lumina a logicii ci a încercat prin forta si teroare sa distruga aceste manifestari naturale, fara a înlatura însa cauza lor. Aceasta politica cu totul irationala a dus la dureroasele rezultate de pâna acum si ar fi desigur cauza unor si mai grave conflicte în viitor. Caci miscarea nationala a studentimii confundându-se cu interesele de viata ale natiunii noastre, politica de înabusire a miscarii însemneaza: LUPTA GUVERNULUI CU NATIA, în ale carei interese a fost chemat sa vegheze. Asadar: în loc de a vindeca boala natiei guvernul a crezut de bine, pentru potolirea lucrurilor, sa-si masoare puterile cu natia însasi crezând ca o poate învinge si ca învingând-o, ar ajunge la vreun rezultat bun. Aceasta lupta trebuie sa înceteze si nu poate înceta decât acordând natiei libertatea nestânjenita de a-si apara interesele pe caile legale ce-i stau înainte. Caci daca lupta aceasta va continua, cum a început si se duce de doi ani de zile natia fiind silita a se apara împotriva loviturilor guvernului ei, sunt de neînlaturat deznodamintele cele mai dureroase, determinate de invincibile legi naturale. Caci legea conservarii fiintei natiei pretinde neaparat ca natia sa iasa biruitoare din luptele ei cu cei care îi compromit existenta, orice jertfe ar cere aceasta victorie si peste oricâte desnodaminte dureroase ar trebui sa se treaca.

Urmând aceasta politica gresita, de lupta cu natia pentru înlaturarea miscarii nationale, guvernul a creat urmatoarea situatie în tara:

ÎN TRECUTUL APROPIAT: o încordare crescânda între natiune si guvern, paralela cu o serie progresiva de protestari si reactiuni, chiar violente, ale natiei provocate si încalcate.

Cererile adresate în nenumarate rânduri Parlamentului si guvernului pe caile cele mai pasnice, în cadrul legilor, au fost nesocotite si dispretuite cu o lipsa de întelegere voita a situatiei care se crea. Glasul nostru limpede care cerea dreptate pentru Neam a fost luat în batjocura apoi înabusit cu forta brutala când îsi aratase indignarea. Politica guvernului de a stârpi efectele fara a se interesa de cauze fu astfel inaugurata.

Natia însa, care are dreptul sa traiasca, care nu poate sa consimta la moartea ei, si-a cerut cu mai multa putere drepturile. Cetateni din toate straturile societatii, enervati de atitudinea guvernului, au început a-si uni glasul cu acela al studentimii. Zadarnic! Raspunsul guvernului a fost înasprirea sistemului teroarei, ilegalitatile, suspendarea celor mai elementare libertati si provocarile cele mai brutale. Acum începu adevaratul calvar al studentimii luptatoare: am fost scosi din camine si cantine si aruncati pe drumuri; am fost eliminati; toate întrunirile noastre si ale cetatenilor a caror libertate este garantata de Constitutie, au fost oprite prin calcarea flagranta a legii; armata ne batea cu armele de care ne slujisem noi si parintii nostri pentru faurirea victoriilor pe câmpiile de bataie. Politia si-a facut un titlu de onoare si de merit din schingiuirea si prigonirea noastra (de exemplu studentul Manoliu de la Iasi a murit în urma batailor primite la politie si multi altii au ramas cu sanatatea zdruncinata); bisericile ni se închideau (cum s-a facut cu Mitropolia din Iasi care a fost de doua ori închisa studentimii care mergea sa faca parastas pentru colegii cazuti pe câmpul de onoare); însusi congresul profesorilor universitari a fost violentat si batjocorit de politie în toamna anului 1923, la Iasi.

Paralel cu aceasta persecutie si încordare crescânda isbucnira protestari si reactiuni mai energice din corpul luptatorilor natiunii, ca un avertisment. Totusi, toate au fost în zadar. Guvernul tine sa-si continue si mai aprins lupta însingurata împotriva miscarii nationale, iritat ca nu o poate înabusi mai repede.

Dupa toate acestea, studentimea, vazând ca toate cererile adresate conducatorilor tarii fusesera respinse si ca nu mai poate nadajdui nimic de la acestia nu capitula ci îsi întoarse glasul catre multimea cetatenilor, catre poporul românesc, chemându-l la constiinta realitatii si la o lupta nationala pasnica si constitutionala, de biruinta careia îsi vazu legata ultima nadejde de împlinire a idealului ei.

Miscarea lua astfel un nou avânt si mai neplacut guvernului, cadrul luptei studentesti se largi contopindu-se cu marea miscare de aparare nationala a întregului popor românesc.

Aceasta e faza de astazi a miscarii.

ÎN PREZENT: încordarea dintre natiune si guvern a devenit si mai acuta si îngrijoratoare. Guvernul – vazând întinderea si întarirea miscarii pe care se straduise atâta timp s-o înabuse fara a izbuti – a început sa aplice, consecvent politicei sale initiale, sistemul EXTERMINARII radicale a miscarii nationale convins fiind ca, de asta data cel putin, va iesi biruitor din lupta sa cu natia.

S-a procedat si se procedeaza astfel la o serie întreaga de înscenari si provocari la adresa studentimii si a cetatenilor, pentru a-i scoate din rabdari si pentru a da posibilitatea autoritatilor de

a-i pune în fata baionetelor soldatilor sau între patru ziduri de temnita, sau în fata agentilor de politie turmentati de bautura.
Exemple: actuala noastra detinere în arest fara nici-o vina pe baza unei înscenari, sau exemplul binecunoscut: în ziua de 30 Mai a.c. 60 de studenti de la Iasi au fost luati de la lucru si batuti la talpi în beciurile politiei, în vazul tuturor organelor politienesti, sub pretextul ca ar fi „complotat" ce s-a dezmintit ulterior.
Toate aceste sisteme de provocare si reprimare n-au putut duce decât la deznodaminte fatale dintre care cel mai recent este „cazul Manciu".
Pe lânga aceste atacuri directe s-a pornit apoi o întreaga urgie de masuri anticonstitutionale pentru înabusirea oricarei propagande nationale, ca de pilda: oprirea studentilor de a merge la sate pentru propovaduirea credintelor nationale, interzicerea întrunirilor, suspendarea ziarelor, confiscarea materialului de propaganda iar acum mai la urma aducerea în Parlament a doua proiecte de legi facute special pentru a stârpi orice manifestare de miscare si propaganda nationalista crestina.
Politica irationala si funesta de lupta cu natia, pe care a inaugurat-o guvernul de mai bine de doi ani, este asadar azi în plina desfasurare si urca repede spre culmea decisiva.

MAIESTATE!

Luptatorii miscarii nationale nu pot renunta la lupta lor caci aceasta ar însemna renuntarea natiei românesti la viata si fiinta sa, adica la o lasa sinucidere. În felul cum se înfatiseaza azi miscarea nationala, ca suprema încordare si lupta între natiune si guvern, perspectivele de viitor ale miscarii ne lasa sa întrezarim inevitabile conflicte grave care ar aduce mari suferinte organismului national.
Aceste dureroase suferinte viitoare ale natiunii care este pusa sub obladuirea Mariei Tale pot fi evitate numai daca guvernul paraseste politica sa irationala de împiedicare a liberei desfasurari a miscarii nationale în cadrele constitutionale, daca paraseste asadar POLITICA LUPTEI CU NATIUNEA care reactioneaza pentru a-si apara existenta.
În consecinta: CARACTERUL PASNIC AL MISCARII NATIONALE E CONDITIONAT DE LIBERTATEA EI.
Proiectele de legi tariste, cu înfiintarea surghiunului, cu suprimarea libertatilor cetatenesti, apoi arestarile ilegale, detinerea prelungita în închisori pe nedrept, bataia si teroarea, înscenarile de comploturi imaginare si toate celelalte încercari de exterminare a miscarii nationale pe care le vedem desfasurându-se sub ochii nostri, neînfierate si neîmpiedicate de nimeni, ne inspira o profunda îngrijorare. Caci ne dam seama ca aceasta însemneaza ca miscarea natiunii va fi întovarasita de deznodaminte dureroase pe care noi nu le dorim.
De aceea azi, în ceasul al unsprezecelea, în fata dureroasei raspântii care nu ne ofera decât doua cai, cea a capitularii pierzatoare de neam si cea a luptei cu grele jertfe si suferinte pentru Neamul românesc, cuprinsi de îngrijorare, constienti ca aceste jertfe si suferinte grele pot fi înca evitate si doritori de a ni se deschide o a treia cale de lupta, cu pace si liniste pentru tara, ne îndreptam catre parintele nostru, primul Rege al tuturor Românilor si aducând la picioarele Tronului netarmuritul nostru devotament cerem scutul si sprijinul Mariei Tale pentru Natiunea româneasca si aparatorii ei.
IASI, la închisoarea Galata, la 29 Noiembrie 1924.

1927 – 1932

Apare Legiunea
Primele rostiri si cele dintâi lupte legionare

LA ICOANÃ?

De la icoana si altar am pornit, apoi am ratacit o bucata de vreme purtati de valurile omenesti si n-am ajuns la nici-un mal cu toata curatenia impulsurilor noastre (ramasa interioara, nu impusa

valului care ne purta)… Acum, cu sufletul greu, razletiti, sfârtecati, ne strângem la adapost, la o singura caldura si alinare, tarie si reconfortare a noastra, readucatoare de puteri, la picioarele lui Isus, în pragul orbitoarei straluciri a cerului – la icoana…

Noi nu facem si n-am facut o singura zi în viata noastra, politica… Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinte. În focul ei ne consumam si în întregime stapâniti de ea, o slujim pâna la ultima putere. Pentru noi nu exista înfrângere si dezarmare caci forta, ale carei unelte vrem noi sa fim, e etern invincibila.

Nu putem discuta deocamdata în amanunte cauzele prabusirii sistemului de pâna acum. Sa fie spus doar atât, în aceste clipe de zamislire noua, sa fie spus clar si hotarât spre a imprima caracterele noului sistem nascând: lumina din lumina!

Întunericul patimilor nu va putea niciodata cristaliza un focar de lumina salvatoare. Iar ceea ce cautam si dorim noi din toata fiinta noastra, e lumina, e înstapânirea din nou a vietii asa cum a voit-o Dumnezeu: viata de adevar, dreptate, virtute. În aceasta consta mântuirea, cu scaparea de Jidani si de toate plagile ucigatoare care ne mistuie: readucerea rodului în via dumnezeiasca, azi bolnava si stearpa, în natiunea noastra (macar în ea) cazuta în ghiarele satanice stârpitoare ale sufletului si aducatoare de pieire. Aceasta noua fecundare a sufletului pierdut al unei natiuni nu se face decât prin cea mai pura esenta de lumina, de virtute.

De pregatirea si cultivarea acestei esente am cautat noi a ne îngriji înca de mult, de când prevedeam ceasul deziluziei amare (vom dovedi la timp ca am prevazut acest ceas). Si am ajuns la crezul ca ea nu poate fi creata, pastrata, cultivata si apoi întrebuintata la operatia de regenerare decât în mediul ei creator. Ea nu poate fi gasita si captata decât la izvorul ei: la picioarele Mântuitorului, sub iubitoarea obladuire a lui Dumnezeu. Vrem viata, scânteie mântuitoare, vrem calea izbavitoare… „Eu sunt calea, adevarul si viata", e sentinta neclintita a lui Isus. Deci la El, la Dumnezeu, la harul sau am alergat pentru a primi scânteia vietii pe care s-o redam Neamului nostru condamnat. La el am alergat. Dar piedici si rataciri ni s-au ridicat în cale si actiunea noastra a tânjit. Vrem sa trecem peste piedici! Am si trecut… A fost o zi dureroasa pentru noi ziua aceea de lepadare si îndepartare a piedicilor caci ne erau crescute în suflet, ba chiar le iubeam. Dar am învins durerea, am ridicat fruntea si am calcat asupra lor. Acum, în pustiu, suntem iarasi liberi în fata viitorului. Cadrele pe care ni le alcatuim de astadata trebuie sa cuprinda si vor cuprinde numai crezul, dorinta si actiunea salvatoare ferite de tot ce e umbra si întuneric.

Vrem sa construim deci (si cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi) o celula de stralucitoare lumina care va actiona, adica va lumina si deci va mântui. Nu suntem creatori de lumina. Ea se afla numai la Dumnezeu. Nu suntem fauritori ai mântuirii dorite ci vrem sa fim simple unelte ale acestei forte salvatoare pe care n-o cautam asadar în alta parte decât în singurul loc unde se afla: la Dumnezeu.

Deci: la Icoana!

Aceasta casuta e, natural, un sistem. El exista de acum. Si orice sistem viu e miscat de o forta. În sistemul societatilor omenesti forta nu se capteaza decât prin organizare. Asadar sistemul nostru trebuie sa aiba o organizatie si o are. Organizatia nu se poate naste si dezvolta sanatos fara rânduiala, ierarhie si mai ales fara un Conducator.

De aceea organizatia noastra are un sef neales de nimeni, ci consimtit de cei ce atrasi de o forta tainica, au venit sa constituie sub conducerea unui sef, celulele ordonate si disciplinate ale organizatiei. Acest sef al nostru este Corneliu Zelea-Codreanu.

Sistemul nostru, aceasta cosnita cu rânduiala si conducerea ei, strâns unit în jurul stâlpului credintei în Dumnezeu (singurul ei stâlp de sprijin), îsi începe în fata lumii munca, stradania de care ne e legata singura nadejde de mântuire.

Avem credinta ca, de asta data, mergem drept la tinta si biruinta este asigurata. Neamul va fi servit, mântuit, deoarece nu întelegem sa ne mai departam nici-o clipa de la Icoana si de la porunca ei. Nu mai lucram deci noi, ci ea care este neînvinsa.

Celor destul de tari la suflet pentru a ne întelege, a ne aproba si însoti de pe acum le trimetem chemarea noastra: la Icoana!

Ceilalti, cei multi, vor veni mai târziu dar vor veni sigur.

"Pãmântul Strãmosesc" din 1 August 1927.

AVRAM IANCU – LA PARCHET?

În repetite rânduri am spus ca nu ne prea îngrozesc condamnarile si defaimarile pe care ni le arunca atât de patimas unii oameni, „mari" si „întelepti" – ba chiar si „puternici" – ai zilelor de azi, pentru zbuciumarile noastre de aparare a neamului. Nici nu le socotim definitive si irevocabile pecetluind pe vecie caracterul eforturilor noastre.
Caci ne gândim ca nu e chiar atât de mult de când în birourile unor alti oameni „mari, întelepti si puternici" (ai altor zile de oprimare a adevarului si dreptatii) erau tot atât de cuprinse de fierberea unor masuri de represiune si decretau cu tot atâta patima condamnari, defaimari si caracterizari… efemere. Erau birourile ministrilor, procurorilor, prefectilor sau jandarmeriilor unguresti care se grabeau sa dreseze procese verbale, sa faca procese, sa deschida închisorile si sa loveasca pe toate caile pe toti cei ce îndrazneau sa afirme (împotriva legilor zilei) ca stapânirea ungureasca e (ca sa folosim curajoasele cuvinte a marelui disparut, Valer Braniste) „asupritorul si calaul poporului românesc" din Ardeal. Iar când vreun ziarist român, peticit în coate, îndraznea sa pronunte cuvinte adevarate asupra lui Avram Iancu, asupra acestui mare „criminal", salbatec si nebun valah, strigoi al parchetelor maghiare, a carui nebunie trebuia pe veci uitata iar nu rascolita din nou, atunci nu se mai sfârseau hartuirile îndraznetului gazetar, sinistrele cabinete de procurori si bancile de acuzare, pâna ce i se dadea linistea câtorva ani de puscarie la Seghedin sau Vácz.
Avram Iancu si parchetul procurorilor? Dar cine putea gasi pe atunci, doua notiuni mai dusmane, doua extremitati mai îndepartate decât acestea.
Acum, nu stim, sau pentru ca e vorba ca „extremitatile se ating", sau pentru ca alta o fi pricina, dar condamnarile, furiile si apostrofele parchetelor unguresti nu prea avura o stabilitate si însemnatate vesnica. (Cum am putea deci sa nu ne întrebam daca extremitatile de azi nu se vor atinge mâine, si daca batjocurile si reprobarile care ni se arunca acum, ne vor pecetlui oare pe vecie?).
Într-adevar, pe cine l-ar duce vreodata mizeriile maruntisurilor vietii pâna la parchetul Tribunalului Hunedoara, la Deva, ar vedea pe unul din pereti fata blajina a lui Iancu privind gânditoare, dintr-o rama, la micile mizerii ce se desfasoara sub ochii lui pe mesele încarcate cu hârtii. Si mai priveste bietul Iancu de la parchetul Hunedoara (judet în care se odihneste el, la Tebea, sub gorunul lui Horia), mai priveste la toate acele oficiale fete îngândurate si la toate framântarile lor care atât de adesea n-au ca pricina dorul si durerea pentru neamul românesc ci dorul de a apara, în România Libera, pe veneticii cotropitori… Si nu mai întelege bietul Iancu rostul tuturor acestora sau apoi nu-si întelege rostul lui de patron moral, prin cuiul din perete, al unor asemenea preocupari…
Dar sa lasam pe Iancu în nelamurirea lui. Vremile îi vor ridica si aceasta ultima greutate de pe inima…
Asadar: Avram Iancu – la parchet!
Nu credem ca e locul sa ne întrebam daca mâine vreun nepot de-al d-lui procuror Catichi de la Iasi sau de-al d-lui prim-procuror Racoviceanu si de-al comisarului regal Carapancea de la Bucuresti (bieti slujbasi pe care îi va face nemuritori cronica luptelor de azi pentru natiune, în care ei au avut nefericirea de a fi marii acuzatori ai miscarii nationale), - sa ne întrebam daca acesti viitori nepoti de procurori, ajungând si ei gratie unor aptitudini ereditare procurori ai zilelor de mâine, nu vor înfinge în vreun perete al parchetului lor tabloul celor ce vor fi întruparea batjocoritei si persecutatei miscari nationale de astazi?
Cine îndraznea, acu-s câtiva ani, sa creada ca va veni o zi când la parchetul judetului unde s-a desfasurat revolutia lui Iancu (suprema ilegalitate) va trona duiosul tablou al marelui calcator de legi? Chiar daca nici nu ar îndrazni nimeni sa creada în nazdravania de mâine a nepotilor cu pricina ea se va întâmpla totusi, orice ar zice legile si unii oameni de acum.

Iar pentru ca veni vorba de legi si legalitate, sa ni se îngaduie a spune ca noi credem ca – desi parchetul e marele aparator al legilor si cu toate ca atât Iancu (el a varsat si râuri de sânge!) cât si altii sunt dusmani si calcatori ai legilor – tabloul lui Iancu îsi are foarte bine locul în cetatea de aparare a legii, la parchet! De ce? Pentru ca deasupra legilor ordinare exista o supra legalitate (adesea nefixata decât în traditie, în simtamintele sufletului si în istorie). E supra-legalitatea conservarii unei natiuni si a culturii sale chiar împotriva legilor parlamentare (care, de altfel, n-ar trebui sa aiba dreptul de a calca aceasta „suprema lex").

Aparator al acestor legi supreme, Avram Iancu are mult mai mult decât orice legist dreptul de a fi patronul moral al parchetelor românesti.
Pacat însa ca el nu e, deocamdata, decât chinuitul portret din perete nu si adevaratul sef spiritual al domnilor procurori.
Iar cinstea ce i se face nu e decât o noua martirizare a lui, cu atât mai dureroasa cu cât îi vine de la fratii sai, pentru a caror fericire si-a jertfit toata viata pamânteasca*).

"Pãmântul Strãmosesc" din 15 Ianuarie 1928

***) -Notãm aici, cã la câteva luni dupã ce, la Orãstie, a apãrut acest articol, portretul lui Iancu a dispãrut dela parchetul din Deva.**

DA, SUNT NELÃMURIT?

„Religia este baza culturii"
A.C. Cuza
„Nationalitatea este puterea creatoare a culturii umane".
A. C. Cuza
„Eliminarea Jidanilor din domeniul culturii, e o problema de existenta pentru noi. Eliminarea din domeniul culturii implica însa: eliminarea din domeniul economiei nationale, unde cultura îsi are radacinile ei".
A. C. Cuza

Articolului meu din urma – în care între altele am afirmat ca noi nu putem accepta conceptia d-lui A. C. Cuza în materie de cultura: conceptia materialista a culturii izvorâte din economie – i se obiecteaza ca nu este adevarat ca D-l Cuza are despre cultura o „conceptie materialista" si mai ales ca e absurd a spune ca d-sa ar fi sustinând, implicit, ca însusi crestinismul e produsul unei nationalitati sprijinite pe o economie nationala oarecare.
Asiguram pe oricine ca nu usor ne-a fost sa ne hotarâm sa ne atingem de sistemul doctrinar al fostului nostru profesor. Din ce va urma însa (caci deocamdata vom raspunde în rezumat) credem ca oricine va fi în masura de a vedea daca am cautat cu îndrazneala un nod în papura pentru a învinovati pe nedrept, sau am cautat sa lamurim o problema gresit solutionata. (Si repetam: nu criticam întru nimic aici doctrina cuzista în partea ei referitoare la problema parazitismului economic jidanesc, ci numai la partea ei referitoare la cultura si deci la problema asanarii morale).
Am spus ca vom fi scurti si suntem: vom pune doar aceasta întrebare sprijinita pe cele trei citate din A. C. Cuza indicate mai sus.
N-am avut oare dreptate a spune ca D-l A. C: Cuza are o inacceptabila conceptie despre cultura (mai ales despre izvorul ei) când d-sa spune precis: „Religia e baza culturii" (adevar incontestabil, o recunoastem cu tarie si noi); apoi mai spune D-l Cuza: cultura (cu baza ei, religia) e produsul nationalitatii si, în fine, spune tot D-sa: „cultura îsi are radacinile în economia nationala" (fara de care nu este posibila existenta nationalitatii). Deci, conchidem noi logic: „religia, ca baza a culturii, e si ea produsul nationalitatii si a economiei nationale" dupa conceptia cuzista. Si, dupa ce am conchis astfel, am înteles clar pentru ce D-sa nu da nici o importanta elementului moral din stradaniile noastre de salvare nationala. D-sa îsi spune ca asanând economia, asaneaza totul deoarece economia asanata va produce o cultura asanata, ne va reda sanatoasa baza a culturii, religia stapâna pe suflete, totul în mod automat, drept consecinta accesorie a eliminarii Jidanilor din economie. De ce ne-am preocupa deci de elementul moral, când prin pregatirea eliminarii economice a Jidanilor pregatim fericirea suprema si totala a natiei? Iata un fel de a rationa pe care-l respingem si care a distrus aproape tot ce „miscarea nationala" a cladit pâna acum.
Închei: da, sunt nelamurit cum a putut un cap genial ca a D-lui Cuza sa se coboare pâna la

o atât de gresita conceptie asupra culturii. Ne-ar face nu o placere ci o binefacere sufleteasca daca ne-ar lamuri. Si, cu mare fericire, vom cere scuzele cuvenite daca ne va convinge ca suntem victima unei sfatoase confuzii.

"Pãmântul Strãmosesc" din 15 Septembrie 1928

O VORBÃ ARDELENEASCÃ PENTRU „LORDUL" ROTHERMERE?

„Ungaria mare si planurile Jidãnesti"

Românul nu se alarmeaza (nici chiar atunci când ar trebui) si nu se prapadeste cu firea oricât de mari ar fi cumpenele sortii. E, dupa cât se pare, o tarie datorata atât esentei superioare a nationalitatii sale, cât si otelirilor fara seaman ale veacurilor de uriase jertfe si lupte pentru Dreptate si pentru dreapta lui credinta în Dumnezeu.

E de înteles astfel de ce, noi Românii, nu ne-am prea grabit sa raspundem „lordului" Rothermere, acelui Jidan din Anglia, care, de curând prin ziarele sale, a început sa ceara cu mare graba refacerea Ungariei-Mari, nefiind stimulat la aceasta nici de banii ce i-a primit poate de la guvernul unguresc si nici numai de ura deosebita a tuturor Jidanilor pentru tot ce e românesc, ci fiind pus la cale de un anumit plan jidanesc despre care vom vorbi la sfârsitul articolului. Nepasarea noastra fata de furia jupânului-lord e însa cu atât mai explicabila cu cât nu e vorba de nici-o primejdie sau grozava cumpana a sortii. Vazând însa acum, ca aceasta campanie continua a argumenta în fata lumii ideea unei noi „Ungarii Mari", vom spune si noi aici câteva cuvinte în numele unei parti a tinerimii ardelene, nu pentru a convinge pe Jidan ci pentru ca strainul sincer care ar cerceta aceasta chestiune, sa aiba la dispozitie un dosar cât mai complet.

Deunazi, parintele Hlinka capetenia nationalistilor si antisemitilor slovaci din republica vecina si prietena, a spus ca e bine sa se stie care e vointa neclintita, raspunsul limpede al Slovacilor, la orice încercare viitoare de noua robire a lor: Lupta pe viata si pe moarte, pâna la ultima picatura de sânge, pentru apararea dreptului si pamântului stramosesc slovac!

Se pune asadar în discutie reîntemeierea Ungariei Mari! De ce adica – va spune Jidanul cu pricina, ca si multi Unguri – sa existe o Românie-Mare si nu o Ungarie-Mare? Daca Honigman si Rosenthal au pledat în 1915 pentru o „Românie-Mare" numai de dragul banilor rusesti, de ce n-ar fi gata sa pledeze Rothermere astazi pentru o „Ungarie Mare" de dragul banilor budapestani (si când înca i-o mai ordona si Cahalul)? Ceea ce a miscat ieri pe Rosenthal de ce n-ar misca azi pe Rothermere? Nici ieri la unul, nici azi la cestalalt, n-a jucat nici-un rol spiritul adevarului care, în problema orânduirilor sociale ale omenirii, e cristalizat în criteriul fundamental si sfânt al ideii nationale.

Cu totul în alt fel se pune problema pentru ceilalti, care atât ieri cât si astazi, au dus si duc lupte (si de condei si de alta natura) mânati de altceva decât banul campaniilor subventionate si ordonate. În noi vorbeste adâncul unui suflet curat, gata de orice jertfa pentru apararea adevarului care ne e singurul îndemn. Noi nu vorbim de lânga sacul cu bani (si, în eventuale zile de foc, ne vom apara spusele în felul cum le vor apara asemenea gladiatori), ci noi vorbim din pragul eternitatii în care suntem gata oricând sa intram pentru împlinirea acestui ceresc îndemn, care se ridica din profunzimile ce cuprind scânteia divina a sufletului omenesc.

Care sunt criteriile Ovreiului acestuia si care sunt ale noastre?

Crescut în atmosfera talmudica a spiritului jidovesc, care e dominat de criteriul de baza al stapânirii unei singure natiuni asupra altora, ce coarda morala putea sa vibreze revoltata în întunecatul suflet al Iudei, în clipa când acesta cerea (în mod fatarnic, ce-i drept, pentru un popor, altul decât „cel ales") ca natiunea ungara sa fie stapâna, din nou, asupra natiunilor vecine?

Câta eterna dreptate cuprinde legea sociala care stabileste legatura indisolubila dintre nationalitate si cultura! Gândindu-ma la cinismul nerusinat cu care e atacat marele adevar al dreptului la existenta independenta a popoarelor de catre acest Jidan (care a izbutit a face sa se vorbeasca atât de mult despre el, datorita unei averi monstruoase câstigate în felul lui Rothschild la Waterloo si care-i permite sa fie unul dintre stapânii presei engleze), in acelas timp îmi aduc aminte (si fac o paralela între rasa ariana si cea pseudo-semita, jidoveasca) de un exemplu dat de natiunea germana (de adevarata natiune germana demna de Goethe si Shiller si adevarata reprezentanta a nationalitatii sale ariene, iar nu acea natiune germana de la 1914 înnebunita si

degradata până la josnicia criminala a lui „Deutschland uber alles”). D-l prof. Gavanescul ne povesteste acest sublim exemplu al capacitatii de noblete al unei nationalitati ariene: elvetienii de nationalitate germana vazând în 1914 crima Germaniei, patria lor, care se napustise asupra Belgiei dezarmate si a Frantei nevinovate din simpla pofta de stapânire trufasa a lumii, acesti Germani elvetieni au format o Legiune de voluntari care s-a pus la dispozitia armatei franceze si care a luptat cu un eroism neînchipuit împotriva fratilor lor din armata Kaiserului, lasând 3000 de morti pe câmpii de onoare franceze!
Iata felul cum stie un arian, un German adevarat, sa apere ceea ce am spus ca este criteriul fundamental al orânduirilor sociale: ideea nationala (în cazul de fata cea franceza primejduita în dreptul ei de existenta independenta). În consecinta iata cum stie sa asculte acest arian de scânteia divina din profunzimile cele mai curate ale sufletului omenesc.
Din nenorocire, daca Germania de la 1914 a fost o vinovata abatere (si nadajduim, trecatoare) de la poruncile adevaratului spirit german, arian si crestin, jupânul-lord de la Londra nu e de loc în contrazicere cu spiritul satanic jidovesc, cu caracteristica vesnic dovedita în cursul istoriei, a acestei funeste rase,

Dar, intentia noastra în acest articol n-a fost de a face paralela dintre însusirile nationalitatii jidovesti si cele ale nationalitatilor nobile. Ci voiam sa spunem o vorba, si mai ales o vorba iesita din sufletul românesc ardelean, pentru cei dornici de noi aventuri criminale:
Ne asociem în întregime patrioticului raspuns al parintelui Hlinka, în a carui cuvinte recunoastem exact simtamântul care ne stapâneste si pe noi si suntem deosebit de încântati vazând aceasta exacta potrivire a sufletelor noastre din care, la nevoie, se poate naste otelul unui piept comun si al unei fratii nebiruite. La toate acestea vom mai adauga câteva lamuriri, în trei ordini de idei:
Ni-se raspunde adesea ca toata argumentatia noastra cu „spiritul adevarului” care e cu noi, ca toata argumentatia cu „servirea vointei dumnezeiesti” care iarasi, spunem noi, este cu cei ce apara existenta natiunilor create si voite de Dumnezeu – ni se spune ca toate acestea n-ar avea mare valoare pentru a dovedi dreptatea cauzei României Mari si nedreptatea unei Ungarii Mari. Caci si partea adversa, cu Rothermere si Ungurii, sustin ca spiritul adevarului e cu ei, ba chiar ca de partea lor e Dumnezeu. Asa de pilda se stie ca deviza iredentismului unguresc este: „Cred în dreptatea divina, deci cred în reînvierea Ungariei”.
Asadar cum? Spiritul adevarului e si cu unii si cu altii – ni se spune – iar „sfânta dreptate divina” poate fi un argument serios în favoarea uneia din parti, când amândoua îsi revendica eroica aparare a ei?
Raspunsul nostru e ca nu vom renunta la aceste argumente care sunt, de fapt, temelia puterii noastre sufletesti în acest conflict. Adevarul nu e relativ. Ca si Dumnezeu, el e unul. Sau cu o parte, sau cu alta iar nu cu amândoua. Ramâne sa se vada care e cu adevarat de partea adevarului si în slujba lui Dumnezeu si deci va beneficia atât de invincibilul concurs al divinitatii, cât si de forta uriasa ce se coboara tainic numai în cei ce lupta pentru adevar si care din cei doi, sub masca curateniei si a virtutii, e cel ce serveste spiritul diavolesc al distrugerii operei divine. Am mai vazut noi pe cingatorile pântecelor bavareze de lipitori umflate de bere si de huzureala pe spinarea strainului încalcat, am mai vazut noi cuvintele fatarnice, o batjocorire a cerului: „Gott mit uns!”… Si n-a fost Dumnezeu cu ei, ci i-a doborât. Caci „nu tot cel ce zice Doamne, Doamne va intra în împaratia cerurilor” e sentinta Sfintei Scripturi.
Cât despre controversa de azi România-Mare – Ungaria-Mare, pentru noi lucrul e asa de clar si de simplu încât nici nu mai are nevoie de multa dovedire. A sustine ca natiunile româna, ceha, slovaca, sârba, croata, slovena sunt toate nevrednice de a trai independent, stapâne pe tara lor, si ca nu poate fi salvata cauza civilizatiei decât punându-le sub stapânirea natiunii ungare, într-o „Ungarie-Mare”, a afirma asemenea lucruri a fost în trecut o ticalosie, azi e doar o gluma. O „Românie-Mare” nu e o nedreptate caci e statul care cuprinde pamântul unei singure natiuni, pe când o „Ungarie-Mare ar fi întinderea statului unei natiuni asupra pamântului si drepturilor natiunilor vecine. (De altfel toata denumirea de „România-Mare” sau „Ungaria-Mare” e necorecta; România de astazi nu e de loc mare ci e România pur si simplu, iar daca „Mare” însemneaza cuprinderea întregului teritoriu national atunci Ungaria de astazi e perfect o „Ungarie-Mare” ai iata, deci, idealul iredentistilor realizat printr-o simpla restabilire de terminologie, fara sânge, intrigi si Rothermeri! Iar pe noi, antisemitii români, iata-ne la sfârsit dovediti a fi cu adevarat… slujitorii Budapestei, asa cum de ani de-a rândul s-au zbatut sa ne dovedeasca confratii Honigman

si Hefter, bunii sfatuitori si îndrumatori ai opiniei publice românesti!)

Pentru orice om echilibrat argumentul de mai sus e suficient, credem noi, pentru a decide cine are dreptul de a revendica, în aceasta controversa, apararea adevarului si slujirea lui Dumnezeu. E poate suficient chiar pentru Ungurii calmi si seriosi. (Si exista de acestia; daunazi, într-un tren, m-a miscat foarte mult loialitatea cu care sotia unui Ungur, care se înapoia de la Budapesta, recunostea, cumplit contrazisa de niste Unguri ardeleni cu care se conversa, recunostea marea mizerie a muncitorimii ungare de la Budapesta, vazuta cu ochii ei si vadita superioritate a vietii muncitorului din România). Cât despre Ungurii care se zbat înca între aventura si seriozitate îi întrebam doar atât: cred ei cu adevarat, în adâncul constiintei lor, ca Ungaria veche, acel stat care a izbutit sa tina sub stapânirea ungara 6 natiuni straine numai gratie împrejurarilor istorice speciale ale evului mediu, în care nu avea nici-un rol si nici-o putere ideea nationala, cred ei ca aceasta Ungarie veche va mai putea fi refacuta astazi înfrângând hotarârea tuturor acestor natiuni de a-si apara dreptul nationalitatii si pamântul lor asa cum spune parintele Hlinka? E serioasa, posibila, o asemenea credinta, un asemenea ideal judecând doar cu bunul simt omenesc, chiar fara a face sa intervina la judecata factorul credintei divine care, aratând idealul acesta ca nedrept, îl sorteste unei înfrângeri sigure, la nevoie chiar contra sugestiilor bunului simt caci nedreptatea e menita totdeauna înfrângerii? Mai pot ei sovai în a alege între aventura primejdioasa si realitatea aducatoare de pace si buna rânduiala? Iar acum în ceea ce priveste pe Ungurii partizani hotarâti ai aventurii si înfierbântati înca de lovitura de la 1918 (pentru ca sa ne ocupam de toate categoriile) le raspundem mai jos.

2. Ne-am mai propus, în alta ordine de idei si mai ales cu gândul la spiritul Ardealului, sa adaugam o lamurire la cele de mai sus:

De-o fi ca toate argumentarile si bineintentionatele noastre eforturi sa n-aiba rod, de-o fi ca bunul simt al popoarelor sa se lase înselat si tesaturi dusmane sa se înfiripeze iarasi, de va voi Dumnezeu sa mai încerce credinta acestei tari, sa se stie ca, mai ales noi Ardelenii, avem de spus un cuvânt: steagurile românesti ale regimentelor ardelenesti sunt înca virgine! Pânza lor e nesfârtecata, vulturul lor e împodobit de eroice panglici! 1919 nu însemneaza aproape nimic pentru armata Ardealului; în criza, sau înca neîntemeiata, ea n-a dat si n-a aratat ce poate sufletul de la Albac si de la Tebea! Onoarea ostaseasca ardeleana asteapta clipa zamislirii în care sa se ridice la înaltimea Rovinelor, Calugarenilor, Podului Înalt, Vaii Albe, Plevnei si Marasestilor, locuri sfinte de la care noi, Ardelenii; am lipsit opriti de soarta. Sa îndrazneasca cineva sa ne aduca aceasta clipa! Si atunci nefericitul dusman va vedea cât îi va costa ratacirea de a se lua dupa capete nebune si pacatul de a se atinge de aceasta natiune voita si iubita de Dumnezeu si sortita unui stralucit viitor în viata lumii.

Noi Ardelenii, alaturi de fratii nostri din restul Patriei care ne vor fi vesnic un exemplu, asteptam aceasta zi; gata oricând! Dar, ca buni crestini, n-o dorim!

3. Înainte de a încheia mai avem de facut o ultima precizare categorica adresata, de asta data, numai jupânului londonez si alor lui. Daca eram simpli nationalisti cele spuse pâna acum ajungeau. Dar în judecata noastra intervine si un alt element; constiinta primejdiei jidanesti mondiale si vointa de a o înlatura sau, cum se mai zice, intervine „antisemitismul" nostru. Am fagaduit la începutul articolului sa aratam aici adevaratul motiv al actiunii lui Rothermere care, fara nici-o îndoiala, n-a lucrat din proprie initiativa ci cu consimtamântul jidanimii mondiale, în lupta spre stapânirea globului pamântesc!

Într-adevar, un ferment deosebit de primejdios pentru Jidani se observa în ultimul timp în Europa centrala si orientala: puternice miscari antisemite si chiar încercari de întelegeri internationale pentru rezolvarea problemei Jidanesti*. Contralovitura hotarâta de suprema conducere sionista a fost, fara îndoiala, de a cauta sa se strice fratia popoarelor crestine care se zarea la orizont. România, Polonia, Ungaria unite contra Jidanilor erau si vor fi o cumplita piedica pentru triumful Izraelului. Ce poate desparti mai usor aceste tari si popoare decât o campanie ca aceea a lui Rothermere, exaltarea din nou, poate chiar în momentul când i se apropia declinul, a unei dureri si a unei rataciri? De aceea, nu sustinem numaidecât banul a fost singurul motiv al actiunii Jidanului. Dimpotriva, ar fi lucrat si gratuit, dar desigur si-a luat el masurile pentru a scoate si profita cât mai mult de aceasta situatie, conform obiceiului jidanesc.

Am mai spus ca nu dorim un conflict cu Ungaria. Fara a renunta la niciunul din drepturile noastre nationale si gata de a le apara oricând, dorim o înfratire cu toate natiunile împotriva Jidanilor si vom lucra pentru ea.

Iar Cahalul jidovesc sa-si noteze bine ca orice s-ar întâmpla, cel dintâi gând al nostru, al tuturor si dintr-o tabara si din cealalta, va fi de a curma mai întâi dominatia poporului jidanesc, cel mai apropiat si mai mare dusman al fiecaruia dintre noi! Iar tesaturile lor pentru stricarea fratiei crestine nu le vor aduce nici-un folos doar, cel mult, pe acela al omului care sapa groapa altuia sau care se joaca cu focul.
"Pãmântul Strãmosesc", din 1 Septembrie 1927

SFÂNTUL ARHANGHEL MIHAIL: VOEVODUL PUTERILOR CERESTI!

- Câteva din minunile savârsite de el -

La 6 Septembrie Biserica noastra praznuieste în fiecare an „pomenirea prea slavitei minuni a Sfântului Arhanghel Mihail, care s-a facut la Hones, în Kolassa Frigiei, aproape de Ierapole" cât si alte minuni ale Sfântului Arhanghel ca, de pilda, interventia lui în razboiul dintre Neapolitani si cetatea Sipontului.
Vom talmaci si cita pe scurt câteva dintre aceste minuni care îl arata pe cel pe care îl rugam necontenit sa ia sub protectia Sa Legiunea noastra, îl arata ca aparator al Bisericii contra atacurilor nelegiuite si ca ocrotitor al popoarelor nedreptatite. Citatele noastre sunt luate din carti bisericesti („Vietile Sfintilor" vol. I si urm., ed. Gutemberg 1901).
Minunea din Kolassa Frigiei. In aceasta localitate un grec bogat din Laodikia tamaduindu-si fiica bolnava prin spalare în apa unui izvor sfintit de Sfântul Arhanghel Mihail, a ridicat, în semn de multumire, o biserica frumoasa deasupra izvorului aceluia „afierosând-o întru numele sfântului Arhanghel Mihail, Voievodul puterilor ceresti", cum spune textul sfintei carti. Izvorul tamaduitor si minunata Biserica deveni astfel un puternic focar de crestinare (caci lucrurile s-au petrecut la începutul crestinismului, pe timpul crestinarii pagânilor). Oamenii, în urma tamaduirilor, se crestinau cu miile ceeace umplu de ura pe pagâni si pe conducatorii lor. Astfel, în timp ce superior al bisericii din Kolassa era preacuviosul Arhip, un calugar vrednic si renumit prin puterea credintei sale si prin asprimea vietii materiale ce si-o impunea, pagânii urzira o lasa crima de la care asteptau ei nimicirea acelui locas si izvor sfânt. Au sapat albie noua unui mare râu din apropiere si au îndreptat apele lui spre vâlceaua în care se afla sfânta Biserica, voind s-o înnece si s-o stearga de pe fata pamântului. Apele pornira vijelioase dar la rugaciunile fierbinti ale cuviosului Arhip, Sfântul Arhanghel se coborî din Cer, opri cu o porunca apele chiar când erau gata sa înnece sfântul locas si izbind o stânca cu toiagul deschise o prapastie adânca în care navalira apele si, la porunca Sfântului Arhanghel, îsi abatura cursul în alta parte. „Si a zis sfântul Mihail: Aici sa se sfarâme toata puterea cea potrivnica si sa iasa izbavire de toate rautatile tuturor celor ce vor urma cu credinta".
Minunea de la cetatea Sipontului. Între marea Adrianului si muntele Gargan era o cetate numita Sipont, locuita de oameni credinciosi si care mergeau sa se închine Sfântului Arhanghel Mihail la o pestera în care, la diferite ocazii, îsi aratase El puterea si îndurarea fata de credinciosii obijduiti. Aceasta cetate dreptcredincioasa fu odata atacata de Neapolitani care erau înca pagâni si vroiau s-o cucereasca si s-o darâme. Citam acum textual: „…Si erau cetatenii (Sipontului) cuprinsi de frica mare. Iar episcopul a poruncit post la popor, ca trei zile sa nu guste hrana si sa se roage cu deadinsul ca sa se izbaveasca de vrajmasii cei ce i-au înconjurat pre dânsii.
Iar mai înainte de ziua aceea întru care vrajmasii voiau ca cu toate puterile lor sa izbeasca cetatea, s-a aratat Arhanghelul puterilor ceresti episcopului, în vedenie, zicându-i: <<Mâine, în ceasul al patrulea din zi, sa poruncesti tuturor cetatenilor ca sa se într-armeze si sa iasa din cetate împotriva vrajmasilor si eu voi veni sa va ajut voua.>>
Deci episcopul, sculându-se din somn, a spus vedenia la toti si s-a bucurat foarte de biruinta cea fagaduita asupra vrajmasilor si s-au întarit cu buna nadejde. Apoi venind al patrulea ceas din zi s-a facut tunet mare si ridicându-si credinciosii ochii lor au vazut la muntele Gargan un nor mare pogorându-se. Si s-a facut, ca oarecând la muntele Sinai, foc si fum, fulgere si tunete încât tot muntele acela s-a cutremurat si cu nor s-a acoperit. Deci, vazând-o aceea potrivnicii, s-au temut foarte si începura a fugi. Iar cetatenii, cunoscând ca bunul pazitor si grabnicul folositor a venit cu cerestile sale osti ca sa le ajute lor, au deschis portile cetatii si au alergat pe urma vrajmasilor lor secerându-i pre ei ca pre niste paie. Ei adica dinapoi îi taia pre dânsii iar Sfântul Arhanghel Mihail dintru înaltime cu tunete si cu fulgere îi ucidea pre dânsii, cât se facusera numarul celor morti

sase sute de barbati cazuti de tunete si de fulgere. Deci gonindu-i pâna în departare si desavârsit cu ajutorul voievodului puterilor ceresti, pe vrajmasii lor biruindu-i s-au întors veselindu-se în cetatea lor. Dintr-acea vreme Neapolitanii, cunoscând mâna cea tare a lui Dumnezeu celui A-tot-puternic, au primit sfânta credinta".
Minunea de la muntele Aton. Niste calugari care aduceau pe mare, pe seama manastirii lor, o comoara descoperita de un copil, au aruncat copilul în valuri legându-i de gât o piatra grea pentru a-si însusi comoara si a înlatura pe singurul martor a hotiei lor, pe copil. Ajungând calugarii criminali la manastire au raportat egumenului ca n-au gasit comoara deoarece copilul i-a mintit, apoi a fugit. Intrând însa în biserica pentru slujba de dimineata au gasit cu totii pe copil lânga altar, cu piatra legata de gât, curgându-i apa din haine mântuit de Sf. arhanghel Mihail, cum s-a dovedit, caci "Dumnezeu a trimis pre pazitorul neamului omenesc, pre Sfântul Arhanghel Mihail, ca din fundul marii luând pre cel înnecat, sa-l aduca pre el viu în Biserica".

Iata câteva fapte – incontestabile pentru un credincios – care fixeaza, alaturi de multe altele, caracterul misiunii ceresti a Sf. Arhanghel Mihail: PAZITOR AL NEAMULUI OMENESC – APARATOR AL SFINTEI BISERICI – „VOIEVOD AL PUTERILOR CERESTI". Daca aceste fapte sunt, cum am spus, incontestabile pentru un credincios, fiind afirmate de catre Biserica si daca, dupa cum stiu bine, nu se va gasi poate nici-un cititor care sa citeasca aceste rânduri fara o oarecare sovaiala (cel putin la început) pricinuita de formatia noastra pozitivista – sovaiala de care nici eu nu ma pot lauda ca as fi fost scutit – este cazul sa ne întrebam câta credinta a mai ramas în noi, în ce masura suntem cu adevarat crestini. Si decât sa cârtim, îndemnati de îndoiala, e poate mai bine sa spunem si noi: „Ajuta, doamne, necredintei mele".
Amintim, spre încheiere, si câteva minuni savârsite de Sfântul Arhanghel, protector al natiunilor, în Franta. El e cel care s-a aratat Ioanei D`Arc. S-a aratat apoi pe un munte din nordul tarii, lânga Canalul Mânecii, cerând sa fie slavit în acel loc deoarece el ocroteste si vegheaza asupra pamântului francez. Biserica catolica i-a ridicat pe acel munte, numit azi „Mont Saint Michel", o mareata manastire.
„Toate acestea pentru folosul celor din a caror suflet spiritul otravit al vremurilor actuale de decadenta sufleteasca n-a pustiit înca adevarata credinta. Caci, sa se observe bine sentinta Sfântului Arhanghel în cuvintele spuse la Kolassa Frigiei: „…Sa iasa izbavire de toate rautatile tuturor celor ce vor alerga cu credinta".
Numai rugaciunile fierbinti ale celor credinciosi pot determina coborârea peste noi a îndurarii Voievodului puterilor ceresti cu un ceas mai devreme. Pentru întarirea si lamurirea credintei lor sunt scrise acestea*).
"Pãmântul Strãmosesc" din 1 Octombrie 1927.

***) - La noi, Arhanghelul Mihail strajuieste un mormânt asezat nu de mult si ca din intamplare, tocmai sub lespedea dela picioarele lui.**

RASPUNS UNEI ÎNTÂMPINARI?

Ziarul clujan „Natiunea", prin numarul sau de la 4 August, vine, cu prilejul aparitiei acestei reviste, sa ne puna în cale un încrezator piept nationalist-liberal lat de 3 coloane, probabil cu mari nadejdi de a ne compromite si risipi eforturile chiar dintru început.
Totdeauna mai bucurosi de adversari decât de „prieteni" (ce ar fi o lupta de idei fara stimulentul controversei?), sa ciocnim amnarul nostru de cremenea din depozitul de subzistenta liberal si sa vedem ce obtinem: scânteie de lumina sau… tarâna mai mult sau mai putin curata?
Mai întâi sa curatam obiectul de micile gunoaie care nu fac decât sa încurce operatia; de pilda sa dam la o parte calificativele de „tiparitura" si altele, si sa ne ocupam doar de ce este mai solid. Operatia o data facuta, ce ne ramâne în fata? O singura acuzatie principala ce ni se aduce sub diferite forme: „E inexact a sustine – zice ziarul liberal – ca poporul românesc, în situatia sa actuala, e condamnat pieirii".
Ne vom stradui sa dovedim în cele de mai jos afirmatia noastra (câta dovada se poate aduce într-un articol de revista), pe urma sa mai raspundem la o a doua acuzatie, secundara, care ne

învinuieste ca în loc sa facem studii stiintifice pentru sustinerea tezei noastre, ne marginim la expuneri de credinte mistice.

1. Apropiindu-ne mintea si inima de problema pierzaniei sufletesti si a condamnarii vitale a fiintei neamului nostru de azi, fata ni se umbreste. De pe ea, ca si din cutele inimii, fuge voia cea buna care-i place Românului s-o puna aproape în toate împrejurarile vietii. Amarul unei convingeri adânci, obosita de prea abundentele dovezi, ne apasa tâmplele. Dar sa vorbim, sa ne mai usuram o data apasarea si vom fi, poate, mai clari si convingatori de asta data (desi noi clarificarea deplina si convingerea temeinica a altora nu o asteptam de la un singur articol sau numar de revista, cum cei de la „Natiunea" ne condamna pe baza unei asemenea palide si singulare dovezi).
Va fi suficient sa insistam asupra „pierzaniei sufletesti" care bântuie neamul nostru (ca si pe celelalte, dealtfel), pentru ca prin aceasta sa fi raspuns si chestiunii daca neamul nostru e condamnat, primejduit de moarte în existenta sa, ori nu e. Caci prima e cauza, iar a doua, efectul.
Afirmam din nou: sufletul acestei natiuni este pierdut si doar odata cu miscarea nationala a început a se mai trezi putin, ici-colo, din ratacirea pierzatoare. Prin „pierdut" întelegem ratacit pe caile pierzarii nu distrus, caci de-ar fi distrus n-am mai exista. Din aceasta pierzatoare ratacire(regula generala care, de asemenea, nu exclude exceptiile), noi admitem ca mai exista posibilitatea de mântuire, însa printr-un alt sistem decât acela al orcaruia dintre partidele politice de azi.
Am constatat pierzatoarea ratacire a sufletului atât în viata individului, cât si în a familiei si a societatii nationale. Probe suficiente nu putem da în cadrul unui articol în care ne vom margini sa afirmam si sa citam putine exemple, sub rezerva de a ne completa ulterior.
Individul de azi are sufletul ratacit, pierdut, stricat (nu ne contraziceti prin citari de exceptii). Ratacit, pierdut, stricat în raport cu cerintele sufletului tip admis de Dumnezeu la viata, cerinte stabilite în criteriul fundamental al vietii: doctrina crestina. E deci ratacit, pierdut si stricat, cel ce nu e adevarat crestin. Azi, în regula generala si mai ales în clasa conducatoare a neamului, spiritul crestin e aproape stins din suflete. E domnia Anticristului în viata individului (anumite forme exterioare si obiceiuri crestine la suprafata dar vane în interior, salveaza doar oarecari aparente si superstitii dar nu mai cuprind nici o urma de licarire sfânta sau, în cazul cel mai bun, pastreaza doar resturi atât de mici de spirit crestin încât acestea nu mai au efect cumpanitor pentru salvarea sufletului).
Cine îndrazneste, cu suflet curat, sa nege aceasta domnie a Anticristului, aceasta pierzanie a vietii sufletesti a omului de azi? Onorate domnule Hanu, autor al articolului din „Natiunea", te rog frateste, arata-mi si mie pe intelectualul de azi (corespunzator tipului general) care nu e desfrânat? Si da-ti seama de toate nenorocirile, tragediile, dezastrele care vin în viata individului, a familiei, a societatii si chiar a statelor, drept consecinta a acestei dezordini morale. Arata-mi apoi pe omul (corespunzator tipului general) care sa se îngrijeasca, înainte de toate, sa satisfaca porunca fundamentala a lui Isus: „nu va adunati comori pe pamânt unde rugina le strica iar furii le sapa si le fura, ci va adunati comori în cer unde nici rugina nu le strica, nici hotii nu le sapa, nici le fura" si prin aceasta nu va cer sa-mi aratati un pustnic desfacut de orice dor de materie, ci pe omul care sa se gândeasca la datoriile morale mai înainte si mai presus de cerintele pântecelui. Nu va mai întreb despre altele, de pilda despre credinta în suflet, în Dumnezeu, în Isus, în Fecioara Maria caci simt ca v-as cere prea mult când ma gândesc ca pe acest teren exceptiile sunt atât de rare (un teribil exemplu s-a relatat în ziarul mitropoliei blajene „Unirea" printr-un numar de acu-s 2-3 luni; studentii uneia din facultatile noastre teologice, într-un anumit conflict cu autoritatea scolara, au putut ajunge la nemaipomenita afirmatie cuprinsa într-un memoriu catre superiorii lor, spunând ca ei, la urma urmei, sunt toti, pâna la unul, atei!)
Familia de astazi, afirmam (dovezi, altadata) ca sufera de aceeasi decadenta ca si individul. Unde mai întâlniti azi moralitatea severa a familiilor bunicilor nostri? Unde mai vezi azi parinti ca Brutus al Romanilor care, pentru interesul patriei tradate, si-a distrus familia condamnându-si singur fii la moarte?... Dar e asa departe acest tip sublim, e asa de departe virtutea mamei romane care, primind vestea ca singurul ei fiu a murit în razboi, a raspuns: „de aceea l-am nascut", încât astazi regretam disparitia nu a unor asemenea înaltimi morale, ci disparitia obisnuitei familii cinstite, regula generala mai ieri, în care virtutea era un lucru comun, icoana era nelipsita din casa, nici nu se aseza nimeni la masa înainte ca parintele de familie sa spuna rugaciunea... Si, odata cu disparitia acestora, buruienile patimilor coplesira si virtutile si taria acestei celule de baza a

organismului social al unei natiuni, iar efectele se vad si se vor vedea înca. (Am dori asa de mult sa nu ni se raspunda iarasi, naiv daca nu perfid: „ei bine, si de ce mai sta totusi edificiul national în picioare?”. Un neam bolnav nu moare ca omul, în 2-3 ani, ci în secole iar aparentele de azi – ce aparente stralucitoare erau în Rusia anului 1913! – nu garanteaza, contra logicii, un viitor de sanatate).

Societatea, natiunea nu e mai putin ratacita în spiritul ei.

Ce e Constitutia de la 1923 – care face pe Jidan Român si neaga existenta unei primejdii nationale jidovesti – decât imaginea spiritului public dominant astazi în societatea noastra si de care abia începem a ne da seama de câtiva ani încoace, de când cu miscarea antisemita? „Unde sunt dovezile?” Priviti dovada înspaimântatoare a halului în care acest spirit public ratacit, sufletul societatii ultimilor ani, a adus orasele noastre! Veti crede poate ca sunt vitregiile trecutului care se repara încetul cu încetul de catre partide? Dar atunci de ce, de la 1918 încoace, situatia s-a agravat enorm de mult (sub guvernele d-lor Bratianu, Vaida, Averescu) mai mult de cât se agravase în decenii întregi înainte de razboi? E un lucru banal, azi, ca slabiciunea guvernelor (de exemplu faimoasele carnete cu foi de cetatenie în alb, descoperite în enorme cantitati de catre parchetul militar, la rabinii basarabeni) e singura cauza a infectarii noastre cu minimum un milion de Jidani proaspeti veniti sa colonizeze orasele noastre (desi Constitutia prevede precis la art. 4: E absolut interzisa colonizarea pamântului românesc cu populatii straine). Deci, întrebam pe adversarii nostri din partidele politice: în ce fel a „rezistat victorios” natiunea, cu sufletul ratacit, asalturilor dusmane? Colonizarea postbelica a oraselor noastre nu e un dezastru care se adauga la altele? Orasele sunt centrele puterii economice, culturale si politice ale unui neam. Ce viitor sta în fata natiunii românesti ale carei orase (dupa statistica din 1921 a D-lui Em. Vasiliu, statistica recunoscuta reala de însusi D- I. I. C. Bratianu cum, la nevoie, vom dovedi) cuprindea atunci (dar azi!) 40% Jidani, 32% alti straini si numai 28% Români? Stam solid de tot pe picioare, d-le Hanu, nu-i asa? Nu exista, asadar, dovezi despre activitatea tradatoare de neam? Cine, cu calcarea Constitutiei si cu calcarea legii naturale supreme a salvarii nationale, admite, chiar si numai din slabiciune daca nu din interes asemenea invazii mai dând apoi, în plus, maselor de colonisti straini si drepturile de cetatenie cum, din simpla lipsa de curaj nevrednica de întemeietorul partidului liberal, a facut acest partid prin Constitutia de la 1923 – este, macar în sufletele noastre daca nu în sentinte formale, tradator de neam, vânzatorul pâinii de la gura copilului nostru flamând. Nu se vede nicaieri, d-le Hanu, confirmarea concluziilor noastre asupra nenorocitei rataciri a mintii si a sufletului acestui neam, a conducatorilor sai cât si a multimii care a tolerat asemenea fapte?

Numar cu numar vom cauta în aceasta revista sa completam tot mai mult dovezile spuselor noastre pentru cei de buna credinta. Pentru ca sa nu ne mai conducem dupa aparente ci dupa îndemnurile inimii si ale logicii care toate ne spun ca: Neamul românesc trebuie sa se ridice din decadenta sufleteasca în care a cazut si sa fie stapân pe pamântul si cultura sa! El nu poate trai decât dezrobindu-se din situatia de azi în care l-au adus partidele politice.

2. Am promis ca vom mai raspunde la o acuzatie: ni se face vina ca, în loc de a ne preceda concluziile de lungi si serioase cercetari stiintifice, ne batem joc de filozofie si ne marginim a face recitari din „credinte mistice”.

În primul numar al unei reviste si înca în situatia în care am aparut noi, cu nevoia de a ne ocupa despre trecutul unei actiuni bazate pe un crez si o doctrina atât de mult demonstrata, nu putem satisface toate cerintele unui sistem doctrinar stiintific (si mai ales pe cineva, care s-ar parea, e complet neinitiat în problema).

Afirmatiile pe care le-am facut noi nu sunt inventia momentului ci concluzii vechi la care au ajuns lungile cercetari stiintifice – asa de putin cercetate de adversarul nostru – ale lui S. Barnutiu, V. Conta, M. Eminescu, Bogdan P. Hasdau, Dr. Paulescu, A. C. Cuza, I. Gavanescul si ale altora pentru a nu vorbi decât despre Români.

Nu riscam, deci, combatând pericolul jidovesc sa ne angajam într-un sistem de iluzii provocate de „prea înfierbântatul nostru entuziasm”.

Ne simtim cu picioarele bine înfipte pe un teren solid. Si sa se stie ca nu-l cedam o data cu capul si vom primi pe el orice lovituri!

…Pâna va voi Dumnezeu sa sune Izbavirea!…

"Pãmântul Strãmosesc" din 15 Septembrie 1927

ACESTA NU E SUFLETUL NOSTRU!

Trecem cu oarecare îngrijorare pragul în al doilea deceniu de viata libera a tuturor Românilor.
Al doilea deceniu… Ne va calauzi oare si aici norocul celui care a trecut, iar întunecimile vor prinde a se mai dezbina, spre a nu ne învechi iremediabil în slabiciuni cronice, scump platite cândva?
Vorbim despre o oarecare îngrijorare pentru ca nu sunt cunoscute prea bine primejdiile uriasei forte oculte francmasone si antinationale care tine în stapânirea ei chiar tari de frunte cum e Franta si deoarece vedem o serie de indicii noi care ne prevestesc ca riscam si noi a ne „occidentaliza" în acest fel. Vorbim despre o enigma a viitorului deoarece tot mai mult gasim ca ne lipseste, mai ales la carturari, sufletul viguros românesc de odinioara, fiind înlocuit cu un amestec dezgustator al celor mai învechite si triste idei cosmopolite. Aceasta schimbare s-a savârsit în gândul si simtirea multor Români de-ai nostri, mai ales ardeleni. Si nu numai în îngâmfatii „aristocrati" ardeleni care în 1917 erau în ajun de renegare totala, dar chiar si în cei ridicati din taranime. Chiar feciorii popii cutare nu mai stiu azi ce e ideea nationala, ei care nu de mult ar fi fost gata sa sfâsie pe profesorul ungur care le-ar fi smuls tricolorul ascuns în cuta hainei si adormeau leganati de ritmul poeziilor patriotice ascunse sub perna unui scolar sau încalziti de vraja vreunui capat de ziar de la Bucuresti, strabatut ca prin minune prin vagaunile Negoiului spre a le aduce cuvânt sfânt de evanghelie… de la Bucuresti!
Sa ni se ierte, asadar, într-un ceas de deziluzie un gând îngrijorat. N-am fi crezut niciodata, noi elevii de pe vremuri ai d-lui Sinczky Géza de la liceul unguresc din Sibiu, sau orice alt suflet de copil ori om în vârsta, ardelean, de-acu-s cincisprezece ani, ca va veni o zi când, împlinindu-ni-se visul care ne urmarea chinuitor mai ales de la 1913 încoace, sa trebuiasca sa pornim la discutii între noi, daca trebuie sa întronam pe acest pamânt Statul national român, România noastra vrajita, sau apoi Statul federal al popoarelor carpatine, româno-ungaro-sasesc si jidovesc.
Si ne e sufletul mohorât, în pragul celui de al doilea deceniu de existenta a României întregite, nu numai din pricina acestei melancolii a unei comparatii cu trecutul, dar mai ales din grija pentru viitor. Caci un cristal usor se sfarma. Dar cu anevoie se reface. Comoara ideii nationale care abia începuse a ne revarsa în vine puterile ei creatoare, se poate usor distruge. Demagogie, defaimare, inducere în eroare, filozofie moderna, renastere la „occidentalism", dreptate umana, egalitate, toate acestea sunt arme care au doborât ideea nationala franceza, rusa si în buna parte chiar mondiala. Ele au si la noi, chiar si în literatura si filozofie (nu mai vorbim de Universitate!) misionari staruitori pentru înobilarea spirituala a „xenofobilor".
Desi nu suntem un popor industrial, totusi nu ne putem socoti la adapostul unei puternice orientari politice de stânga, nu numai prin înselarea taranimii, dar si prin actiunea oraselor, aproape complet cucerite de dusmani si de elemente fara suflet românesc, departate de traditia noastra religioasa si culturala. E vântul vremii care vrea sa patrunda si la noi, înnecând adevarul primordial al vietii sociale: ideea religioasa si ideea nationala.
Minunea, care uimea o omenire întreaga, a pastrarii noastre îndârjite împotriva învecinatului foc de otravuri de la rasarit, minunea aceasta e primejduita. E posibil sa nu ne mai dea mult timp temei de mândrie. Ni se va spune ca, dupa o eroica împotrivire, vom fi sucombat si noi, intrând în rândul natiunilor tulburate de criza ideii nationale.
Aceste gânduri de viitor sunt un îndoit motiv pentru ardeleanul patriot (exista înca si de acestia) de a sta cu fruntea plecata în zorii noii decade. Motiv de îngrijorare si motiv de rusinare. Cum adica? Noi, Ardelenii, cei care pe vremuri pusesem dinamita statuii lui Arpad de pe Tâmpa, noi care tremuram de exaltare când ni se vorbea despre România, noi sa fim cei care sa aducem acest dar de recunostinta României, împingând-o în primejdii si cumpene pe care odinioara aproape nici nu le cunoscuse? Noi cei care am îndumnezeit ideea de neam, s-o subminam acum? Câti voinici moldoveni n-au intrat în pamânt pentru libertatea noastra, pentru ca astazi fruntasii politici ardeleni sa declare ca singura libertate pe care nu o vor admite o data cu capul, e aceea a apararii bietului Moldovean se sugrumarea Jidanului. Asa rasplateste Ardealul dezrobirea sa, înlantuindu-si fratii în cea mai dezgustatoare umilire si exploatare din partea strainului celuilalt?
În zilele acestea de amaraciune am vrea ca un lucru sa fie stiut: sunt înca Ardeleni (mai multi decât îi afiseaza reclama zilei) care se ridica pieptis împotriva acestor schimonosiri care uzurpa

dreptul de a reprezenta sufletul ardelenesc! Si declaram cu hotarâre: ACESTA NU E SUFLETUL NOSTRU! Ceeace, venind în numele Ardealului, amaraste de ani de zile pe Românul patriot, falsifica adevarul istoric si cauta sa dezmosteneasca traditia patriotica, ideea nationala cât-decât stapâna pâna acum în politica si viata micii României – aceasta e ceva strain de sufletul ardelenesc adevarat!
Si sa se mai stie ca la noi în Ardeal nimeni, afara de politicienii fara suflet românesc întreg, nu bate toba mare a „unicei" pietre fundamentale a Unirii: adunarea de la Alba Iulia. Sa se stie ca nimeni mai mult decât noi Ardelenii nu suntem stingheriti si rusinati atunci când, pe drept cuvânt, trebuie sa se dea necontenit lectii de românism Ardelenilor din partidul francmason al national-taranistilor, amintindu-li-se mai ales obraznica ignorare constienta a sângelui fratesc al sutelor de mii de „bizantini" si „tigani" regateni încremeniti în brazda însângerata, cu pieptul sfarâmat pentru libertatea Ardealului, cu acel piept în care a zvâcnit cea mai curata inima de frate. Nimeni nu e mai rusinat decât noi Ardelenii de inima româneasca, atunci când trebuie sa denuntam lumii pe pretinsii oameni ai dreptatii atice, ca faptuitori al celui mai îndraznet fals: faimoasele „puncte" de la Alba-Iulia (cu judecarea, administrarea si guvernarea fiecarui „popor" dinauntrul Statului, în limba sa nationala, prin oameni din sânul sau, etc.). ardeleanul la Alba-Iulia n-a votat nimic, n-a stipulat conditii nici filozofii de ocazie, ci a facut un singur lucru: si-a strigat bucuria dezrobirii, a adus un sprijin moral biruintii armatei românesti: tot restul e fals! Poporul român a aclamat zi si noapte la Alba-Iulia „România Mare", dar nu Statul polinational federal al cantoanelor româno-ungaro-sasesti si jidanesti! Si totusi aceasta conceptie – împrumutata de la filozofia sociala ungureasca de ultima ora, reprezentata prin Jászi Oscár cel cu „tratativele de la Arad" – a fost ghemuita prin frauda la baza caraghioaselor „puncte". Nu cumva sa zica Wilson: „Mai, dar marginiti mai sunt Ardelenii". Deci se nascura prin pretinsa votare puncte dupa puncte vizând autonomii locale, cantoane pe nationalitati, federatii nationale si pe deasupra o federatie plurinationala (natural, cu autonomia Ardealului si Consiliu Dirigent), iata idei neghioabe, pornite din cea mai trista ignorare a realitatilor sociale (a supremei realitati: Statul national), a caror acceptare Ardealul o reneaga.
Iar în apropiata zi a deziluziilor sufletelor românesti fata de „contributia Ardealului" (întrucât deziluzia nu ar fi suficient de vadita pâna acum) staruim din nou sa nu fie condamnata pentru aceste rataciri toata românimea ardeleana, cuvântul „Ardeal" sa nu se însoteasca de o rezonanta nesuferita sufletului acestuia românesc, gelos de patria lui. Ci Românul din „regat", când va trece muntii în republica, în Ardeal, sa vina cu sufletul luminat: dedesubtul ramasitelor triste ale unor inimi românesti stinse, va gasi iarasi vechiul suflet românesc întreg. Sub scutul rânced al vechiturilor uscate care ne-au napadit în aceasta zi de iarna coplesitoare, nu vor creste viermii care sa ne scurme pieptul, cum viseaza toti dusmanii care nu contenesc a slavi zilele de azi, ci, daca mai e seva vitala în noi, bucuriile primaverii sunt aproape.
Ca sa se bucure de ele toti Românii si sa uite dezamagirile.

"Pãmântul Strãmosesc" din 25 Decembrie 1928

AURUF ZUR TREUE!?
- „Apel la fidelitate" -

Mersul logic al lucrurilor ne-a scos la iveala, mai zilele trecute, un eveniment de mare importanta, în dovedirea, din nou, a celor sustinute de noi în repetite rânduri, relativ la coborârea tot mai vertiginoasa a societatii de azi în întunecimile ratacirii de la drumul vietii adevarate, spre tristele meleaguri ale „întelepciunii omenesti".
Evenimentul e cu atât mai important cu cât el a luat fiinta în sânul unei populatii pe care nu prea stim din ce motiv ne-o prezinta unii Români ca fiind incontestabil superioara noua prin cultura spirituala: populatia saseasca din Ardeal.
Realitatea dezagregarii noastre morale, a Românilor, nu trebuie prea mult demonstrata pentru a face pe ai nostri sa capituleze recunoscând ca ne apropiem pe zi ce trece tot mai mult de punctul fatal al decadentei spirituale a unei natiuni. Pe drept cuvânt, în fata coruptiunii, care e pe cale de a ne consuma ultimele resturi de sanatate morala, în fata tabloului viu al dezagregarii morale a individului, a familiei si societatii noastre, dezagregare de care n-a scapat, în buna parte, nici

ultimul punct al rezistentei noastre etice, Biserica, - în fata tuturor acestora, cei care mai au medievala mentalitate de a crede ca adevarata morala e cea strabuna, iar nu cea a lui blum si Margueritte, îsi pleaca fruntea si recunosc ca e negru orizontul neamului nostru. Dar totusi, pe nedrept, aproape toti acestia îsi împovarau sufletul si mai mult, gândindu-se ca nenorocirea aceasta pustieste numai neamul românesc, în vreme ce altele prospereaza, se întaresc, se agregheaza în timp ce noi ne dezagregam. Acestora noi totdeauna am încercat sa le aducem reconfortarea de a le spune ca problema aceasta, cea mai capitala problema de viata a omenirii actuale, exista în toate tarile, sub aspecte poate diferite, ca forma, dar în fond aceeasi. Omenirea pozitivista de azi, sau mai bine zis cu pretentii de pozitivism, si-a pierdut cârma morala. Azi nu se mai crede decât în carne si trup si în puterile subredei întelepciuni rationaliste omenesti. Adevarurile primite prin revelatie divina (singurele cârme care pot conduce la liman viata de aici), acestea stim cu totii bine ce valoare mai au în constiintele actuale, fie ele chiar ale unor mari prelati. Si aceasta situatie stapâneste pretutindeni în lume, doar masurile si culorile variaza.
Dovada despre care am spus mai sus ca ne-o aduce poporul sasesc din Transilvania, acest mândru „Kulturvolk" care adesea si-a închipuit a fi mai presus de ratacirile si prostiile rasei inferioare valahe, aceasta dovada e în legatura tocmai cu grava criza mai sus aratata. Iata despre ce este vorba.
Cei care au patruns dincolo de afisata unitate a taberelor minoritare, stiu ca, departe de a fi uniti, Sasii se afla în una din cele mai periculoase crize, nu atât nationale, cât morale: Biserica lor Evanghelica Luterana, nucleul vietii lor morale si nationale, sta în fata celei mai mari primejdii, masse întregi de sasi voind sa o paraseasca. Si sa o paraseasca nu spre a se alipi altei Biserici, spre a se repara ratacirea lui Luther, ci spre a parasi însusi crestinismul si orice Biserica si a se lasa cu sinceritate guvernati, pe fata, doar de libera cugetare care de mult îi stapâneste si pe ei ca si pe noi ceilalti crestini mai ortodocsi (dupa certificatul de nastere). E o vorba româneasca: „i se întâmpla omului dupa inima lui". Situatiile false nu se mentin multa vreme, dedesubtul ascuns în constiinta omului sfârseste prin a înlatura aparenta mincinoasa si se da de gol, a respira liber. Iar inima oamenilor de azi numai la Biserica si la disciplina ei nu este. De rusine sau de frica, se mai ascunde înca adevarul si s-ar parea ca Cuvântul Sfânt guverneaza înca lumea. Dar iata ca nu este cu putinta a ascunde multa vreme inima noastra putreda. Adevarul sparge învelisul minciunii si ni se întâmpla „dupa inima noastra". Caci ceea ce li s-a întâmplat Sasilor nu e un lucru nou (în Franta Statul ateu martirizeaza biserica înca de la sfârsitul veacului trecut, iar în prezent guvernul Poincaré fu pe cale de a cadea tocmai pentru ca a vrut sa mai îmblânzeasca aceasta persecutie pagâna) si nici lucru de care noi Românii, repetând purtarea fara inima a Sasilor fata de necazurile noastre, sa ne socotim scutiti prin oarecari înalte virtuti nationale exclusive. Ne vor ajunge si pe noi aceste zile, când inima noastra ratacita va apare în toata hidoasa ei realitate, pretinzând dreptul de a-si arata în voie tristu-i continut. De aceea împartasim cu sinceritate îngrijorarea acestor Sasi care, ne mai putând acoperi sub tacere, din vanitate nationala, nenorocirea lor, îsi ridica acum pe fata cuvântul lor deznadajduit de aparare împotriva Anticristului care-i submineaza.
Iata fapte si citate pentru a nu fi iarasi banuiti, fara temei, ca vedem toate lucrurile exagerate în rau.
Cel mai mare cotidian sasesc din tara, „Siebenürghisch-Deutsches Tageblatt" din Sibiu publica în fruntea numarului sau 16.601 din 2 Noiembrie 1928 un apel, semnat chiar de Episcopul Dr. Fr. Teutsch în numele Consistoriului Bisericii Evanghelice Luterane din România (se stie ca marea majoritate a Sasilor sunt de religie evanghelica). E miscator si profund dureros acest apel pentru o inima de crestin, începând de la deznadajduitul sau titlu „Anruf zur Treue", adica „Apel la fidelitate", un fel de chemare la ordine a poporului sasesc si pâna la ultima lui fraza: „Barbati ai Bisericii Evanghelice, aduceti-va aminte de juramântul pe care, cu mâna pe inima, l-ati depus la Confirmarea voastra, de a ramâne credinciosi Bisericii Evanghelice! Femei sase, care v-ati angajat în fata altarului sa nu parasiti pe barbatii vostri în zile de cumpana, ridicati-va voi glasul rugator, când barbatul sovaeste si readuceti-l la credinta iar copiii vostri va vor multumi si binecuvânta! Voua tuturor vi se adreseaza Apostolul când spune: „Nu lasati sa va copleseasca raul, ci stapâniti voi raul prin puterea binelui"…
Si daca am aratat mai sus care este motivul profund al acestei triste crize, atât de neasteptate pentru iremediabilii optimisti, sa aratam acum pe scurt din ce împrejurari normale a izbucnit, la suprafata, aceasta realitate.

O buna parte a Sasilor nemaivrând sa tolereze ca biserica sa fie principala autoritate conducatoare a poporului sasesc, s-a constituit înca de acum câtiva ani în asa zisul „Sachsenbund”, o asociatie de organizare nationala saseasca, având menirea sa reprezinte acest popor în actele sale de viata sociala. La început aceasta organizatie nu si-a afisat ostilitatea sa fata de biserica Evanghelica a carei suprematie dorea s-o înlocuiasca prin a sa. Conflictul însa nu întârzie a se da pe fata si a culminat cu Congresul popular sasesc tinut zilele trecute la Seica Mare, ale carui rezolutii au fost si ramân cu adevarat istorice, nu numai pentru trista istorie nationala a acestui popor care se stinge în dezagregare, dar si pentru istoria dezagregarii, acum în curs, a civilizatiei crestine. Si citam din apelul episcopal.
„Asa numitul Sachsenbund, întemeiat acu-s câtiva ani sub firma „pentru sprijinirea Bisericii si a Scolii” al carui program însa, care înca de la început amenintа cu parasirea Bisericii, facea vadit pentru oricine ca firma amintita nu era decât o masca dupa care sa se poata ascunde mai usor adevaratele sale intentii – si-a îndepartat acum si aceasta masca si, în Congresul sau tinut la 7 Octombrie la Seica Mare a tradat pe fata si fara sovaire Biserica si Scoala. Conform hotarârilor de la acest Congres, urmeaza sa se faca acum parasirea în masa a Bisericii, dupa care sa se încerce acapararea comunitatilor noastre împreuna cu toata averea lor, luându-ni-se totodata proprietatea casei si curtii parohiale, cât si a scolii si a celorlalte averi, apoi scolile confesionale sa fie parasite iar statul sa fie solicitat a înfiinta la Scolile sale clase paralele pentru copiii nostri”… „În istoria noastra avem înregistrate, pe lânga fapte înaltatoare si anumite triste manifestari de slabiciune si cadere – dat o nesocotire atât de fatisa si o atât de nestapânita provocare la necredinta, nu este cunoscuta în trecutul nostru”. „Consistoriul suprem nu poate trece sub tacere o asemenea uneltire si îsi îndreapta cuvântul rugator catre comunitati: sa nu se lase conduse prin discursuri ratacitoare la infidelitate fata de Biserica si neam. Faptul de a parasi biserica este o problema de constiinta”… „Iar atunci când cei înnebuniti îsi vor da seama unde au fost condusi, când însa nu vor mai putea sa beneficieze de tot ce i-a fost sprijin în viata aceasta, când nu va mai fi cine sa-l boteze si sa le dea sfânta cuminecatura si când nu va mai exista fratietate sociala si religioasa, când nu-si vor mai putea vedea îngropati mortii în cimitirul în care zac parintii si stramosii lor, - atunci acestia sa cheme în fata scaunului de judecator al lui Dumnezeu pe toti aceia carora vor avea sa le multumeasca faptul de a fi fost dusi în aceasta neînchipuita ratacire”…”Biserica noastra va lua doliu pentru fiecare dintre cei ce o vor parasi si va compatimi pe toti aceia care, pentru planuri pamântesti, vor sa urmeze cai pe care noi le socotim a fi corupte, dar Consistoriul suprem ramâne cu nadejdea ca furtuna de acum, pregatita cu atâta maiestrie, va frânge numai copacii care sunt goi înauntru”, - etc.
Toate cele de mai sus le-am citat dupa originalul nemtesc al acestei deznadajduite pastorale episcopesti a Consistoriului si Episcopului Bisericii Evanghelice din România.
Evenimentul acesta e si pentru noi Românii de cea mai mare însemnatate. Nu însemnatate politica, nici însemnatate de trufie nationala, ci trista însemnatate a prevestirii viitorului apropiat care pândeste întreaga biserica crestina si, cu ea, întreaga noastra civilizatie spiritualista si nobila, care e pe cale de completa scufundare.
Iata problema! Cea mai mare problema a zilelor noastre, adevarata fata a problemei sociale actuale, deoarece elementul moral a fost întotdeauna principala temelie a vietii si rosturilor noastre omenesti. Daca aceasta temelie se pierde, am pierdut totul; si dreptul la viata, si puterea de a birui prin propriile noastre puteri pe dusmanii care ne încalca si ne înjosesc, parând a fi sanctiunea divina a propriilor noastre rataciri. Evident, de toata aceasta nenorocire Jidanii nu sunt straini. Desi nu se gaseste vreun Jidan în framântarile Sasilor, acesta însa ca promotor si stimulent neobosit al spiritului vremii îsi are în nenorocirea saseasca actuala, la fel ca si în cea româneasca sau franceza, partea sa coplesitoare. Caci toate aceste scufundari nu sunt decât rodul acestui spirit al vremii stimulat de jidovism. Spiritul impietatii, al desconsiderarii poruncilor etice, al materialismului care ne stapâneste astazi pe toti: Jidani si antisemiti, Sasi si Valahi, laici si clerici!…
Iar solutia pentru a iesi din acest dezastru? Nu contestam ca exista desigur, dar constatam ca ar fi atât de simpla cum se mângâie unii a o crede. A reda lumii frâna si cârma morala, iar nu numaidecât o bucata de pâine mai mult si o economie materiala mai buna, iata calea de solutionare a acestei vitale probleme umane. Cu ce mijloace? Aceasta e chestiunea cea mai complicata, pe care o vom examina alta data.
Deocamdata sa mai amintim, spre încheiere, faptul ca asemenea istorice evenimente, ca cel de la

7 octombrie de la Seica Mare, trec aproape neobservate în lumea noastra! Cine nu cunoaste detaliile ultimelor evolutii tehnice germane si nu admira pretinsul progres al poporului german? Dar cui îi pasa de strigatul de deznadejde a unei Biserici germane? Ce-i pasa unei lumi întregi de moartea unei suparatoare discipline morale, de vreme ce betia satisfactiilor exclusiv materiale umple peste masura viata omului modern, coplesindu-i pâna la înabusire toate golurile lasate de o viata nobila care s-a stins.
Noi, cele câteva mumii de muzeu care ne încapatânam înca a înfrunta acest spirit al veacului ucigator de Dumnezeu, noi ne alaturam însa, macar pentru o clipa, îndurerati, lânga semenii nostri Sasi, asistând la agonia a tot ce au avut nobil în trecerea lor prin aceasta lume.
Si le dorim, ca si noua, o apropiata înviere morala.

"Pãmântul Strãmosesc" din 15 Noembrie 1928

CARE ARDEAL?

Cu prilejul marilor demonstratii antisemite din ultimele zile, în legatura cu congresul studentesc de la Oradea – ca raspuns intolerabilei situatii în care am fost lasati sa ajungem de catre partidele politice, jidovimea oradeana îndraznind sa primeasca pe studentii români cu lovituri de cutit, focuri de revolver sau apoi cu apa fiarta si bande de birjari organizati pentru atac – ziarul „Patria" din Cluj a fost, afara de ziarele jidovesti, cel mai plin de rea credinta si perfidie dintre toate ziarele românesti, fata de studentii români. Cu gravitate si lacrimi în ochi, „Patria" anunta românimii într-un articol pe doua coloane, în pagina I a numarului de la 10 Decembrie ca Ardealul dezaproba. Ardealul e revoltat de faptele studentilor, vointa Ardealului e liniste si dragoste fara limite si conditii, ca Ardealul nu vrea sa comita greselile asupritorilor de ieri, ca Ardealul… Ardealul… mortii Ardealului…etc., etc.
Sa ne permita D-l Paukerow sau cine o fi amicul care cânta „jalea Ardealului" îngrozit de reactiunea nationala – sa ne îngaduie sa-l întrebam în numele carui Ardeal vorbeste dânsul? Care Ardeal suporta atât de blând înstrainarea patrimoniului national, pierderea oraselor, umilirea sentimentului românesc si batjocorirea crestinismului de catre stapânii oraselor, avutiilor si partidelor politice românesti: Jidanii? Care Ardeal aproba principiul „Patriei" de „libertate-egalitate-fraternitate" netarmurita, adica libertatea natiunii straine si dusmane de a ne cuceri centrele de avutii, de a ne degrada cultura si credinta si de a ne ataca la noi acasa – sau egalitatea cea mai fatarnica, corespunzând unei progresive dezmosteniri si alungari a Românilor din pozitiunile hotarâtoare ale vietii nationale – sau apoi fraternitatea cu ucigasul care ne-a înlantuit, jefuit si batjocorit, atacându-ne pentru ca îndraznim sa ne întrunim în orasele românesti unde el e stapânul exclusiv? Care Ardeal simte si vorbeste astfel? Glasul nostru al miilor de studenti ardeleni – da, da, ardeleni, iar nu grecotei ragateni si înca ardeleni(ce monstruozitate!) complet uniti sufleteste cu bizantinii, bulgaroii, gagautii si tiganii din „Vechiul Regat" si celelalte provincii – acest ardelenesc glas al nostru nu valoreaza nimic în coloritul opiniei Ardealului?
Am înteles: partidul Dv. e tot una cu Ardealul, glasul lui trebuie sa fie numaidecât „glasul Ardealului" (probabil tot atât de mult cât durerea Dv. e durerea Ardealului si a Neamului), iar mâine, când veti fi la guvern (caci, sa nu disperati, odata veti veni totusi) interesul de capatuiala al partidului va fi desigur egal cu interesul…"Ardealului", interesul „Tarii". Ma îmbogatesc eu peste noapte, se-mbogateste "Ardealul", se consolideaza…"Tara"! am înteles, înca mai de mult, manevra Dv. de autobalonare spre a parea ca în vastul Dv. pântece gol s-au îngramadit toate energiile si pulsatiile unui neam. E asa de simplu de înteles: de n-ati face asa, ce-ati mai avea de scris si vorbit în eforturile politice ale partidului? E vechea metoda a liberalilor, averescanilor si tuturor similarilor Dv. în momentele de conflict cu adevarata vointa a poporului.
Noi, n-avem nici-o pretentiune, afara de una.
Acestui „Ardeal" ultra-umanitarist si tolerant fara conditii, negator al primejdiei de moarte jidovesti – noi, rusinoasa exceptie, noi Ardelenii „huligani" si anti-autonomisti, amicii tiganilor munteni, grecoteilor bucuresteni si gagautilor moldoveni, îi dam o întâlnire dupa prima sa guvernare politica viitoare.
Se va vedea atunci daca NOUL ARDEAL – al nostru al scandalagiilor ragatenizati – care de 5 ani

se încapatâneaza dârz de a nu se supune „Chemarilor" politice ale „VECHIULUI ARDEAL" (durere, atât de deosebite de chemarile sale curate de pe vremea Ungurilor) – se va vedea atunci daca acest nou Ardeal , scapat de infectia culturii iudeo-unguresti, mai tolereaza conceptiile denaturate ale celor educati în cafenelele si lojile francmasonice budapestane.
Noi asteptam, siguri pe noi si linistiti, aceasta întâlnire, acest glas al viitorului nu prea îndepartat.

"Pãmântul Strãmosesc" din 15 Decembrie 1927

22 MAI

Ma întreb: oare sub ce zodie e sortit a se naste (sufleteste) si a trai legionarul? Ursitoarele acestei renasteri sufletesti în duh legionar, ce soarta vor fi trebuit sa harazeasca celui care a pornit astfel pe calea aceasta noua, unde cea dintâi datorie este uitarea de sine si daruirea totala pentru rascumpararea unui mai bun destin românesc?
În nici-un caz viata personala a unui legionar (nu cea de luptator) nu va fi strajuita de o zodie luminoasa, senina, plina de toate împlinirile si rodniciile. Iata aceasta frumoasa zi de Mai, de 22 Mai, atât de bogata în lumina, zi de sarbatoare a celei mai frumoase tinereti; va puteti închipui vraja acestei zile însotind pentru totdeauna o viata de legionar? Va puteti închipui un legionar pe al carui raboj sufletesc soarta sa fi înscris, cu rost de predestinare si de ursita, aceasta frumoasa zi de Mai?
Eu îmi pot închipui orice zodie strajuind viata unui legionar, afara doar de zodiile care harazesc omului o înradacinare adânca în fericirea acestei vieti, care-i aduc, coplesitoare, bogatia tuturor multumirilor si biruinta tuturor împlinirilor. Asa, de pilda, îmi închipui foarte bine un legionar al carui destin a fost ursit în zodia vreunei zile cenusii de iarna, a vreunei zile de crivat în care toate singuratatile si nelinistile se strâng în stoluri nesfârsite, ori apoi în zodia vreunei zile de toamna din care tot norocul a plecat odata cu berzele… Dar o zi de Mai si înca o zi ca cea de azi, 22 Mai, plina de soare si de fericite împliniri, zi al carei nume, scris aici pe hârtie, nu e el însusi decât un vesel zâmbet de bucoavna – o asemenea zi, cu ursita ei de lumina si bucurie, iata nu vrea, nu poate sa vegheze asupra vietii unui legionar. Soarta se vede ca nu vrea sa îngaduie o împacare între destinul tragic al unei generatii si bucuria unei vieti împlinite. Se vede ca se teme biata soarta de slabiciunea oamenilor, de tradarea lor, de nesocotirea marilor datorii din pricina marilor bucurii. Si, e bine poate, ca-si ia destinul precautiunile lui, prin aceste jocuri cu zodiile si ursitele.
Închisorile noastre, prigoanele noastre, mormintele noastre tinere! Ursitoarele au trebuit sa ni le harazeasca! De aceea, le vom avea si în viitor, pâna în ziua biruintei pe care, totusi, nu toti o vom vedea. Caci asa a vrut si Dumnezeu; germenul unei înnoiri sa nu poata creste decât din moarte, din suferinta. „Trebuie sa plateasca cineva, cu suferinta, pacatele care s-au prabusit peste neam, trebuie sa rascumpere cineva prin durere mântuirea de mâine (nu pentru vreun dor de razbunare al lui Dumnezeu, ci, poate, pentru a-i dovedi, astfel, ca mai este rodnicie sufleteasca într-o lume condamnata). Nici Mântuitorul n-a putut birui fara suferinta si jertfa; sa constatam faptul, fara a mai scruta pricinile. Cum va putea oare birui legionarul cu o viata în care el n-ar cunoaste decât zile senine, cum ar putea el birui cu o viata zamislita în zodie cu noroc si de netulburata multumire personala?
Nu vom ascunde ca ne doare aceasta sfâsiere a pornirilor noastre spre toate împlinirile vietii, aceasta îngropare a unei vieti în plina floare. Desigur, satisfactiile de constiinta ne sunt mai mari atunci când stim ca prin aceasta abdicare ne-am împlinit o datorie de onoare si de caritate pentru aproapele nostru, ca am croit un drum larg pentru viitorul mai bun al neamului nostru. Totusi ranile lasate în noi de vrajmasiile sortii, ramân vesnic vii. Daca n-am simti durerea acestor rani atunci ce valoare, ce existenta vie ar mai avea jertfa noastra? O primim bucuros, dar îi simtim si povara în toata greutatea ei. Mântuitorul însusi, primind cu seninatate moartea pe Cruce, nu s-a putut smulge durerii si se plângea lui Dumnezeu, în ceasul cel mai greu, întrebându-l pentru ce l-a parasit.
Simtirea vie a durerilor noastre si chiar marturisirea lor, nu întuneca onoarea unui legionar. Dimpotriva, face vadita trairea vie si eroica a jertfei legionare. Sa nu ne ascundem nici-o durere, cel putin noua însine. Cu sinceritate, sa marturisim ca ne-am fi dorit alaturati ursitei luminoase pe

care o sarbatoreste aceasta frumoasa zi de mai. Si, daca am fi vrut, am fi putut poate totusi sa o avem chiar împotriva îndemnului sortii, lepadându-ne de chemarea noastra. Dar am primit povara acestei sorti fara revolta, cu durere dar si cu elan si înaltare. Ca sa se poata bucura, dupa noi, altii, un întreg popor de seninul unei sorti mai bune.
Si astfel, iata, privim cum ursita ne rapeste tot ce putea sa ne fie înclestare deplina cu viata, plinatate de rod si fericire, privim cum, în câteva zile, ursita aceasta vrajmasa va fi desavârsit risipirea atâtor asteptari trecute prin firul atâtor ani.
Ramânem într-o tinerete fara primavara, fata-n fata cu moartea, dezradacinati din rânduiala si bucuria personala. Dar totusi acest pustiu din sufletul legionar se populeaza pe încetul cu o alta lume, a trairii eroice, cu dragoste de lupta si de camarazi, cu voluptatea jertfei. Iar bucuria biruintii ne va fi cu atât mai mare cu cât vom simti mai adânc cât de scump am platit-o, cu cât vom simti mai adânc cât de dragi ne-au fost dorurile si plinirile zadarnic asteptate.
22 Mai 1929

Articol nepublicat, scos dintr'un fund de sãltar. Poartã data de 22 Mai 1929. Il public acum, deoarece mã simt si astãzi tot atât de legat de mãnunchiul de gânduri cuprinse în aceste pagini (scrise, poate, cu o oarecare stângãcie, fiind mãrturisiri prea subiective). Il mai public si în semn de dragoste pentru trei scumpi camarazi ai nostri, cari au simtit mai mult decât noi toti durerile desrãdãcinãrii din propria ta viatã, spre a te da unui destin înãltãtoar dar cumplit. (Ion Mota)

RÃSPUNS?

(La invitatia d-lui Prof. G. Bogdan-Duicã)

În ziarul ”Natiunea” din Cluj (numarul din 14 Decembrie) D-l Prof. Gh. Bogdan- Duica, într-un prim articol care ne-a surprins de altfel foarte placut prin curajul si franchetea cu care trateaza chestiunea jidoveasca (ne-a surprins nu pentru ca din partea D-sale ar fi surprinzator asa ceva, ci pentru ca mai rar am pomenit ca o gazeta de partid, a zilelor de azi, sa-si permita luxul unor asemenea adevaruri) – invita, pe unul macar dintre studenti, sa-i recite formula studenteasca solutionatoare a problemei jidovesti, formula care sa tina seama de „toate consideratiile pe care le cere o solutie posibila în momentul de fata a istoriei noastre”. D.l profesor îsi arata îndoiala ca ar exista vreun student „devastator” capabil de a-i raspunde în mod satisfacator si, indirect, reproseaza studentimii ca de ce, atunci când n-are un program si o tinta precisa reala „practica”, încearca prin actele ei necugetate rabdarea Universitatilor si face dificultati guvernului care nu poate sa mai lase „pe mâinile copiilor chestiunile care determina situatia si înaintarea tarii”. (Acestei ultime învinuiri îi raspundem pe loc, caci e simplu raspunsul: cine pune guvernul sa nu se ocupe absolut de loc de aceasta problema, lasând ca doar „copiii” sa-i poarte toata sarcina? Guvernul si partidele sa binevoiasca a începe prin a nu-si mai admite propria lor atitudine de negare a primejdiei acesteia, înainte de a ne interzice noua „copiilor” sa ne ocupam de ea; caci, daca si „copiii” ar da uitarii aceasta cumplita realitate, cum îi îndeamna partidele, cine ar mai protesta, fie chiar si nebuneste, împotriva pericolului „de moarte” definit de Conta?)
Îmi voi permite sa raspund, în legatura cu întrebarea D-lui profesor, urmatoarele:
1. Ce atitudine ar trebui sa aiba studentimea în cazul când nu ar dispune de formula ceruta de D-l profesor;
2. Recitarea formulei noastre (caci avem o „formula practica”, buna sau rea, dar în orice caz cea mai buna din câte ni s-au propus).
1. Înainte de a raspunde direct invitatiei de a expune formula noastra, a studentilor demonstranti, îmi voi permite sa marturisesc ca noi credem ca avem dreptul, si datoria, de a ne ocupa (asa cum capetele noastre ne ajuta), de aceasta problema (asupra careia capetele „selecte” si „mature” tac, de nu fac si mai rau) – chiar daca n-am dispune de formula „practica”, despre care e vorba. Inima sincer devotata patriei, sufletul nostru gata în orice clipa sa renunte la comoditatile si chiar la viata pamânteasca, pentru durerea tarii pe care o purtam, real si chinuitor, în pieptul nostru tânar, într-un cuvânt desavârsita curatenie a sufletului îmbinata cu durerea si revolta pentru tara pustiita de dusman – socotim ca ne da, chiar si numai ea singura, dreptul de a ne misca, mânati de bunul simt si de celelalte daruri sufletesti înnascute în orice om normal si Român sanatos la suflet. Care a fost în definitiv solidul sistem, planul de solutii practice, al lui Iancu, atunci când a mers sa

dezlantuie o revolutie dinainte sortita a fi înfrânta? Care a fost ratiunea practica a juramântului de razbunare al lui Horia? Noi, daca de fapt avem un sistem „stiintific" bazat pe „principii sanatoase", de solutionare a problemei (cum vom arata mai jos ca socotim a avea), ei bine, îl acceptam si vom cauta sa-l realizam pe cai legale. Dar de-ar fi sa nu-l avem, sau de am vedea cândva ca e irealizabil, nu ne socotim datori a renunta la pulsatia sfânta din inima noastra. Vom coborî mai jos pe scara pretentiilor politice momentane, vom face mai mult loc sufletului, care în simtamintele sale spontane, dezinteresate si nealterate, contine cele mai mari adevaruri si solutii (cum au dovedit-o cele de mai sus), dar pe dusman nu-l vom lasa sa lucreze în voia lui. Fie chiar stupida, idioata, nebuna, dusmanul va simti însa izbitura noastra! Caci în definitiv, când mintea nu te ajuta la aflarea unei solutii specifice (mintea „luminata" a celor ce tac), ne ramâne totusi o baza solida de orientare generala a actelor vietii (o solutie posibila în orice moment al istoriei, caci, în orice moment al ei, viata e stapânita de forta si legile lui Dumnezeu). Aceasta solutie generala este conformarea noastra la adevarurile eterne, crestine, la învatatura lui Isus pe care noi o întelegem astfel (învatatura sintetizata mai ales în minunea cereasca a Învierii). Oricât de puternic ar fi satana, atunci când îl combati cu jertfirea chiar a propriei vieti, intervine atotputernicia cereasca si te face biruitor.

Ne veti spune ca nu se gaseste o solutie practica actuala? Pentru ca este primejdie de razboi dinspre Rusia si Ungaria, sau apoi Liga Natiunilor s-ar opune? Dar sunt acestea motive de renuntare la viata (caci nesolutionarea problemei jidovesti e egala cu moartea), când nimic nu ne garanteaza ca în viitor presiunea externa va fi mai mica? Noi asa ceva nu admitem. Chiar fara perspective clare, fara sistem de solutii imediat vizibile (daca ar fi sa fie asa), noi vom merge totusi înainte. Vom urca Golgota, oricât de grozava ar fi, vom cauta sa urcam întregul Neam pe Ea, siguri fiind (caci credinta ne e neclintita) ca vom învia, biruind desavârsit, chiar de-ar fi sa „murim". Caci de nu va fi asa, n-a avut rost învierea lui Isus, de nu va fi asa, însemneaza ca cerul e gol de atotputernica forta divina.

Astfel atitudinea studentimii, chiar daca studentii n-ar putea raspunde invitatiei D-lui profesor, chiar de n-ar vedea nici studentimea clar în viitor nimic afara de fulgeratoarea porunca a sângelui revoltat si a sufletului dornic de eliberare – aceasta atitudine nu poate fi decât lupta pâna la moarte contra dusmanului, nu poate fi decât luarea crucii noastre spre a merge pe caile de lupta si jertfa pentru apararea nevinovatei multimi nenorocite.

Dar, credem, avem o solutie „practica", „posibila", alta decât cea extrema de mai sus (care de altfel e si ea „posibila" – o garantam noi – si rodnica – ne-o garanteaza credinta noastra). Aceasta solutie este: NUMERUS CLAUSUS.

Formula aceasta (natural tranzitorie, pâna când vor veni vremurile realizarii adevaratei solutii: NUMERUS NULLUS) era si este cum nu se poate mai practica: ea curma o buna parte a primejdiei (aplicându-se si studentilor cu diplome straine, cu ocazia echivalarii) si, introdusa pâna acum în mai multe State, are chiar enormul merit „practic" de a fi fost (oricât e de necrezut) declarata legala de catre Liga Natiunilor, adica conforma cu clauza minoritatilor din tratatele de pace (cu ocazia procesului intentat Ungariei de catre o organizatie mondiala jidaneasca). Defunctul Ion Bratianu ne-a spus: „dovediti-mi ca exista în vreo tara aceasta masura, si o introduc si eu". Dovada i s-a facut, dar fara alt rezultat decât acela, constatat zilele trecute, de a-i fi dat chiar noi guvernului, prin dovezile noastre, o arma politica pentru atragerea simpatiilor jidovesti (D-l I. G. Duca de la Camera, raspunzând lui Filderman: „Trebuie sa recunosti, D-le Filderman, ca desi studentii cer de 5 ani numerus clausus, totusi noi, cu toate ca avem exemplul multor tari unde el e introdus, refuzam constant asemenea pretentii). Daca si aceasta masura, conforma clauzei minoritatilor (care prevedea beneficierea minoritarilor, din sumele bugetare, în mod proportional cu numarul lor), e nepractica, grozava, atunci însemneaza ca teama si lasitatea conducatorilor nostri de tara e atât de mare încât în zadar mai cautam sa ne întelegem.

Dar „numerus clausus" nu e o solutie decât pentru Universitati. Care ne este solutia pentru întreaga problema jidoveasca? Deocamdata, proportionalitatea, adica o serie de masuri preparatorii si tranzitorii, pentru a limita stapânirea vrajmasa, si a o reduce, pregatind în acelasi timp o purificare totala ulterioara. Toate acestea printr-o guvernare curajoasa, care sa aiba macar o parte din curajul, dovedit de atâtia altii, de a înfrunta chiar Liga de la Geneva (amintiti-va atitudinea, dovedita a fi foarte practica, a lui Mussolini, fata de Liga Natiunilor, cu ocazia ocuparii insulei Corfu),

Iata, domnule profesor, solutiile noastre, practice, imediate, aplicabile în momentul prezent al

istoriei. Nu vor fi ele destul de erudite, vor fi având si alte metehne? Sa ne permiteti sa raspundem ca, în orice caz, solutia si cugetarea noastra e cea mai buna din câte s-au propus. Posesorii unei solutii mai bune, de ce le tin secrete si n-au discutat niciodata în contradictoriu cu noi acest program? De ce n-au rasturnat tezele sustinute de noi si n-au venit sa ne convinga de adevarul mai superior al cugetarii si solutiilor tainic pastrate în arhivele lor? Suntem gata oricând sa intervenim, sa staruim, pentru o mare Conferinta a somitatilor românesti, în care sa se discute stiintific si real aceasta problema atât de copilaresc negata de politicieni pâna acum (negatie care, natural, nu ne prea convinge). Sa fixam de comun acord doctrina cea mai buna, solutiile cele mai întelepte, sa ne ocupam cu totii de ceeace stapâneste azi atât de profund sufletul tinerimii românesti, caci orice i se poate obiecta acestei tinerimi, afara de cea mai curata simtire româneasca si de cel mai nobil suflet care-l face gata de a jertfi orice pentru Dumnezeu, în care crede cu sinceritate si pentru o Patrie iubita fanatic.

Suntem, oricum, o forta, domnule profesor. O simtim profund în noi, în aceasta impulsiune de descatusare pamânteasca înstapânita în inima noastra, si care ne împinge la actiune, la înfruntarea oricaror dureri si jertfe, fara nici-un interes personal. Nu e oare un pacat revoltator sa se ia în bataie de joc acest suflet al nostru, nu e oare util si bine sa fie folosita forta noastra? Ce bine ar face profesorii daca n-ar râde de noi, si de tot ce spunem, ci ne-ar întelege, si ne-ar ajuta chiar. Noi suntem foarte dispusi sa suspendam „miscarea" noastra pe timpul unor asemenea mari discutiuni, a unei mari Conferinte nationale de studiere a problemei si, de vom fi convinsi ca e o alta cale mai buna, vom schimba imediat, neîndemnati de nimeni, directia eforturilor noastre (care de altfel trebuie sa stiti ca nici în prezent nu e orientata spre pregatirea „solutiilor de Oradea si de Cluj", acestea fiind niste simple revolte spontane, ale unor suflete prea apasate – ci spre ceva mai fundamental si mai „practic", dupa cum am precizat mai sus).

Caci, în orice caz, e nedrept sa ni se faca noua vina din faptul ca, într-o problema universal recunoscuta ca foarte grava, noi am adoptat doar solutiile gasite în vileag, iar nu pe cele ascunse în taina creerului celor ce, în loc de a ne da ei, clar si pe fata, solutii crezute de dânsii mai bune, sau în loc de a combate temeinic pe cele existente, ne cearta pentru a nu fi inventat noi ceva mai superior decât solutiile pe care dânsii nici nu le poseda.

Post scriptum. Un nou articol, în continuare, al d-lui prof. G. Bogdan-Duica, aparut în „Natiunea" de la 21 Decembrie, ne da ocazia de a mai raspunde, cu acelasi scop de a ne lamuri, urmatoarele:

D-l profesor afirma ca studentul nu poate avea o opinie politica, nu poate distinge ce e bine si ce e sanatos, înainte de a-si fi terminat studiile universitare. Deci „înapoi la studii", iar nu la „barbarii… semi-barbarii… furii… copilarii… rusini…". Noi socotim inacceptabila o asemenea pretentiune. Atât istoria lucrurilor folositoare din viata popoarelor, cât si mintea noastra oricât de necoapta, ne dovedesc cu belsug ca studentul (care de altfel în majoritatea cazurilor primeste azi în Universitate o cultura pur tehnica, de specialitate, iar opiniile sociale si filozofice si le formeaza prin studii si meditari personale, în afara de Universitate) este apt, daca nu de a crea noi doctrine politice, dar de a releva, în zilele de încalcare a celor mai simple si evidente adevaruri, ceeace izbeste brutal bunul simt si sufletul sau. Noi nu putem renunta sa mai simtim si sa mai judecam înainte de a fi doctori în chimie, medicina, drept sau chiar si filozofie. Pentru a judeca valoarea morala a faptei D-lui profesor Emil Hatieganu, a D-lui prof. M. Djuvara, sau a D-lui prof. Gh. Leon, primii fiind autori ai nenorocirii Românilor din Maramures, cestalalt coautor al nenorocirii Motilor, însa natural cu totii, ca si multi alti educatori ai nostri dintre care unii trag în noi si cu revolverul) „personalitati universitare purtatoare ale idealului Universitatii" – pentru a judeca asemenea fapte sau toate reactiile ultraevidente ale zilelor nenorocite de azi, nu ne trebuie numaidecât diploma cu grele peceti a unui doctorat de specialitate. Ce prealabile studii universitare îmi trebuie de pilda mie, student al Universitatii din Grenoble, pentru a fi îngrijorat de viitorul generatiei mele si a Neamului, când vad ca la acea Universitate (la care eram în total 5 Români, dintre care numai 2 bursieri) erau, în 1926, 36 Jidani „români" bursieri, numai la Scoala Politehnica, iar cu cei nebursieri si cu cei de la celelalte facultati, Jidanii din România erau peste 100 fata de noi 5! De ce ne interziceti, domnule Profesor, sa ne îngrijoram si sa judecam aceste realitati ultraevidente, iar atunci când vedem ca nu numai inactiunea ci direct actiunea tradatoare a conducatorilor nostri care, nesiliti decât de interesul lor, creeaza asemenea situatiuni îngrozitoare – de ce ne cereti sa nu actionam numai din motivul ca nu avem înca diplome?

Evident, nu întelegem nici noi sa actionam preparând spargeri de geamuri, ci continuând o lupta

cu mult mai vasta, începuta însa de mult de catre personalitati mature pe baza de vechi doctrine. Chestiunea „barbariilor" totale sau „semi", noi o consideram ca o simpla revolta a unor suflete prea oprimate, revolta ca toate revoltele din istorie: fenomen natural, nepregatit decât de nedreptatile care l-au provocat (nu nedreptatile momentului, ci lunga serie de infamii si crime contra Neamului, ascunse sub haine legale si impuse „massei de scandalagii"). Nu aceste „rusini" cum ziceti (dar ce-ar zice revoltatul Tudor sau Iancu, azi slavit?) sunt tinta si solutiile noastre cât timp avem nadejdi mai bune. Ci avem alte tinte si solutii, aratate mai sus. Iar pentru rusinea cauzata Universitatii, de a ne fi revoltat vreodata, cerem iertare „personalitatilor universitare purtatoare", citate mai sus, dar le marturisim: nu mai întelegem, noi studentii, compromitem oare Universitatea româneasca?
2. D-l profesor, pe lânga interzicerea de a avea studentii pretentiuni de judecata, deciziune si actiune politica, înainte de a fi terminat lectiile – ne aminteste însa în treacat adevarata solutie pe care ni-o propune d-sa: „dezvoltarea economica si culturala a poporului" spre a scapa de jidani, iar pentru aceasta, ca mijloc de realizare: studentii sa se margineasca a face „cultura în Universitate". Ei bine, nu! Aceasta teorie a solutionarii problemei jidovesti pe cale de concurenta economica, a asanarii culturale pe cale de simpla cultura în Universitate, noi o respingem ca absolut insuficienta. Dovezi: 50 de ani de astfel de actiune nationala liberala care n-a împiedicat totusi cucerirea tarii de catre Jidanii care în 1880 nu detineau înca aproape nimic. În concluzie, noi socotim ca trebuie masuri de Stat, de guvernamânt, de forta publica, pentru a începe extirparea unui rau caruia fortele particulare (concurenta, initiativa) nu-i pot rezista.
3. Misiunea „deosebita" a tinerimii universitare clujene, pe care am avut onoarea de a o prezida si eu vreme de un an (an „de lupta", cum zicem noi) socotim ca se va împlini – „dovedind ca este un adaus de pret la fortele morale si intelectuale ale natiunii" – urmând, consecventa, calea crezului de la 10 Decembrie 1922 (rugam a nu-l readuce iarasi la revoltele caracterizate de noi mai sus) si sporind astfel fortele Neamului sau care, în drum spre pieire, cere energii, caractere si sacrificii de la toti fiii sai (inclusiv si „deosebit" de la Ardeleni, daca acestora într-adevar li s-ar cere „dovada" pretinsa de D-l profesor).

"Pãmântul Strãmosesc" din 1 Ianuarie 1928

ÎN LEGÃTURÃ CU NOUA L.A.N.

PREA TE PRIPESTI D-LE TÃTÃRÃSCU!?

Ziarele ne-au adus la cunostinta ca în memorabila seara de 4 Aug. 1928 s-a înfiintat ceva (în localul Sigurantei Generale a Statului, adaugam noi) sub rafinata presedintie a D-lui Tatarascu. Ce s-a înfiintat? Nici mai mult nici mai putin decât noua L.A.N., adica „Liga Apararii Nationale si Sociale".
Repetam, pentru a risipi nedumerirea cetitorului: în seara de 4 August, patronul Sigurantei Generale a Statului nu stiu cum facu dar se pomeni în posesiunea unei mari inspiratii si anume ca natiunea româneasca are nevoie urgenta de o Liga care s-o apere de o mare primejdie sociala ivita la orizont. Imediat, în aceeasi seara de vacanta, adeptii respectivi ai noului maestru tinura congres iar a doua zi presa ne punea în fata faptului împlinit. Scopul acestei Ligi a Apararii Nationale este întreit:
1. Apararea populatiunii împotriva agresiunilor aero-chimice;
2. Organizarea de arcasii (deci si arcasii!) a tinerilor socotiti merituosi în noua Liga;
3. Colonizari la frontiera.
Deci un amestec de gaze axfixiante, arcasii de-ale Sigurantei si colonizari la frontiera, iata întreitul scop unitar de aparare nationala a Ligii Tatarascu.
Scopul copilaresc al noii înjghebari sare în ochi. D-l Tatarascu crede ca trece neobservat, iar opinia publica va înghiti hapul anesteziant. Evident, daca toti politistii nostri ar fi sa aiba un spirit atât de greoi cum a dovedit de astadata a avea Seful, daca articulatiile mecanismului spiritual ar fi sa fie la toti agentii nostri de siguranta atât de reumatice cum, macar în acest caz, s-a aratat a avea d- „ministru" – atunci si-ar putea lua ramas bun D-l Romulus Voinescu de la reputatia D-sale de sef al uneia din cele mai perfectionate (se zice) ramuri a administratiei statului.
Într-adevar, de Liga cu arcasii avea oare nevoie natiunea noastra spre a o apara de gazele

axfixiante? De ce numaidecât sa ne aparam contra atacurilor cu gaze organizând arcasii? Arcasiile sunt ceva atât de putin modern, si deci foarte suspect la D-l Tatarascu, om de ultim moda. Obositul profil de la Capsa, sef de arcasii! Hotarât, D-l Tatarascu are spirit si putere de sacrificiu a celor mai scumpe reputatii ale D-sale. În folosul unui scop superior.
Dar ce scop superior l-a determinat pe omul nostru sa îmbrace itarii, bundita si sa ia în mâna-i alba ghioaga de Capitan de arcasi spre a porni contra gazelor? Am amintit mai sus despre nu stiu ce anesteziant, leac adormitor. Ei bine acesta e cuvântul care lumineaza întunecimile noului fascism ministerial. Si anume: dupa ce, datorita pacatelor si blestemului care pare pluti înca asupra acestui neam, miscarea nationala, singura înjghebare politica de care se temea partidul liberal, singura înjghebare politica pe care n-ar fi putut-o arunca dupa usa nici un fel de anumita protectiune, dupa ce deci, acu-i un an si mai bine, miscarea nationala antisemita o lua razna spre prapastie, d- Tatarascu avu, cu siguranta, cea mai fericita si usoara zi a vietii sale politice. De îndata ce vazu caruta Ligii veritabile iesind pe drumul drept pe care înainta cu putere spre baionetele tremuratoare ale domnului în chestiune, si apucând-o costis spre abis, dânsul, punând în aplicare calitati foarte putin politiste, închise dosarul L.A.N.C.-ului de la Siguranta si îl clasa în arhiva: „Miscarea nationala a pierit”, conchidea probabil raportul final, atragându-si de buna seama gloria acestei mari victorii a românismului.
Si apoi, cu frica omului care se teme sa nu i se trezeasca mortul pe care abia izbutise sa-l rapuna, dânsul refuza sa se mai uite în prapastie spre a vedea ce s-a mai ales cu noi, cu miscarea, cu Liga? Se încapatâna în a sustine ca s-a terminat cu nebunia anilor trecuti, ca nu învie mortii. Obosise bietul om si avea nevoie de pace. Voia sa fie convins definitiv ca miscarea nationala antisemita a pierit pentru totdeauna. Mai ramasese doar un lucru spre a îndeplini ultimul act al acestei lichidari: trebuia stearsa din mintea oamenilor chiar si amintirea despre o anumita Liga a Apararii Nationale care traise pe vremuri facând antisemitism. Trebuia, mai bune zis, camuflat mormântul ei, pentru ca o dureroasa reculegere în fata lui sa nu mai poata veni sa tulbure simtamintele atât de curioase ale oamenilor. Caci adesea dintr-un fleac, dintr-o vaga scânteie se aduce aminte, se reaprind focuri mistuitoare, mai mari poate decât cel dintâi. Trebuia deci stearsa fara întârziere, din inima Românilor, si ultima amintire, ultima legatura cu nebuna miscare nationala rapusa. Si de aceea, confundând miscarea nationala cu L.A.N.C. D-l Tatarascu hotarî sa faca el o Liga a Apararii Nationale, cu înfatisare la fel cu cealalta având chiar si arcasii, pentru ca amintirea despre vechea Liga, despre miscarea antisemita, sa se risipeasca în întregime, dupa ce mai întâi va fi trecut prin confuzia creata de existenta a tot felul de Ligi ale Apararii Nationale. Nu va mai sti biata lume ce sa mai creada cu atâtea ligi (îsi zicea D-l Tatarascu) cu atâtea arcasii, unele antisemite, altele contra gazelor, ba mâine se va mai întemeia poate, desigur tot la Siguranta si o Liga a Apararii Nationale împotriva mustei columbace, o alta împotriva stupefiantelor sau a frigurilor de balta, evident fiecare cu arcasiile ei. Si astfel din aceasta amestecatura de Ligi, arcasii, de nuclee de Aparare Nationala, va izvorî o confuzie si o uitare generala a tuturor „Ligilor”: iata planul.
Cititorul sa ne ierte daca îl facem sa-si piarda timpul cu analiza unor asemenea combinatii ridicole si de o caraghioasa pretentie de înalt simt politic. Vina e a inventatorului din memorabila zi de 4 August.
Si, nu ne-am fi ocupat de acest complot de la Interne daca în tendinta lui de a lovi, cu oricâta neghiobie, în L.A.N.C., n-am fi descoperit nu intentia de a lovi în Liga actuala a D-lui Cuza, ci intentia de a izbi în întreaga miscare nationala.
Acum, pe deasupra întregii tesaturi a presedintelui suprem al noii L.A.N., care e atât de zorit sa stearga complet din amintirea Românilor orice aducere aminte despre vre-o „miscare nationala” a anilor trecuti – ne întrebam, spre încheiere: de ce oare D-l Tatarascu, si cu el evident toti politicianii, se teme atât de mult de simpla MEMORIE, de simpla aducere aminte a oamenilor, în legatura cu L.A.N.C. si miscarea nationala? Ce stafii vei fi vazut oare D-ta în simpla amintire a unor bieti Români? Si apoi, admitând ca „Liga Tatarascu” ar izbuti sa stearga orice aducere amonte despre o miscare antisemita pe care s-o admitem apusa, crede oare D-l Tatarascu ca acel Român care risca a se reaprinde atât de usor la o simpla aducere aminte despre un trecut drag, acela n-are sa se reaprinda în fata faptelor zilnice si viitoare prin care monstrul rosu al Izraelului provoaca zilnic demnitatea si pune zilnic în cumpana grija de viitor a Românului? Nu-ti dai seama, D-le Tatarascu, de nonsensul situatiei D-tale când, cu o mâna cauti sa sufoci orice urma de antisemitism românesc, iar cu alta, fortat de împrejurari, si de altfel fara vreo intentie de

antisemitism, dezvalui Românilor uneltirile actuale ale „contilor” Jidani din strainatate împotriva Tronului si patriei românesti?
Prea te-ai pripit D-le Tatarascu cu L.A.N. si cu arcasiile de la Siguranta Generala! Ai o singura scuza; frica de miscarea nationala. Încolo, toata tesatura nu e decât confuzie, copilarie si, ceeace pentru D-ta e mai grav: naivitatea politica si ridicol politienesc.
"Pãmântul Strãmosesc" din 15 August 1928

LIGA NATIUNILOR

IDEALUL, VICIILE SI PRIMEJDIA EI

DOAMNELOR si DOMNILOR,

Cu riscul de a parea exagerat, voi începe facând clar si categoric o afirmatiune, mai bine zis repetând o afirmatiune facuta înaintea mea de altii mai competenti, ca de pilda Vasile Conta – si anume: natiunea noastra merge spre pieire daca nu ne vom opri de pe calea pe care o batem azi. Am spus ca e foarte probabil ca asemenea cuvinte sa va para exagerate, cu toata realitatea ce ne sta zilnic în fata ochilor. Caci ma gândesc la un adevar psihologic asupra caruia ni-a atras atentiunea, noua crestinilor europeni, miraculosul predicator crestin indian Sadhu Sundar Singh când ne-a caracterizat spunând ca-i facem impresia unor leprosi. Într-adevar, spune acesta, e îndeobste stiut ca leprosul, desi e napastuit de cea mai cumplita nenorocire si-si vede corpul hidos acoperit de bube si putrezindu-i lent, an de an, totusi el nu-si da seama de grozavia realitatii, iar hâzenia lui, prin banalizare, i se pare ceva aproape normal si în orice caz suportabil. Iar noi crestinii, spune neofitul misionar indian, tot astfel, facem impresia ca nu suntem prea emotionati si deranjati de pierzania morala a materialismului, a dominatiei carnii suverane, în care am ajuns. Ni se pare ca asa e normal, asa trebuie sa fie omul si suntem foarte severi fata de exagerarile „maniacilor unei morale crestine perimate”. Aceeasi psihologie caracterizeaza pe om si în raporturile sale cu sentimentul national, cu realitatea vietii nationale. E drept ca în toate orasele noii Românii, suntem sistematic si progresiv înlocuiti de catre straini, îndeosebi jidani, care au ajuns sa stapâneasca aproape în întregime comertul, industria si bancile, sa domine presa si indirect politica, iar prin numarul lor mare din Universitati sa constituie un real pericol pentru cultura noastra.
E incontestabil ca acesti straini ne sunt dusmani si ca totul merge agravându-se. totusi, nu ne place sa ne zdruncine cineva micile noastre echilibruri personale, relativa noastra liniste si pace, spunându-ne lucruri atât de alarmante si concluzii atât de deprimante, cu evidentierea anumitor sacrificii ale acestui echilibru prezent pentru salvarea zilei de mâine. Nu ne plac asemenea vorbe, preferam sa fim lasati sa ne vedem de bubele noastre, care în definitiv poate n-or fi chiar atât de hidoase cum s-ar parea, si de aceea ne calmam usor, taxând drept exagerare afirmatiuni ca cea pe care am facut-o, chiar daca ea vine de la un cap ca a lui Conta.
Totusi, realitatea e aceasta: vom pieri. Vom pieri, evident, daca nu vom lua masurile necesare de salvare, pe care azi nu le vedem nicaieri. Si nici nu este exact a zice ca „vom pieri” ci: pierim înca de pe acum si tot mai mult. Caci un neam nu piere într-un moment, printr-o ultima suflare, ca un om, ci se descompune lent, printr-o moarte ce poate dura veacuri întregi. Astfel azi e aproape iremediabil pierit neamul românesc din nordul Bucovinei, din Maramures, din multe orase si din atâtea parti ale tarii. În aceste parti românismul trebuie înviat, replantat, caci e aproape disparut. Procesul extrem de grav, continua si daca-l lasam neîmpiedicat, ei bine, s-o stim cu toate ca n-am vrea sa ni-o spunem prea brutal si convingator: vom pieri complet, trecând în prealabil printr-o robie la straini mai mult sau mai putin lunga. Mai e nevoie de exemple, când exemplul e la usa, la fiecare pas al banalei vieti cotidiene? Cititi într-o lucrare a doctorului Paulescu, numele comerciantilor români din str. Lipscani, din Bucuresti, la 1880, când toate firmele, afara de 2-3, erau românesti, si vedeti ce e azi. Priviti ce e azi pâna si în încrezutele orase ale Olteniei dârze si veti primi, cred, de asta data fara a o taxa de exagerata, afirmatiunea primejdiei mortale în care ne aflam.

Si, cercetând mai atent aceasta ampla si multilaterala nenorocire în care am cazut, cercetând-o în mod sistematic, vom vedea ca viata neamului e atât de amenintata si compromisa, din cauza ca un imens, un apocaliptic complot s-a urzit contra întregii lumi, a tuturor natiunilor, mai ales

crestine. El tinde a ataca cele doua temelii de existenta a unei natiuni: nationalitatea si spiritualitatea religioasa, crestina. Iar urzitorii sunt, evident, cei ce profita, cei ce se înstapânesc în locul nostru, deasupra noastra: Jidanii, ajutati de francmasonerie.
Înainte de a ma izola pentru a trata în amanunte subiectul meu: Societatea, sau „Liga" Natiunilor, trebuie sa integrez acest subiect în cadrul din care face parte, adica în complotul mai sus amintit. O voi face în putine cuvinte. Asadar, atacând nationalitatea si disciplina spirituala crestina a unei natiuni, o dezarmezi, o robesti si o distrugi.
Caci, Doamnelor si Domnilor, nationalitatea e un fenomen social tot atât de „natural", de independent de viata omului, ca si toate fenomenele naturii. Aceasta nu însemneaza ca fenomenul ruperii omenirii în grupuri izolate, nationale, e o realitate naturala actuala, pe care n-o putem ignora si desfiinta, printr-un act de vointa. Aceste grupuri umane individualizate prin sângele rasei, prin limba, obiceiuri, aspiratii comune si pe deasupra tuturor, printr-o solidaritate egoista si exclusivista ce tinde sa întareasca o colectivitate etnica, netinând seama, ba manifestându-se uneori, cum e cazul Jidanilor, împotriva celorlalte, aceste grupuri – natiunile – sunt o realitate: ele exista. E un truism, un lucru ce pare a nu mai avea nevoie de o demonstratie: existenta natiunilor ca entitati izolate, individualizate, care cauta a se dezvolta pe sine în mod exclusiv si foarte adesea în paguba altora. E cazul Ungurilor, care totdeauna au tins, tind si probabil vor tinde a servi nationalitatea lor, nedreptatindu-ne pe noi Românii si pe alti vecini. E cazul Rusilor, al Bulgarilor, al altora, pe deasupra tuturor, al Jidanilor.
Nationalitatea apare astfel ca singura forta capabila a rezista acestor grupari nationale adverse: pastrarea nationalitatii ca centru de forta, de agregare, de solidaritate si rezistenta, e conditia fiintarii noastre ca natiune independenta. Fara forta nationalitatii ne descompunem, ne pulverizam, pentru a cadea apoi prada natiunilor viguroase si conservate.
Pe de alta parte, daca în domeniul vietii temporale nationalitatea e coloana vertebrala a vietii, aceasta viata a natiunii nu e posibila si asigurata fara o ordine spirituala sanatoasa, fara o moralizare si spiritualizare a indivizilor din natiune. Disciplina religioasa, în speta crestina, e un al doilea element indispensabil vietii. Nationalitatea si spiritualitatea morala, crestina, se complecteaza, se angreneaza, aducând echilibrul vietii omenesti si putinta ei de pastrare.
Ei bine, de o serie de decenii asistam, cum am spus, la desfasurarea unui imens complot, ce se întinde aproape asupra tuturor natiunilor si care tinde a slabi, a compromite, a altera pâna la desfiintare nationalitatea si crestinismul. Pentru a ne margini la ceeace se petrece în tara noastra, constatam o serie întreaga de initiative si societati, mai mult sau mai putin triunghiulare, puse sub patronaje, durere, adesea atât de auguste – diferite asociatii de educatie a tineretului, societati zise crestine – în care totusi intra si chiar conduc multi straini (cazurile Y.M.C.A., „triunghiul Albastru", „Tineretul constient român", etc. si pâna si Cercetasia si altele dintre care nu lipseste nici „Institutul Social Român") – toate aceste înjghebari exercita o influenta educatoare puternica asupra românilor, educându-i în toate directiile: sport, filantropie, simtaminte nobile, din care însa lipseste în mod foarte suspect si sistematic orice educatie a sentimentului national si orice slavire a lui Isus. Se tinde sa se dovedeasca, posibilitatea existentei unei spiritualitati în afara de crestinism si a unei vieti în afara de nationalitate si chiar contra ei. Sa mai amintim de francmasonerie, de presa noastra scrisa de Jidani, care, ne hraneste zi de zi, ne formeaza sufletul? Apoi literatura anumita, arta si toate celelalte manifestari ale activitatii omenesti? E suficient sa facem o privire sincera înauntrul nostru a fiecaruia, sa constatam câta lumina crestina ne mai stapâneste, câta castitate si sa ne marturisim ca sufletul nostru e aproape gol de aceste simtaminte de care se rusineaza (cine îndrazneste azi, dintre noi, a mai afirma valoarea cuvântului lui Isus si, mai ales, a-l urma?) – e suficient acest lucru pentru a constata uriasele efecte, cumplitele victorii spirituale ale acestor atacuri anticriste. E suficient apoi sa constatam (ceeace am facut adineauri) cum se îndeplineste pieirea în ordinea temporala, materiala, a fiintei noastre ca neam – fara ca cei ce conduc Statul român, sa ia masurile necesare dictata de instinctul si constiinta conservarii nationale – pentru a ne da seama de descompunerea acestei forte, care e nationalitatea noastra, în urma atacurilor iudeo-masonice.
Liga Natiunilor e doar una din aceste multiple forme de conspiratie antinationala si anticrestina, care are tendinta de a fi mijlocul suprem de încoronare si definitivare a rezultatelor deja obtinute de iudeo-masonerie pâna acum în întreaga lume. Acest lucru, pe care stiu ca nu e suficient sa-l afirmam, ne vom stradui acum a-l dovedi.

*
* *

Sa vedem asadar ce este „Liga Natiunilor”? Ceva destul de simplu: ea este guvernul dictatorial al lumii, stapânul natiunilor. Cel putin juridiceste, ea este aceasta. În fapt nu îndrazneste sa-si exercite însa, pâna acum, toate aceste drepturi. Dar ceeace este esential, e ceeace este Liga Natiunilor juridiceste si poate deci deveni oricând în fapt (daca natiunile îsi vor respecta angajamentul luat fata de Liga). Asadar azi putem spune fara nici-o exagerare, ca exista un Stat mondial a carui conducere si forta publica este încredintata Ligii Natiunilor. Statele componente ale acestui Stat mondial si-au pierdut în buna parte suveranitatea, în folosul acestui supra-Stat.

Iata ce este „Liga Natiunilor” (careia i se potriveste mai bine numele francez de „Societate a Natiunilor” deoarece o societate e o individualitate, o unitate în care dispar elementele componente, în timp ce o liga e o simpla întrunire a unor unitati disparate, ceeace nu e cazul pentru „Liga Natiunilor”).

Care e scopul, idealul acestei „Ligi”? Acest scop e în strânsa legatura cu mentalitatea postbelica, fiind foarte explicabil ca pretutindeni sa se ridice, a doua zi dupa armistitiul din 1918, o ura contra razboiului, contra carnajului, contra salbaticiei omenesti. Acest substrat psihologic a fost utilizat de catre adevaratii creatori ai Ligii Natiunilor (si vom vedea la urma cine sunt) spre a lansa, a crea aceasta institutie, dându-i ca scop aparent (tot la urma vom vedea si scopul adevarat dar ascuns): înlaturarea arbitrarului, a bunului plac razboinic, a fortei brutale din viata natiunilor. Scopul acesta aparent al Ligii nici nu e numaidecât stârpirea razboiului, deoarece ea însasi admite ca sunt cazuri de razboaie drepte, necesare – ci scopul e ca razboiul nedrept, arbitrarul vietii internationale, sa dispara.

N-ar fi nimic de zis contra acestui scop, daca-l consideram în sine, independent de posibilitatile de realizare. E chiar ceva foarte nobil, seducator mai ales pentru spiritul superior al arianului, al crestinului iubitor de ideal, de distilare spirituala.

Dar de îndata ce examinam problemele teoretice de realizare, apoi sistemul practic prin care s-a realizat în fapt acest scop constatam o nesfârsita serie de vicii.

Aceste vicii ne dovedesc ca un scop nu e suficient sa fie nobil, când intra în domeniul realizarii, ci trebuie sa fie realizabil, deoarece în caz contrar sistemul de realizare se va întoarce exact contra scopului în loc de a-l servi. Si, vom dovedi ca exact acesta este cazul Societatii Natiunilor.

Într-adevar, trebuie sa constatam ca într-o societate omeneasca arbitrarul n-a putut fi niciodata înlaturat decât printr-un singur dizolvant al sau: prin regula de drept, prim juridicizarea vietii sociale, adica prin încadrarea activitatii membrilor componenti în limite juridice. Fara o sistematizare juridica a vietii, nu e cu putinta înlaturarea arbitrarului. Caci într-adevar, ce este regula de drept, norma juridica? Ea este o reglementare obiectiva, prealabila si unica a diferitelor raporturi si fenomene sociale. Se stabileste deci, pentru cazuri înca nenascute care va fi pozitiunea fortei publice în diferitele raporturi si conflicte dintre oameni. Prin însasi aceasta calitate de reglementare prealabila a situatiilor viitoare, regula juridica e impartiala, obiectiva, iar nu o solutie de circumstanta, subiectiva si personala. Iar prin calitatea ei de a-si exercita forta continutului sau în acelasi fel, în toate cazurile similare la care se refera, regula de drept exclude si mai radical arbitrarul bunului plac, al agentului fortei publice a Statului. Se prevede de exemplu prin regula de drept care creeaza si pedepseste delictul de furt, ca ori de câte ori, oricine ar fi, îsi însuseste, în anumite conditiuni, lucrul altuia, va fi pedepsit într-un fel anumit. E astfel exclus arbitrarul dintre oameni prin putinta ce li se da, de a apela la interventia fortei publice, în solutionarea conflictului. De asemenea e exclus arbitrarul judecatoresc deoarece cel care judeca, cel ce exercita forta publica, e limitat de regula juridica de lege, de cod. E suficient sa ne gândim ce ar fi un Stat, în care pe de o parte nu s-ar putea apela la interventia fortei publice pentru solutionarea unui conflict, iar pe de alta parte organele si autoritatile fortei Statului – magistratii si administratorii, agentii executivi, etc – nu ar fi încadrati si limitati, în executarea puterii lor, de catre legi, pentru a ne da seama ca numai regula juridica poate desfiinta arbitrarul.

Ajungem astfel la concluzia ca Societatea Natiunilor nu-si va putea realiza scopul ei de combatere a arbitrarului din viata internationala a natiunilor – decât daca este o institutie bazata pe un fond de principii si reguli juridice, limitatoare a puterii sale uriase de guvern stapân peste natiuni, de organ al fortei publice a omenirii. Asadar se pune chestiunea daca Liga Natiunilor este sau nu o

institutie juridica, o institutie care îsi exercita functiunea de guvernatoare a lumii (dotata cu o uriasa forta publica) pe baza unor reguli de drept, care-i limiteaza si reglementeaza atributiunile, împiedicând intervenirea arbitrarului în hotarârile sale?
Ei bine, raspunsul este negativ: Societatea Natiunilor nu e si nu poate fi o institutie bazata pe un fond juridic, ci e o simpla institutie politica, deci arbitrara. Ceeace vom dovedi: întâi în principiu, apoi în fapt.
În principiu, zic, chiar si în principiu, Liga Natiunilor nu poate avea o structura juridica. De ce? Pentru foarte simplul motiv, ca în materie de reglementare a raporturilor dintre natiuni, regula juridica nu s-a putut înstapâni de loc. acea parte a Dreptului care se ocupa cu aceste raporturi dintre State, adica asa zisul Drept International Public, e o disciplina juridica abea nascânda si foarte incompleta, care se limiteaza exclusiv la reglementarea juridica a raporturilor de mica importanta din viata internationala, ca de ex. regulile juridice în materie diplomatica, consulara, sau la însirarea unor dispozitii ale unor tratate, aproape exclusiv reguli de procedura internationala. Nu veti gasi nici-o dispozitiune în Dreptul International Public, relativ la marile chestiuni ale raporturilor dintre State, ca de pilda dreptul unei natiuni asupra unui teritoriu, dreptul unei natiuni la independenta, cazurile razboiului drept si ale celui abuziv (norme juridice penale internationale) etc. Nimic din toate acestea nu exista în Dreptul pozitiv. Dar, mai grav, nu exista asemenea sistematizari juridice nici în doctrina, nici asadar în Dreptul natural. De ce oare? Evident nu din cauza lenei cugetatorilor juristi, ci din cauza ca azi cel putin, daca nu întotdeauna, raporturile dintre natiuni nu sun susceptibile în ceeace au ele mai important, unei încadrari juridice. Caci ceeace caracterizeaza regula de drept, ca si orice regula, lege stiintifica, este faptul de a fi expresiunea, dispozitiunea unei solutiuni constante, aplicabile unor serii de fenomene identice, care se repeta. Ori de câte ori un corp este lasat sa cada, în anumite conditii, stabileste legea stiintifica a gravitatii, el va cadea într-un anumit fel. Ori de câte ori un om ucide în anumite conditii, stabileste regula stiintei dreptului penal, el comite crima cutare, deci este însasi în esenta regulei stiintifice, raportarea ei la o serie de situatiuni identice, care sunt susceptibile a se repeta, aplicându-se în acest caz aceeasi lege, regula, prealabil stabilita pentru situatiuni viitoare, deci obiectiva, nearbitrara.
În raporturile de viata dintre natiuni nu s-au putut însa descoperi si forma regule juridice pentru motivul ca marile interese nationale (conflicte de teritoriu etc) nu sunt fenomene susceptibile de a se repeta în conditiuni identice, reglementabile deci în prealabil printr-un sistem juridic. Sa luam de pilda dreptul unei natiuni asupra unui teritoriu (sursa aproape constanta a razboaielor). Unii vor invoca , cu dreptate, dreptul istoric, sau vointa majoritatii populatiei (cazul Ardealului pentru noi). Altii vor invoca, poate tot cu dreptate, numai dreptul istoric, indiferent de plebiscitul actual al unei populatii intruse, colonizate, (cazul nordului Bucovinei etc). tot atât de legitim se va putea invoca dreptul unei natiuni pasnice asupra unui teritoriu, pentru a-si asigura o granita strategica, spre a se apara contra unei natiuni razboinice (cazul Cadrilaterului nostru), sau dreptul la frontiere naturale, dreptul la un teritoriu de siguranta a unei capitale (cazul Belgradului). Vedem asadar ca aici, în aceasta foarte importanta materie a raporturilor internationale, drepturile sunt atât de variate, bazate pe atât de multiple fundamente istorice, geografice, militare, etnice, încât crearea unor legi stiintifice de drept, e cel putin tot atât de dificila, ca si gasirea asa ziselor legi istorice. Nu exista situatiuni fixe, care sa se repete, compuse din aceleasi elemente carora sa li se poata deci aplica aceeasi solutiune dinainte stabilita. În zadar am crea un vast cod, caci noile fenomene, noile conflicte nu vor putea fi încadrate în nici-un text. – La aceeasi constatare ajungem, când e vorba de o alta sursa de conflicte internationale: dreptul la independenta al natiunilor. Când se naste acest drept, de vreme ce el nu este general, ca e incontestabil ca tinerea sub stapânirea Europenilor a unor popoare salbatice din Africa este admisibila, dreapta, folositoare? Unde e limita? De ce ar fi mai putin demn de independenta un popor eroic ca Rifanii lui Abd-el-Krim, sau ca Burii, decât un popor european? Care poate fi criteriul juridic al independentei? Nemtii nu sustineau oare (si Ungurii la fel) ca, în virtutea unei pretinse calitati a lor de Kulturvolk, au dreptul de a domina, spre a civiliza, multe natiuni europene, daca nu pe toate, între care si pe noi Românii? Si aici, chestiunea este tot atât de instabila si neprecizabila stiintificeste în reguli permanente, ca si în chestiunea teritoriului. Si asa mai departe. Viata natiunilor se confunda cu istoria, iar pâna acum încercarile de a stabili legi istorice (cazul istoristilor germani Knies, Hildebrand, Roscher) au dat gres. Cu atât mai mult sunt imposibile aici legile juridice, de amanunt. Iata deci, de ce nu numai ca Dreptul International Public e aproape inexistent, dar nici în principiu

constatam ca el nu poate lua nastere. Asadar chiar în principiu ajungem la condamnarea Ligii Natiunilor pentru viciul capital: ea neputând avea la baza un sistem de reguli juridice, care sa garanteze ca atributiile ei vor fi exercitate obiectiv si în mod impersonal, este fatal ca ea sa-si exerciteze aceste atributiuni în mod subiectiv, arbitrar, devenind o simpla unealta de conspiratie politica cu atât mai primejdioasa cu cât e mai puternica.
Dar nu numai în principiu apare exclusa posibilitatea disparitiei arbitrarului international prin crearea Ligii Natiunilor – ci si în fapt.
Vom dovedi acum, cu câteva exemple ca, dupa cum era fatal si inevitabil, Liga Natiunilor este si în fapt singurul lucru ce putea sa fie: o institutie politica arbitrara. Vom cita patru exemple:
1) Examinam mai întâi felul cum s-a organizat în fapt Liga Natiunilor, spre a vedea cât e de îmbibata de arbitrar politic însasi structura, organizatia sa. Liga are doua organe capitale: Consiliul si Adunarea Generala. S-ar crede în primul moment, ca e vorba de doua organe, unul executiv – Consiliul, altul legislativ deliberant, adevaratul detinator al puterii – Adunarea Generala – adica doua organe asemanatoare guvernului si parlamentului dintr-un Stat. Caci asa ar trebui de fapt sa fie: Consiliul sa fie complectamente limitat si subordonat Adunarii, deoarece el e compus numai dintr-o pare a Statelor din Liga Natiunilor, în vreme ce Adunarea Generala le cuprinde pe toate. Ei bine, lucrurile stau tocmai invers: consiliul este factorul atotputernic în Liga Natiunilor, iar Adunarea Generala are un rol cu totul secundar si aproape pur formal. Nu exista nici un drept de control al Adunarii Generale, asupra activitatii Consiliului, iar atributiile consiliului sunt supuse numai bunului sau plac, fara cenzura Adunarii Generale. Atributiile acestor doua organe complectamente independente se împart în trei categorii: proprii si exclusive ale Consiliului (care sunt cele mai importante si numeroase), apoi atributiuni proprii si exclusive ale Adunarii Generale (aproape fara nici-o importanta) si câteva palide atributiuni comune ale Consiliului si Adunarii Generale. Spre a vedea aceasta atotputernicie a Consiliului enumeram aici aceste atributiuni:
1) Atributiuni proprii si exclusive ale Consiliului:
a) Relativ la admiterea unui nou membru permanent sau nepermanent în Consiliu.
b) Relativ la schimbare sediului Societatii Natiunilor.
c) Relativ la dezarmarea Statelor.
d) Relativ la prevenirea si autorizarea razboaielor.
e) relativ la sanctiunile de aplicat în materie de arbitraj.
f) Relativ la organizarea Curtii Permanente de Justitie Internationala.
g) Relativ la aplicarea sanctiunilor prin blocarea economica si interventie armata colectiva contra Statului recalcitrant.
h) Relativ la excluderea unui Stat din Societatea Natiunilor.
i) Relativ la executarea mandatelor asupra coloniilor.
j) Relativ la aplicarea tratatelor de protectiune a minoritatilor si la autorizarea Statelor respective, de a-si modifica Constitutia în ce priveste acest regim de protectiune.
l) Relativ la unele atributiuni speciale în legatura cu trecutul razboi mondial (ex. chestiunea protectiunii orasului Dantzig, a teritoriului Sarre, a „Anschluss”-ul austriac etc.)
2) Atributiuni proprii ale Adunarii Generale:
a) Relativ la admiterea unui nou Stat.
b) Relativ la revizuirea tratatelor de pace.
c) Relativ la votarea bugetului.
3) Atributiuni mixte ale Consiliului si Adunarii
a) Revizuirea pactului.
b) Conciliatiune.
c) Alegerea judecatorilor Curtii Permanente.
Asadar se vede clar cum cele mai capitale atributiuni (ca prevenire si autorizarea razboaielor, sanctiunile chiar armate contra Statului recalcitrant, dispozitiile de dezarmare, apoi stabilirea regimului minoritatilor etc) sunt de competenta exclusiva a Consiliului, Adunarea Generala neavând nici un drept de control, indicatiuni sau orice amestec. Si, ce se întâmpla? Dat fiind faptul ca acest Consiliu e compus numai din membri permanenti ai marilor puteri Anglia, Franta Italia, Japonia, Germania si din câtiva membri temporari, alesi tot de catre membrii permanenti pentru câtiva ani, înseamna ca toata puterea S.N., în folosul careia ne-am alienat noi suveranitatea nationala, este în mâna unui Consiliu din care noi nici nu facem parte. Soarta noastra si a celorlalte zeci de State mai mici, dreptul de a face un razboi, de a ne înarma, de a ne organiza în

interior relativ la minoritati, toate acestea depind de bunul plac al d-lor Chamberlain, Briand, a nu stiu carui Japonez si Brazilian, membri ai Consiliului, fata de care noi ramânem cu mâinile legate, obligati a ne supune tutelei lor arbitrare si nejuridice, fara a ne spune macar cuvântul.

Daca nu ar fi arbitrara si politica organizarea Societatii Natiunilor, atunci se urmau cel putin normele de Drept Constitutional al Statelor si s-ar fi dat atotputernicia în mâinile Adunarii Generale, Consiliul fiind un simplu organ executiv al Adunarii-Parlament. Dar aici înceteaza si democratia si spiritul juridic al occidentului, pentru a face loc celei mai suspecte si arbitrare dictaturi: a unui Consiliu compus din 5-10 State puternice si atotstapâne peste soarta întregului glob, care si-a distrus suveranitatea nationala în beneficiul acestui admirabil areopag.

2) Trecem la al doilea exemplu de arbitrar ce stapâneste, în fapt, structura Societatii Natiunilor si anume la procedarea Societatii Natiunlor, procedare pur politica iar nu juridica, la ceeace priveste primirea sau refuzul primirii în Liga a unor State petitionare. Acest exemplu ne arata nu numai ca în Liga aceasta stapâneste arbitrariul, dar ca si atunci când exista reguli juridice pentru anumite situatiuni, ele sunt calcate de catre însasi Societatea Natiunilor, care si-a trasat aceste reguli. Si anume: pactul Societatii Natiunilor dispunând ca orice Stat poate fi primit în Societate la cerea sa (deci o regula de drept, impersonala, obiectiva), Societatea a refuzat totusi înscrierea Statelor: Georgia, Armenia, Ucraina, evident din motive pur politice, desi acestea întruneau toate conditiunile juridice necesare admiterii în Societate. În schimb au fost primite Irlanda si dominioanele engleze, desi fiinta de Stat independent a acestora e cu mult mai discutabila decât aceea a amintitelor State respinse. Asadar bunul plac, interesul politic, domina înca o data în Societatea Natiunilor, chiar si atunci când are deja determinate regulile de conduita, precise, clare, juridice. Ne putem întreba cât de obiective si de nearbitrare vor fi hotarârile acestui Consiliu, atunci când el nu e limitat de nici-o regula de drept (de ex. pentru autorizarea unui razboi, pentru clasarea unui razboi ca just sau injust).

3) Un al treilea exemplu de arbitrar în fapt, se gaseste în foarte importantul art. 12 din pact, relativ la autorizarea razboaielor si la sanctiunile de luat contra Statului ce nu se supune poruncilor Consiliului Ligii. Acest articol prevede ca orice asemenea hotarâre a Consiliului nu e obligatorie pentru Statul la care se refera decât daca hotarârea Consiliului e luata cu unanimitate de voturi. În cazul când hotarârea e luata cu simpla majoritate, ea nu mai e obligatorie, beligerantul e liber a face ce vrea, fara a se expune rigorilor represiunii armate sau economice din partea Ligii. Dispozitia aceasta, care nu se justifica cu nici un argument de drept, are ca scop simpla promovare a arbitrarului marilor puteri, membre permanente în Consiliu, care nu vor fi niciodata expuse a se vedea stânjenite de catre Liga în aceasta enorm de importanta chestiune a razboaielor, deoarece e suficient ca Statul mare putere interesat, membru în Consiliu, sa fie de alta parere, pentru ca unanimitatea si deci obligativitatea sa nu mai existe. Si când ne gândim ca aproape exclusivul scop al fondarii Ligii, a fost tocmai introducerea unei discipline, a unei supra-autoritati în materie de razboaie, vedem cum prin acest art. 12 Liga îsi pierde orice putere si posibilitate de disciplinare fata de marile puteri, pentru a ramâne doar tiranul dictatorial al micilor State, robite acestei Ligi. E aici oare o impartiala preocupare juridica la baza, sau o simpla si arbitrara manevra de dominatiune a marilor State asupra celor mici?

4)Un ultim exemplu credem ca va întregi suficient, lumina facuta în aceasta chestiune a arbitrarului stapân si în fapt asupra Ligii Natiunilor. Si anume asa zisul pact al minoritatilor. Acest „pact", cuprinzând o serie de obligatiuni pe seama Statului care are în sânul sau minoritati etnice, trebuia impus tuturor Statelor având minoritati, daca ar fi ca în structura Ligii Natiunilor sa domine senina obiectivitate juridica. Toti cei care corespund prevederii respective: State cu minoritati numeroase, sa fie pusi sub puterea de control a acestui pact; iata ce ar fi fost drept, si o dovada de organizare obiectiva, juridica a acestei „Societati". Dar nu! Regimul de protectiune a minoritatilor care, dupa cum am vazut, este supus cenzurii exclusive a Consiliului, nu a fost impus tuturor Statelor cu minoritati. El nu a fost impus Frantei, care are câteva milioane de minoritari italieni, jidani, spanioli, germani, fara a socoti pe cei din colonii. El nu a fost impus Angliei, cea care (ulterior instituirii acestui pact al minoritatilor) a proteguit atât de dulce minoritatea irlandeza; el nu a fost impus Germaniei, Italiei, toate State cu numeroase minoritati. Dar strasnicul „pact" a fost impus României, Poloniei si altor State mai mici, si înca în cea mai revoltatoare forma: cu obligatiunea ca prevederile „pactului minoritatilor" sa fie introduse în Constitutie, care Constitutie nu mai poate fi modificata, în ceeace priveste acest regim al minoritatilor, nici chiar de catre Adunarile Constituante, ci numai dupa prealabila autorizare primita din partea Consiliului

Societatii Natiunilor. Nici vointa regala, nici vointa nationala prin Parlamentul sau constituant, nu mai are posibilitatea de a schimba acest regim al minoritatilor, daca e vorba sa respectam iscalitura noastra, de pe pactul Societatii Natiunilor. E un caz tipic de totala alienare a suveranitatii noastre nationale, în folosul Consiliului de la Geneva (care are drept secretar general, factotum, pe jidanul Sir Eric Drummond). Daca la baza Societatii Natiunilor ar sta o preocupare de îndepartare a arbitrarului din viata internationala, printr-o disciplinare juridica a acestei vieti, ni s-ar putea ca asemenea monstruoase abuzuri si favoritisme personale sa fie cu putinta.
Iata deci cum prin aceste patru exemple credem, Doamnelor si Domnilor, ca am demonstrat suficient ca si în fapt, în realitate, Societatea Natiunilor nu este decât un organism de servire a arbitrarului, asa cum ne-am straduit a demonstra, mai înainte, ca, în principiu, e condamnata a fi.

*****

*** ***

E timpul de atrage concluziile, aratând, daca mai e nevoie, primejdiile ce ne ameninta tara din partea viciilor aratate în organizarea acestei autoritati supranationale.
Concluzia asta s-a degajat, socotim, singura în firul expunerii noastre, si nu avem decât s-o repetam, precizând-o: creata pentru a evita omenirii consecintele grozave, recent vazute si simtite în 1914-1918, ale stapânirii nedreptatii, a poftelor nestavilite ale natiunilor lacome si tari, consecinte ce nu puteau fi evitate decât prin distrugerea arbitrarului vietii internationale, în urma disciplinarii ei juridice, a încadrarii acestei vieti în limite obiective, impersonale, de drept – Societatea Natiunilor, imposibil de realizat chiar si în principiu, nu este decât un organ de noua promovare a arbitrarului, promovare cu atât mai primejdioasa, cu cât în fata comploturilor ei politice, Statele, despuiate de suveranitate, stau neputincioase, dezarmate. S-a înlocuit autocratia Kaizerilor si a Tarilor cu acea a unui Consiliu compus din alti Kaizeri si Tari. S-au schimbat doar uneltitorii, dar arbitrarul a ramas atotstapânitor în viata natiunilor.
Astfel Societatea Natiunilor apare pe de o parte, ca o forma de atac contra natiunilor, iar în pretentiile sale de activitate intelectuala, culturala ea se vadeste a fi o forta de atac, contra spiritului si a culturii crestine, prin dizolvarea culturilor nationale, spre a le înlocui cu un spirit de internationalism „umanitar" liber-cugetator, individualist. prin dizolvarea culturilor nationale, spre a le înlocui cu un spirit de internationalism „umanitar" liber-cugetator, individualist.
Dar ar fi sa fim incomplecti daca nu am arata aici ca în dosul acestei fatade se ascunde aceeasi mâna neagra , acelasi complot contra natiunilor si crestinismului despre care am amintit la începutul expunerii noastre, si anume: francmasoneria jidoveasca.
Cu scopul de a desfiinta suveranitatea Statelor, spre a o înlocui cu un superguvernamânt care de fapt sa fie în mâna iudaismului mondial, s-a început si creat aceasta Societate a Natiunilor, ca o punte de trecere spre acele State Unite ale Europei capitalismului jidovesc, State Unite atât de mult predicate de toti francmasonii. Si, vom dovedi afirmatiunea noastra despre originile francmasonice si jidovesti ale Societatii Natiunilor cu câteva documente de înalta valoare. În admirabila revista a Monseniorului Jouin, „Revue Internationale des Sociétés Secrétes", care apare la Paris cu scop precis de combatere a francmasoneriei, se arata într-un studiu documentat (nr 47 din 24. 11. 1929) cum Societatea Natiunilor a fost conceputa în lojile masonice, cum acestea au lansat ideea ei. Citam câteva pasaje:
„La 14 si 15 ianuarie 1917 are loc la Paris o conferinta a francmasoneriei din tarile aliate , care decide sa convoace un Congres al masoneriei natiunilor aliate si neutre, pentru a cauta mijloacele de a ajunge la constituirea Societatii Natiunilor, spre a vedea omenirea liberându-se în viitor de dezastrele care paralizeaza mersul civilizatiei. La acest Congres fratii Corneau si Peigné au preconizat scopurile Congresului în acesti termeni: „Sa se prepare Statele Unite ale Europei, sa se creeze o autoritate supranationala, care va avea ca scop sa rezolve diferendele dintre natiuni; Francmasoneria va fi agentul propagandei acestei conceptiuni". Apoi la sedinta de la 28 iunie 1917 (cu aproape doi ani înaintea întemeierii Ligii si în timp ce razboiul era înca în curs), generalul Peingé, Mare Maestru al Marei Loji a Frantei, alcatuieste un proiect de Statut pentru aceasta „Societate a Natiunilor", proiect care seamana perfect cu pactul Societatii Natiunilor. Revista francmasona franceza „Convent de la G-de Loge de France" în numarul sau din 1922, pag.

235-236, spune între altele: „Scopul principal al Ligii Natiunilor, trebuie sa fie crearea unui patriotism pentru Liga Natiunilor, pe scut, formarea Statelor Unite ale Europei si mai ales Federalizarea întregii lumi. Sa fie dezarmate Statele izolate si sa fie în schimb înarmata Federatia Statelor Asociate. Acestea sunt cele doua faze ale aceluiasi progres.”
De altfel aceasta conceptie francmasona a unui guvern supranational, stapân asupra lumii întregi (si condus fireste de francmasoneria jidoveasca), nu a aparut numai în 1917. Ea e veche. E destula a cita din studiul d-lui dr. Paulescu relativ la aceasta chestiune (Buletinul anti-iudeo-masonic de la 1. 01. 1930 pag. 22) urmatorul pasaj dintr-un articol publicat înca în 1864 de Jidanul Lewy Bing în „Les archives israélites”: „Nu e oare natural si necesar de a vedea în curând un Tribunal Suprem, însarcinat sa descurce plângerile dintre Natii si Natii, judecând în ultima instanta, si al carui cuvânt sa impue lumii întregi?”
Apoi „Protocoalele Înteleptilor Sionului” spun înca în 1901: „Noi vom obosi într-atât pe crestini, încât, îi vom forta sa ne ofere o Putere Internationala…în care vom îngloba toate Statele din lume, si va forma un Super-Guvernamânt. În locul guvernelor actuale vom pune o sperietoare, ce se va numi Societatea Natiunilor.”
Iata deci pâna si cuvântul de „Societate a Natiunilor” regasit în aceste documente francmasonice jidovesti, de acu-s 30 si 50 ani.
Daca ne gândim cât de stupid si neînteles este ca desi se stie bine ce poate fi o astfel de „Societate a Natiunilor”, Statele sa-si stirbeasca grav suveranitatea în folosul acesteia, va trebui sa constatam ca aceasta orbire stupida si neînteleasa a lumii politice, nu poate fi o simpla greseala ci rodul vointei oculte a francmasoneriei care a creat stârpitura de Societate de la Geneva, în latul careia ne-am vârât noi capul de buna voie.
Crearea Societatii acesteia a Natiunilor, atât de ridicula în principiu si irealizabila cu toata afisarea idealului ei nobil si creerea acestei stapâniri arbitrare pe care noi ni-am pus-o în cap, deci comiterea unei atari greseli imense si colective a tuturor Statelor lumii, nu poate fi decât rezultatul unui complot. Caci daca ar fi putut fi orbit un om de Stat oarecare la un moment dat, nu puteau fi însa orbiti toti oamenii de Stat ai lumii fara a se sesiza de gresala lor si a o repara la timp. Si daca totusi Societatea Natiunilor a luat fiinta, în dauna suveranitatilor nationale, aceasta este din cauza ca uneltele francmasone din toate Statele au fost complice, constient sau inconstient, la subminarea viitorului patriilor lor. Singure Statele Unite ale Americii de Nord fac exceptie si au refuzat tutela de la Geneva (desi Wilson a avut un rol formal atât de important la întemeierea S. N.).
Ce este de facut? E foarte simplu. Aceasta „Societate” trebuie nesocotita si desfiintata, iar suveranitatea nationala reintegrata în deplinatatea drepturilor ei. Uriasul complot mondial despre care am vorbit, va primi prin aceasta o capitala lovitura, distrugându-i-se una din cele mai pretioase arme.
Si, drept încheiere, sa-mi îngaduiti a-mi exprima o convingere: socot ca neamul românesc va avea ocazia în aceasta uriasa lupta, sa faca dovada calitatilor sale de bun simt, întelepciune si vitejeasca hotarâre, luând un loc de frunte în initiativa si ducerea la capat a luptei.
Întreaga civilizatie crestina este amenintata de complotul mondial francmasonic-jidovesc. Stam în pragul acestei dominatii mondiale (se vorbeste doar atât de mult despre Statele Unite ale Europei). Ei bine, Occidentul îmbatrânit care a dat pâna acum destul civilizatiei si este azi în declin, acest Occident fruntas se va muta în Orient! Centrul ideilor salvatoare, al fortelor vitale biruitoare, va trebui sau va putea fi acest Orient latin al Europei. Putem spune ca la noi mai mult decât în orice tara s-a mentinut sanatatea de simtire si cugetare în fata valului masonic cotropitor. Si, în aceasta tara, izvoare de energie si de mântuitoare jertfa, care stiu si cred fara clintire ca se vor revarsa mâine, inaugurând aceasta mare epoca de ascensiune a neamului românesc spre culmea îndrumarii si stralucirii mondiale. Demonul masonic va primi prima crunta înclestare si izbitura pe acest pamânt al Daciei, iar dupa aceasta sfârsitul sau nu va mai fi departe.
Simt aceasta în pulsatia tineretului românesc în inimile majoritatii Românilor, în sângele nostru cald care vrea viata si stralucire, onoare si libertate. Si stiu ca asa va fi, deoarece cunosc hotarârea, spiritul de jertfa si transcedentalul idealism al taberei predestinate, care mâine, calcând cu bucurie, în toi de lupta, pragul eternitatii spre a ne parasi pe noi cei din lumea aceasta, va deschide portile suvoaielor de vitalitate ancestrala, care stau gata de navala pentru salvarea unei lumi condamnate.

STÃPÂNIREA FURTUNII?

Fiecare zi aduce în sufletul românului de azi surparea câte unui mal, dezarmarea unei rezistente, lichidarea unei nadejdi. Odata cu desfrunzirea pomilor, se raresc tot mai mult si adaposturile noastre sufletesti, ne simtim tot mai despuiati de încrezatoarea pavaza de scut, prada dezgolita în fata duhului de pierzanie si de ura care ne strânge tot mai de aproape.
Nici pe vremea razboiului când, refugiati în Moldova sau în Chisnaul atâtor frumoase amintiri, stateam sub apasarea pacii de la Buftea si a amenintarii bolsevice – nu era atâta îndoiala si demoralizare câta a cuprins sufletele românesti de astazi.
Stam singuri si neputinciosi în fata desertului de la rasarit care-si strânge norii si vânturile. Iar lumea chinuita, renuntând la toate, se pregateste sa-si lepede toata armatura sufleteasca de credinte si nadejdi sfarâmate, dorind parca o cât mai apropiata si mai desavârsita prabusire, ceva care sa schimbe în orice fel viata insuportabila în care se zbate.
Spulberarea rânduielii actuale, iata ce doreste tot mai mult multimea, noi toti. Asa cum traim acum, nu vrem sa mai continuam. Nu mai vrem joaca cu politicianii care ne despoaie si ne vând strainilor, nu mai vrem nadejdi trandafirii dezmintite cu nerusinare, nu mai vrem sa fim neghiobii care sa asistam la flamânzirea si batjocorirea noastra de catre o ceata de stapâni nevrednici ai Statului de astazi. Iata ce e în sufletul multimii, în vreme ce asaltul stângii, furtuna bolsevismului, ne înconjoara tot mai întunecata.
Situatia e clara:
Ori se da acestei tari o noua nadejde, întemeiata pe garantii care sa-i asigure temeinicia, nadejdea unei rasturnari pe cât de viguroase pe atât de ordonate si întelepte a rânduielii tâlharesti de astazi – ori România se va prabusi în comunism.
O schimbare radicala, pe ruinele nedreptatilor de azi, aceasta e vointa invincibila a marilor mase complet descurajate si lipsite de încredere fata de actuala ordine pe care a cunoscut-o în sfârsit în adevarata ei esenta de nedreptate si jaf.
Daca nu i se va da tarii calea de înviere a nationalismului integral, ea îsi va alege cealalta cale, a reformei comuniste.
Ziua de mâine va aduce si la noi, ca si în Germania actuala sau în Italia de ieri, alternativa victoriei comuniste sau a celei nationaliste. Capitalismul de specula, jaful în averea publica, expoatarea muncitorului nu mai pot fi tolerate.
Suferinta cât si dezgustul de actuala ordine, pustieste tara de la un capat la altul ca un zaduf de pierzare si va dezlantui cea mai salbatica furtuna.
Depinde de curajul unor oameni patrioti, sa stapâneasca aceasta furtuna si s-o limiteze la distrugerea raului iar nu la darâmarea comunista a rânduielilor de temelie, azi viciate si înabusite, ale viatii unui neam.
Legiunea a iesit pe pozitie. Ridicându-si umerii sai lati si pieptul gata de moarte în pragul desertului rosu si totodata în inima stapânirii vitelului de aur al finantei internationale care, cu politicianii partidelor vechi, sugruma pe muncitorul si carturarul român – aceasta Legiune va tintui si stapâni, cu fierul sau, atât furtuna rosie cât si poftele nesatule ale politicianilor si ale bancherilor jidani, aducând o viata noua, zori noi de lumina pe întinsul deznadejdii de astazi.
Prin: Dreptatea, pedeapsa si avântul care ai stau la temelie.
Garantia acestor împliniri sta pe deoparte în trecutul, în vointa si neînduplecarea sefului nostru, iar pe de alta parte în groaza pe care o au de noi acei care sunt vinovatii rânduielilor de astazi, groaza care-i mâna la cele mai nevrednice persecutii de care se împartasesc, fara odihna, de zece ani de zile.
"Pãmântul Strãmosesc", 1 NOEMBRIE 1932

1933

Un mare an legionar

EXCESUL DE ABSTRACTIUNE?

Statul, ca sa întrebuintam o comparatie desigur exagerata dar sugestiva, este un fel de camasa de

forta, indispensabila, impusa membrilor unei societati omenesti. Statul e un cadru, construit de oameni, si impus realitatii naturale si vii a natiunii sub imboldul necesitatii de a asigura o ordine unitara si buna în societatea framântata de fortele bune în lupta cu cele rele.

Pentru ca Statul sa fie în serviciul acestei ordini a Binelui, în serviciul marilor finalitati specifice unei epoci istorice, el trebuie sa porneasca de la urmatorul lucru: sa cunoasca aceste rosturi ale vietii, aceste finalitati. Sa nu se izoleze de ele, voit sau fara voie, prin exces de abstractiune si prin sofisme impenetrabile. Apoi, cunoscându-le sa-si construiasca armatura de reguli juridice conform scopurilor care sunt de atins.
Este evident ca ratiune omeneasca nu poate cunoaste raporturile, fenomenele vietii decât prin abstractiuni oglindite din realitatile observate. Orice „camasa de forta", orice regula juridica, e o dispozitie abstracta sprijinita pe concret si vizând acest concret.
Dar aceasta regula abstracta care e caramida constitutiva în constructia Statului trebuie sa fie cât mai apropiata de realitati, pastrând o legatura directa si cât mai strânsa cu realitatile pe care sa le deformeze cât mai putin. Statul democratic porneste însa de la un exces de abstractiune în sensul ca imaginile si regulile abstracte pe care le prezinta ca fiind expresia marilor finalitati si a realitatilor cardinale ale vietii, aceste imagini sunt atât de deformate, atât de departate de realitatea pe care pretind a o înfatisa si servi – încât sunt pur si simplu ceva cu totul strain, inventat, ceva care nu poate servi de îndreptar al vietii reale, ci ramâne doar o constrângere stearpa, inutila, chiar daunatoare, înabusind fortele vitale.
Sa luam un singur exemplu al acestui exces de abstractiune si a consecintelor sale: conceptul de cetatean pe care e întemeiata structura Statului democratic. Ce este acest concept altceva decât o imagine foarte îndepartata de realitate, un cadru în care realitatea nu-si mai afla locul, din care ea nu poate primi o buna îndrumare, o folositoare coercitiune. Înlocuind conceptul de Român, conceptul de Ungur sau cel de Jidan, concepte apropiate de realitate si izvorâte din contactul imediat cu ea – conceptul de cetatean ignoreaza suprema realitate a nationalitatii si în consecinta falsifica întreaga structura a Statului democratic.
Si iata, de pilda, unde duce acest exces: tinându-ne strict dupa litera legii si a conceptului de cetatean, este imposibil sa se admita o politica de românizare a oraselor României, fara a cadea în contrazicere si ilegalitate. Toti locuitorii fiind cetateni si nationalitatea etnica neavând azi nici-o situatie de drept si deci nici-o forta de în constructia legala a Statului – nu e de conceput, în Statul democratic, o politica de românizare a oraselor noastre înstrainate. Vorba politicianilor: nu exista o problema jidoveasca deoarece la 1923 Constitutia i-a facut Români pe toti Jidanii. Nu e admisibila în Ardealul României democratice o politica de Stat pentru o treptata dar temeinica restitutio in integrum a Românilor în pozitiile ce le-au fost luate prin nedreptatea ungureasca de veacuri – deoarece si Ungurii sunt Români. Români în singura acceptie legala actuala a realitatii românesti: cetateni.
„Camasa de forta" a Statului democratic, forta sa juridica, o vedem astfel întorcându-se pentru a lovi în cei pe care trebuie sa-i serveasca si pentru a apara pe cei ce compromit cultura si viitorul neamului nostru. Excesul de abstractiune din structura de azi a Statului, a devenit astfel un paravan juridic pentru dusmanii si profitorii neamului românesc. Structura noului Stat românesc care va trebui sa înlocuiasca mâine actualul Stat democratic, va trebui sa porneasca de la o desfiintare a acestui exces de abstractiune, de la o generala înapoiere la realitati. Noile abstractiuni si reguli fundamentale, imagini fidele ale realitatilor, trebuie sa fie în Statul de mâine: natiunea româneasca dominanta; natiunile minoritare libere în dezvoltarea lor cu conditia de a nu prejudicia si a nu exploata pe Români; apoi: familia si finalitatile crestine ale vietii.
"Axa" din 19 Februarie 1933

3 – 22 – 250

- Rãspuns cifrat D-lui Titeanu –

Politicianii partidelor – acesti adversari constienti sau inconstienti, voluntari sau involuntari ai idealului nostru: România româneasca, dreapta si puternica – sunt în deruta în fata miscarii noastre „de dreapta". Caci în vreme ce guvernul decide sa transforme pe nationalisti într-un fel de categorie indiana de „intusabili", de leprosi politici carora le este interzis accesul la tara, crezând ca prin aceasta poate evita scadenta care se apropie, un reprezentant de seama al partidului

liberal, D-l Eugen Titeanu, într-o recenta conferinta, preconizeaza mijloace cu totul altele pentru a transforma în fum si scântei pe noul Satana aparut ca o napasta în tihnita viata a partidelor. D-l Titeanu recomanda, în locul patului de pusca, o actiune de convingere a noastra, de readucere blajina pe calea cea buna. Si, spre a da exemplu, d-sa deschide chiar în acea conferinta cruciada aceasta a partidelor, pentru alungarea duhurilor rele din noua generatie. Nu ne vom pierde vremea protestând contra infamiei (spusa cu scop de a ne convinge) pe care o comite atunci când acuza cea mai pura, mai chinuita, mai saraca si nepatata organizatie politica, afirmând ca ea traieste din subventiile lui Hitler. Acuzatiunea aceasta, ca si altele, trece pur si simplu la un anumit dosar care va fi deschis cândva. Dar vom starui asupra câtorva argumente menite a deveni magice formule de dizolvare a ratacirii acestei generatii a noastre.

Spune D-l Titeanu ca va trebui sa ne convingem odata despre „monstruozitatea conceptiilor de asuprire" si despre „utopia doctrinelor de revolta".

Monstruozitatea conceptiilor noastre de asuprire a strainilor, în deosebi a Jidanilor? Dar trebuie sa fie cineva pietrificat de rationalismul sofistic al democratiei ucigatoare de suflet, pentru a nu-si da seama ca un popor care se vede distrus, înlocuit si dominat în propria lui tara de catre un alt popor, strain si dusmanos, nu comite un act de monstruoasa asuprire atunci când îsi striga dreptul la viata si-si pretinde într-o lupta de generos eroism, asigurarea viitorului! Când la Iasi erau 3 avocati jidani în 1910, iar în 1920 sporisera la 22 spre a fi astazi 250 dintr-un total de 400 – si la fel se întâmpla în toata tara si pe toate tarâmurile – atunci sa nu vina D-l Titeanu sa ne vorbeasca (spre a ne convinge) despre „utopia conceptiilor de revolta" si despre spiritul nostru decazut în setea de „monstruoase asupriri".

3 – 22 – 250

Iata o ecuatie fara nici-o necunoscuta pentru sufletul generatiei noastre, dar care nu va putea fi niciodata dezlegata de catre nenorocitele spirite crescute într-o filozofie rigida, stearpa si departata de realitatea vie si dureroasa, spirite în care imaginea unui neam care piere nu-si mai poate afla oglindirea ideologica, suflete crescute în otrava pariziana a unui individualism anarhic care schimonoseste si sterilizeaza simtirea, dragostea si durerea pentru neamul tau.

250 – 22 – 3: e deviza noastra!

În aceasta deviza e raspunsul pe care-l dam noi celeilalte acuzatiuni, ridicole, care ne pune în sarcina sustinerea „înjghebarilor straine" (hitlerismul!) care „comploteaza contra granitelor noastre si contra României independente". Cum e cu putinta sa se admita ca granitele României ar putea fi primejduite de catre noi care vedem în expansiunea româneasca supremul nostru ideal de viata? Expansiunea româneasca pentru recucerirea pozitiilor pierdute si spre a inversa cifrele de mai sus în folosul Românilor, acesta e idealul nostru! Dar bineînteles acest ideal presupune si o expansiune româneasca pentru mentinerea pozitiilor nepierdute, pentru zdrobirea în fasa a tuturor viitoarelor atacuri dusmane. Daca într-adevar hitlerismul german ar fi o primejdie pentru România, ei bine nimic nu va putea înlatura mai eficient aceasta primejdie a pangermanismului decât ridicarea, în fata lui, a panromânismului „extremei drepte". Nu burghezia judeo-masonica, de-mocrata si dezorganizatoare de Stat, va putea opune dusmanilor de la hotare o românie capabila de aparare. Pândeste o primejdie hitlerista la granitele noastre? Nimeni n-o va putea întâmpina cu mai multa îndârjire, cu mai mult elan si cu o mai mare zdrobitoare forta decât o Românie legionara, fortificata în constitutia sa etnica, echilibrata si ordonata prin eliminarea elementelor de dezagregare si de dezordine ale democratiei actuale cârdasite cu Jidanii si otravite de toate compromisurile. Dv. care nu îndrazniti sa recunoasteti existenta unei probleme jidovesti, aveti pretentia de a fi mai curajosi si mai capabili de a apara românismul la hotare, decât acei care cu jertfa tineretii, a carierii, a familiei si chiar a vietii lor, dovedesc de pe acum, zi cu zi, ca nu înteleg sa dea un pas înapoi nici chiar în fata celui mai temut dusman pe care l-a cunoscut vreodata un popor: judeo-masoneria.

Da, noi aplaudam cu franchete pe Cancelarul Hitler, pentru darâmarea marxismului si a filozofiei liberale a revolutiei franceze. În noul veac în care intram, lepadând ideia unei unitati politice mondiale cât si falsele idei de libertate si egalitate democratica, pentru a le înlocui cu ideea Statelor cu adevarat nationale si independente traind între ele printr-un echilibru de forte – în acest veac nou noi stim ca sunt excluse utopiile mondiale de înfratiri universale totalitare (deci si o totala înfratire si suprapunere de interese româno-germane). Niciodata „spiritul de la Geneva" nu va fi înlocuit cu un „spirit de la Berlin" sau de la Roma. Obisnuiti cu ideologia cosmopolita masonica a Societatii Natiunilor, politicianii D-lui Titeanu ne-au judecat dupa masura lor,

crezându-ne capabili de a sacrifica realitatile românesti de dragul nu stiu carei internationale hitleriste, asa cum au sacrificat dânsii independenta României si viitorul tarii date pe mâna strainilor interni si externi, de dragul lui Sir Eric Drummond si a visurilor briandiste ale Pan-Europei. Am aratat pentru ce aplaudam franc si pe fata pe Cancelarul revolutiei germane. Aceasta nu însemneaza nicidecum o capitulare în fata eventualelor adversitati ale sale pe care le vom sti înfrânge cu aceeasi impetuozitate patriotica cu care lupta si el pentru neamul sau.
Daca totusi D-l Titeanu si ai sai nu înteleg si nu vor izbuti sa descifreze nimic din acest raspuns, nu e vina noastra.
Cheia, atât de simpla, a acestui cifru o vor fi pierdut odata cu sufletul lor românesc.
"Axa" din 1 August 1933

LEGIUNEA SI L.A.N.C.?

Unificarea miscarii nationale – adica în primul rând a Legiunii si a L.A.N.C. – este o puternica dorinta a tuturor celor care îsi dau seama ca singura nadejde pentru asigurarea viitorului României este în aceasta miscare nationala. Caci o împartire a fortelor dezorienteaza, demoralizeaza si îngreuneaza biruinta. De aceea este evident ca aceasta dorinta de unificare e si a noastra a celor din Legiune. Dorim o singura miscare nationala.
Dar spre a se ajunge sa avem o unificare mai curând (prin fuziunea celor doua organizatii) – caci, mai târziu, tot vom ajunge la o singura miscare, chiar fara fuziune – trebuie sa pornim de la adevar, de la ceeace este o realitate indiscutabila. Daca vom putea ajunge la o unificare în înteles de sinteza a acestor realitati din care sa rezulte o amplificare a fortelor realmente vrednice de încrederea tarii, atunci unificarea trebuie facuta. Daca însa tolerându-se premize false (indiferent de natura lor calomnioasa) s-ar realiza o unificare prin care sa se ucida ceea ce e forta vitala a acestei miscari, atunci unificarea ar fi o crima contra neamului.
Noi cei din Legiune n-am otravit cu nimic, niciodata, terenul unei eventuale întelegeri cu L.A.N.C., n-am falsificat nici un jalon al pozitiei noastre fata de ea, n-am calomniat-o nici n-am mintit lumea prezentându-i L.A.N.C. într-o lumina falsa. Am recunoscut totdeauna, si o facem si acum, înalta competenta stiintifica a D-lui prof. A. C. Cuza în ceea ce priveste stiinta economico-politica, acceptându-i concluziile stiintifice privitoare la problema jidaneasca, aceasta parte esentiala a marii probleme nationale românesti. Dar în ceeace priveste realizarea politica a acestor imperative nationale, noi am adus un aport original, un ritm nou de lupta. Am adus o conceptie noua asupra metodei acestei lupte si asupra reorganizarii Satului national nu numai prin rezolvarea problemei jidanesti dar si prin crearea unui spirit nou, metoda si spirit care au fost concepute si sunt azi realitate de catre Corneliu Zelea-Codreanu, avându-si germenul si începutul încoltirii lor în miscarea nationala studenteasca de la 1922 – 1924 (vom reveni cu detalii mai jos).
În timp ce noi pastram aceasta probitate în pozitia si actiunea noastra fata de D-l A. C. Cuza si L.A.N.C., nu ne-am bucurat, nici pâna azi, din partea d-sale si a membrilor L.A.N.C. de un alt tratament decât acela al coplesirii noastre cu toate calomniile, a negarii ridicole a oricarei existente politice a noastra si în deosebi al defaimarii Capitanului nostru.
Nu vrem sa adâncim prapastia, sa sporim otrava. De ani de zile toleram aceasta neomenie, spre a nu desavârsi ireparabilul savârsit de catre cealalta parte. Dar ne dam seama ca rabdarea noastra nu are rost deoarece fara a lamuri lucrurile, fara a înlatura de pe teren aceste odioase obstacole, orice unificare e cu neputinta. Deci trebuie sa ne lamurim, iar lumea nepartinitoare sa stie de partea cui e dreptatea.
Vom porni de la analiza celor mai noi mostre ale atitudinii cu care raspund cuzistii la demna tinuta pastrata de legionari fata de D-l A. C. Cuza si L.A.N.C. nu le citam pentru a raspunde detaliului lor – ridicol când nu odios – ci pentru ca ele ne vor servi la reconstituirea întregii tragedii a conflictului dintre profesorul Cuza si noi, urmând apoi a trage concluziile privitoare la raporturile viitoare dintre Legiune si L.A.N.C. si la posibilitatile unei utile unificari a miscarii nationale.
Oficiosul cuzist „Apararea Nationala" din 17 Septembrie 1933 publica în pagina 1 urmatoarele despre Legiune si capitanul ei, sub semnatura D-lui Mucichescu-Tunari:
„Stapânul Legiunii este, capitanul, cel care a furat farâmiturile ce au cazut de la masa Profesorului A. C. Cuza, pentru ca apoi sa se transforme în „sef" si sa traiasca fara o profesiune practicata, deci în mod suspect".
Vorbind apoi despre pretinsa teama a noastra de a fuziona cu L.A.N.C., oficiosul D-lui Cuza spune:

„Aceasta teama a oficiosului gardist denota convingerea intima pe care „legionarii" de paie o au despre ei, adica îsi dau seama ca la primul contact pe care donchisotii goi pe dinauntru l-ar avea cu un organism viguros, ar disparea fara urma. De ce le este teama însa nu vor scapa".
Luând apoi în bataie de joc înaltatoarea munca a ridicarii, la Bucurestii Noi, a Casei Legionarilor – munca în care se rezuma esenta noii lupte nationale propovaduite si împlinite de catre Legiune: jertfa pentru crearea României noi, jertfa impetuoasa, plina de credinta, de voie buna si de descatusare din egoismul omenesc – fruntasul cuzist spune: „D-l Nichifor Crainic, extaziat de isprava unor pierde-vara ce s-au adunat la marginea Bucurestiului pentru a „construi" demagogie, scrie printre altele ca ridicarea caminului de la Râpa Galbena-Iasi se datoreste D-lui Corneliu Codreanu". Protestând contra acestei afirmatii d D-lui profesor Crainic, autorul cuzist declara ca acest camin de la Iasi se datoreste nu lui Corneliu Zelea Codreanu ci în rândul întâi inginerului Bejan care a donat terenul, apoi „studentilor si elevilor de liceu care au muncit cu bratele si printre care poate fi citat – ca oricare altul – si D-l Corneliu Codreanu."
Ca orisicare altul…
D-le Mucichescu te rog – spre a-mi da putinta sa fac o experienta utila pentru mine – priveste în ochii mei, d-ta care ai fost, câtva timp, alaturi de mine pe santierul de la Iasi, si deci stim ambii a cui a fost conceptia si initiativa Caminului. D-ta de asemenea stii cine organizase din închisoare (unde era închis pentru ca spalase onoarea studentimii de rusinea Manciu) campania de constructie. Daca, din cauza închisorii de la 1925, el a lipsit câtva timp de la munca efectiva, D-ta mai stii totusi cine realizase, în vara anului 1924, la Ungheni, cea mai grea etapa; fabricarea sutelor de mii de caramizi. Stiindu-le asadar toate acestea, priveste-ma în ochi si mai repeta odata cinstitele-ti cuvinte: „ca si oricare altul".
Îti aud raspunsul staruind:
„Ca ori si care altul"…

Asadar:
„Ca ori si care altul"…
„Traieste fara o profesiune practicata, deci în mod suspect (desi e deputat)…
„Pierde-vara ce s-au adunat la marginea Bucurestiului pentru a construi demagogie"…
„Legionari donchisoti, goi pe dinauntru".
„Oameni fara morala"…
„OAMENI FARA MORALA".
Aceste ofense ni le arunca ziarul oficios al D-lui Cuza noua celor din Legiune si Capitanului nostru care e întruchiparea jertfei si a vietii corecte.
Nici „Adevarul" sau „Lupta" nu scriu altfel despre noi.

*** * ***

Pe deasupra mizeriei acestor infamii care se repeta în orice vorba a lor despre noi si care nu merita sa fie luate în cercetare spre a li se raspunde, se pune problema: de ce a ajuns aici miscarea nationala? Descifrând cauzele, putem întrevedea ce iesire trebuie sa aduca viitorul în acest impas care desparte doua generatii.

*** * ***

De ce a ajuns miscarea nationala la aceasta despartire, coborâta pâna la atâta josnicie? Atâta jertfa dezinteresata din partea marilor masse nationaliste – jertfa de energie, de bani, de sbucium sufletesc, de viata chiar – nu merita sa fie mai bine chivernisita si mai rodnic cheltuita de capeteniile, adorate, ale acestei miscari nationale?
Întrebari pe deplin justificate.
Situatii – de justificat.
Deci sa ne deschidem sufletul.
Originea despartirii e veche si de ordin sufletesc.
Noi – vorbesc de studentimea de la 1923-1924 ale carei capetenii erau cei din actuala Legiune, în anii de grea lupta nationala din Universitati – noi am adus în lupta antisemita studenteasca un alt

suflet decât cel pus de D-l Cuza în lupta de decenii a partidului sau nationalist de pâna atunci. Noi am adus DUHUL MARILOR RUPTURI DE LUMEA VECHE înfratita cu strainul dusman. Noi am adus pornirea eroica, ÎN SPIRIT DE TOTALA JERTFA PERSONALA, contra acestei lumi vechi si înstrainate, combatute de D-l Cuza pâna atunci numai cu manusa genialei sale dialectici stiintifice, numai cu biciusca democratiei parlamentare, fara crearea niciunui ciocan de foc care sa sfarme din crestet catapeteasma satanica a templului iudeo-masonic cladit pe pieptul zdrobit al acestui neam prea blând.

Bratele noastre au zvâcnit, au doborât atunci când nevoile luptei o cereau, când reactiunea violenta era ultima iesire dintr-o înfrângere definitiva si dezonoranta. Dar mai importanta si caracteristica a fost zvâcnirea noastra sufleteasca, sfarâmarea în noi a unei întregi vieti pregatite pentru normala tihna si rânduire personala, spre a o înlocui cu o viata destinata numai luptei pentru neam, gata oricând de moarte.

Acest duh al marii, definitive si neîmpacatei rupturi – ruptura de înstrainata generatie veche si rupta de o viata personala orientata, chiar si numai partial de interesul personal, îndoita ruptura indispensabila unei lupte eroice de totala primenire a unei vieti obstesti – a fost aportul nostru sufletesc original în aceasta miscare nationala, la începuturile ei de acum 10 ani. Niciunul dintre noi n-a mai pastrat, în întregime neatins, acest duh de la 1923 nemicsorat prin loviturile vietii (supremul eroism e eroismul de durata!), niciunul în afara de Corneliu Zelea Codreanu! Caci el l-a avut înaintea tuturor si el îl renaste astazi în întregul tineret legionar al României.

Acest duh nou de totala jertfa pentru neam si de lupta neiertatoare, nelimitata în mijloace si impetuozitate (observând însa, bineînteles, o gradatie în aceste mijloace, în sensul de a nu recurge la mijloacele extreme decât dupa completa epuizare a celorlalte), a fost prima noastra departare d profesorul Cuza. Nu am vrut noi sa ne departam, nu ne-am departat noi, nici d-sa nu s-a departat de noi, dar doua structuri sufletesti deosebite (gânditi-va chiar numai la vârsta) se gaseau departate cu toata identitatea obiectivelor luptei.

Dar aceasta departare de noi n-a avut-o numai D-l Cuza, au avut-o toti „batrânii" nostri nationalisti, au avut-o parintii nostri, familiile noastre, a avut-o toata lumea… afara de noi, mai îndraciti si mai dispretuitori ai vietii egoiste.

„Complotul studentesc" din toamna 1923, prima manifestare a „marii noastre rupturi" de lumea veche, înstrainata, ne-a asezat astfel la o mare departare de profesorii si parintii nostri nationalisti – atât de adânc si mult iubiti. În prima faza a evenimentelor au avut cu totii un recul în fata gestului nostru pe care… nu-l întelegeau: nu-l întelegeau pentru ca le lipsea ceva din sufletul nostru: le lipsea tocmai acest „duh al marilor rupturi" care era esenta sufleteasca a luptei noastre. Unul dintre acesti foarte vrednici profesori universitare si îndrumatori ai nationalismului nostru (altcineva decât D-l Cuza) a declarat chiar ca „pâna când judele instructor nu va gasi neîntemeiata acuzatia de complot, nu mai pot sta de vorba cu acesti tineri". E departe de noi gândul de a pastra suparare acestui distins si bun Român, dar fraza aceasta caracterizeaza întreaga generatie a D-lui Cuza care nu pricepe volbura acestui „must care fierbe" în sufletul nostru. Caci doar, daca e vorba sa luptam contra Jidanilor, trebuia – ziceau dânsii – sa luptam „cu întelepciune", sa luminam masele, iar când vor fi fost luminate si ne vor vota, urma sa avem majoritati parlamentare, rezolvând problema jidoveasca fara focuri de pistol si jertfe inutile, ci printr-un simplu joc de bile în urnele parlamentare (în asteptarea carui joc prefectul Manciu deocamdata ne sfarâma, din ordinul guvernului, în beciurile politiei, fara ac logica luptei cuziste sa fi avut vr-o putere de ane apara).

Nu cred ca va nega cineva aceasta situatie de acu-s 10 ani, care concretizeaza doua lumi deosebite, în germen: lumea reformei nationale de metoda caldicica, pe cale democratico-parlamentara, incapabila de a face fata volniciilor guvernamentale si incapabila de zgudui adâncurile sufletesti ale neamului spre a-l ridica la lupta decisiva, si lumea eroica a revolutiei spirituale si morale a natiunii luptatoare, pornite pe calea fara întoarcere care n-are decât doua iesiri: moartea sau victoria.

Marile procese studentesti urmatoare, „complotului" n-au facut decât sa accentueze aceasta distanta între spirite de formatiune deosebita. E adevarat ca D-l prof. Cuza si alti reprezentanti ai generatiei vechi – cu formula: „nu aprob, nu dezaprob, ci constat" – au venit, cu multa parinteasca solicitudine, sa ne apere în aceste procese la care, în adâncul sufletului nostru, noi nici nu mai doream, cu orice chip, achitarea: ne ajungea ca ne vedem porniti fara întoarcere împotriva temeliilor antinationale, binisor dizlocate în spiritul public si asteptam, cu constiinta multumita, un

viitor personal de care nu ne sinchiseam prea mult. Si le vom fi totdeauna recunoscatori ca au contribuit a ne reda libertatii si luptei. Dar aceasta parinteasca asistenta si aparare nu înfatisa o intima si totala întelegere si aprobare a spiritului nostru de lupta „nebuneasca". Si în loc sa recunoasca în acest spirit nou al nostru forta de actiune si de victorie de mâine (caci acest spirit revolutionar „al marilor rupturi" se vadeste a fi esenta biruintei lui Mussolini, a lui Hitler si, mai mult sau mai putin copiat, e azi imperfect însusit si de „batalioanele" cuziste), în loc sa lase liber si sa stimuleze spiritul nostru, o nemultumire tot mai surda se tot accentua la batrânii nationalisti fata de faptul ca noi tinerii nu intram cu usurinta în matca veche si nu mai încetam o data cu pretentiile fascisto-militare.
Un alt element veni sa complice si mai mult problema. Lupta studenteasca lua sfârsit prin 1925 – în forma ei intensa – si generatia tânara îsi dadu seama ca nu poate continua lupta nationala universitara decât în cadrul unei miscari politice nationaliste de ansamblu, având ca scop cucerirea puterii în stat. Din acest moment deosebirea mentalitatii de lupta dintre noi, reprezentati prin Corneliu Zelea-Codreanu care sintetiza acest spirit nou de lupta, si dintre vechile cadre ale L.A.N.C., avea ocazii tot mai dese de manifestare.
Disciplina quasi-militara pe care o cerea Corneliu Zelea-Codreanu (care era însarcinat cu organizarea L.A.N.C.) drept cheag al organizatiilor si chezasie a biruintei, era sistematic refuzata, cu inevitabile sarje de umor, din partea batrânului nostru profesor. Corneliu Codreanu a trebuit sa cedeze, nu fara amaraciuni respectuos exprimate si care începeau totusi sa învenineze raporturile dintre dânsul si profesorul-presedinte Cuza.
Iar spre a nu uita nici Capitanul de la Iasi – si de vorbele D-lui Mucichescu „ca ori si care altul" – e locul sa ilustram înca odata deosebirea dintre aceste doua mentalitati, aratând ca ideea lui Corneliu Codreanu de a ridica un mare camin cultural nationalist facut nu din fonduri ci din energia creatoare si din spiritul nou de munca si jertfa a tinerei generatii; aceasta idee a fost, la început, obiectul de glume si de condamnari din partea chiar si a D-lui Cuza, ca si din partea aproape a tuturor celorlalti, care socoteau asemenea actiuni ca fiind fara rost ba chiar dea dreptul anormale.
Dupa primele succese de la caramidaria din Ungheni, s-au schimbat însa cu totii la fata si au contribuit (nu vom dramui examinând cât de multi) la ridicarea Caminului. Dar bunavointa era tardiva, ea vadea greutatea de adaptare a vechii generatii la spiritul nostru nou pe care nu-l întelegea si de care nu se lasa târâta decât atunci când nu mai era altceva de facut.
Asadar spiritul de lupta al L.A.N.C., lipsit de vigoarea biruitoare a duhului total de jertfa si pornire împotriva lumii vechi – acest anemic spirit de lupta unit cu persistenta L.A.N.C. în a apara democratia si parlamentarismul pe care noi tinerii le osândeam cerând o organizare asemanatoare fascismului – erau vesnice cauze de frictiuni si deosebiri de vederi între aceste doua generatii nationaliste. Fapte la care se adauga si o binecunoscuta stângacie si lipsa de simt practic chiar si în organizarea democratica a L.A.N.C., lucru care de asemenea nu ne lasa nepasatori.
Intrigile care îl aratau pe Capitanul nostru râvnitor la sefia D-lui Cuza nu întârziara sa apara spre a falsifica întelesul acestor ciocniri de mentalitati.
Dar se pune întrebarea: avea sau nu dreptate Corneliu Codreanu în acest conflict?
Superioritatea punctului de vedere a lui Corneliu Zelea-Codreanu – cu organizarea disciplinata, autoritara, antidemocratica a miscarii nationale e de netagaduit. Nu numai pilda miscarilor asemanatoare din strainatate îndreptateste aceasta conceptie de lupta (veche , la noi, de 10 ani). Dar chiar evolutia miscarii nationaliste românesti da dreptate lui Corneliu Codreanu. Ce ar fi într-adevar miscarea nationala fara aportul elementului de renastere morala si spirituala a luptatorului si apoi a poporului întreg – prin „spiritul legionar" – element evidentiat si creat de conceptia legionara a luptei nationale? Raspunsul e limpede: ar fi o simpla framântare intelectuala – seaca de jertfa, de rodnicie sufleteasca si, prin ele, de biruinta înnoitoare – adica ar fi ceeace a fost totdeauna miscarea antisemita a D-lui Cuza: o desfasurare de argumente logice adresate mintilor noastre, fara a însoti însa aceasta opera de propaganda intelectuala – foarte convingatoare – cu corolarul sufletesc al acestor concluzii logice: de hotarârea calda de a ne desface de orice interese personale si de a porni la lupta în spirit de jertfa nelimitata, redesteptând virtutile eroice, hotarâti sa murim ori sa biruim.
Deviza legionara, învatata de la Seneca: „Cine stie sa moara, nu va fi rob niciodata", e singura forta propulsiva care poate duce la biruinta o lupta îndreptata împotriva unor dusmanii atât de crunte. La o biruinta care vine ca o rasplata a jertfei si a credintei în atotputernicia adevarului slujit

cu asemenea duh de jertfa, dupa pilda Mântuitorului.
Aceasta deviza, acest spirit, aceasta învatatura data noua de Învierea Mântuitorului si de biruinta Lui prin jertfa – nu le-a avut niciodata cuzismul si în orice caz nu le-a înfaptuit niciodata.
În ultimii ani e drept ca aceasta întreaga conceptie legionara, a luptei disciplinate si hotarâte la orice, e în parte copiata de catre cuzisti.
Cine nu-si aduce aminte de articolele foilor cuziste de acum 2-3 ani, în care, vorbindu-se despre uniforma noastra legionara, eram aratati ca o ceata „de paiate"? cine a uitat ironiile cuziste la adresa cântecelor noastre prin care respira duhul legionar de lupta pornita sa zdrobeasca orice zagaz – pentru ca apoi azi aceiasi cuzisti sa si le însuseasca (adesea chiar melodiile si textul nostru, putin schimbat), desi ridiculizate în ajun, si sa îmbrace si ei uniforma noastra de „paiate"?
Dar aceasta întârziata trezire a cuzistilor la metodele, conceptiile si spiritul legionar, nu porneste dintr-un fond sufletesc original. Ci e o goana dupa forme de lupta dovedite eficace, care nu sunt însa emanate spontan din sufletele lor ramase în fond straine si neîntelegatoare fata de acest duh al nostru. Dar în orice caz aceasta acceptare din partea cuzistilor a formelor exterioare de lupta legionara (fondul ramânând tot cel vechi: democratie, parlamentarism, lipsa de spirit de totala jertfa în lupta, lipsa de spirit legionar creator: dovada felul cum vorbesc cuzistii despre munca de la Bucurestii Noi), aceasta schimbare a formelor cuziste în sens legionar, este o noua dovada ca conceptia noastra de lupta, ramasa neclintita pe aceiasi linie de la 1922 încoace, este cea buna.
Deci Corneliu Codreanu a avut dreptate când cerea D-lui Cuza s-o adopte, iar D-l Cuza a gresit când s-a opus acestui spirit, pricinuind despartirea dintre d-sa si noi.

*** * ***

Aceste conflicte de idei aparute în anii 1924-1925, în care noua nu ni se poate asadar gasi vreo vina, s-ar fi putut atât de usor aplana printr-o recunoastere, din partea batrânilor nationalisti (care urmau de altfel sa pastreze sefia) a temeiniciei noului spirit de lupta tineresc „legionar" creat de Corneliu Codreanu (si atât de mult râvnit azi de L.A.N.C.). dar aceasta recunoastere nu s-a produs.
Spre a evita agravarea lucrurilor, Corneliu Zelea-Codreanu si subsemnatul am parasit Iasul, în toamna anului 1925, plecând în Franta unde ne-am desavârsit studiile universitare (desi Capitanul era avocat înca din 1922). Am lasat L.A.N.C. sa se conduca dupa vechile obiceiuri, fara a o mai stingheri cu „încurcaturile" spiritului nostru „complotist" si „legionar".
Pe când ne aflam în Franta, în 1927, a intervenit neînchipuita greseala a d-lui Cuza care, învinuindu-si pe cei mai vechi si buni luptatori de a se fi vândut Jidanilor (fapt astazi dovedit ca neadevarat), a produs spargerea Ligii în doua, eliminând 7 din cei 10 deputati ai sai, spre uimirea tarii întregi.
Spre a evita sa se rupa si tineretul în doua („statutari" si „nestatutari") – si socotind ca spiritul nou al acestui tineret luptator a fost îndeajuns de nesocotit si prigonit de catre generatia batrâna care se dovedea incapabila de o actiune unitara, disciplinata si ordonata, actiune strict necesara unei biruinti – noi cei din actuala Legiune, fostii „complotisti" de la Vacaresti, Galata, Severin, Focsani am hotarât ca nu urmam nici una din cele doua frânturi ale L.A.N.C. si ne-am constituit în organizatia noua de astazi.

*****

Ce am „furat" noi prin acesta de la massa profesorului Cuza? Dreptul de a duce o lupta pentru neam, mai eroica si într-un spirit de jertfa totala, pe care nu-l detinem nici de la D-l Cuza nici de la altcineva decât de la renasterea noastra morala cladita în focul marilor ani de lupta studenteasca?
Antisemitismul? Dar legatura spirituala fata de cugetarea unui om de stiinta, implica oare o interdictie de a lupta, în directia acelei cugetari, cu arme noi, pe cai mai eroice? Nici D-l Cuza nici Legiunea nu au un drept exclusiv asupra luptei nationale românesti. Oricine e în stare sa faca mai mult si mai bine decât noi, e nu numai liber, dar e dator s-o faca.
Pentru ce atunci calomniile din „Apararea Nationala" fata de „Donchisotii" care au sângerat la Visani, au degerat dar au biruit în lupta de la Tutova (chiar contra L.A.N.C., desi nu exista

„politiceste"), au fost zdrobiti fiziceste, dar au biruit întreaga Românie veche la Neamt, au fost sfarâmati pe toate caile patriei, pentru dragostea lor de neam, pentru visul celeilalte românii pe care si profesorul Cuza ne-a învatat s-o dorim?
Pentru ce infamia cu „traiul din fonduri suspecte" al Capitanului nostru, care e pilda de totala abnegatie si descatusare din egoismul personal, pilda pe care nici-un membru al L.A.N.C. si nici chiar al legiunii, n-a putut-o imita pe deplin? Cum îsi pot permite oamenii care ar avea un suflet românesc deplin si sanatos, sa calomnieze pe conducatorul nostru si sa uite ca seful lor efectiv, profesorul George Cuza are trecutul pe care îl are? Caci nici noi nici tara nu putem uita niciodata, asa cum uita cuzistii, ca în vreme ce Corneliu Codreanu lupta cu arma în mâna si cu viata aruncata în focul luptelor pentru a da rodnicie si împlinire cugetarii profesorului A. C. Cuza – D-l Cuza-fiul nu numai ca nu vibra sufleteste de loc alaturi de tinerimea închisorilor, nu numai ca era complet absent din luptele si din jertfele si suferintele noastre, dar era în tabara dusmana, alaturi de Pangal si Socor, membru în lojile francmasonice, adica acolo unde se uneltea si se unelteste contra miscarii nationale, contra lui Dumnezeu, a Natiunii si a Regelui! Nici-o scuza nu exista pentru aceasta oroare! Nu este îngaduit ca fiul profesorului Cuza sa fi fost „nelamurit" asupra masoneriei pâna prin anii 1928-1929, când apare subit în miscarea nationala pentru a pretinde sa fie element de infailibila îndrumare a românismului si mostenitorul prezumtiv (pe baza de succesiune legala, conform Codului Civil) al proprietatii miscarii nationale românesti. Cine nu stia în anii urmatori miscarii nationale ce este masoneria? Profesorul Paulescu îsi publicase demult marile sale studii asupra masoneriei, totusi tânarul profesor Cuza nu se lamurise nici pâna în anii 1926-1928 si s-a facut francmason. Aceasta „nelamurire" a sa nu-l poate în nici-un caz îndreptati sa atace astazi, în acest fel, pe Capitanul nostru si Legiunea, adica exact asa cum a fost învatat si a auzit de nenumarate ori vorbindu-se în loja lui masonica despre miscarea nationala, despre Legiune si studentimea luptatoare: „pierde-vara", „donchisoti", „fonduri suspecte" etc.
Pentru ce sunt „pierde-vara" legionarii veniti pe jos de la Resita, Sibiu, Braila ori din Basarabia, pâna la Bucuresti spre a munci nu atât la betonul si caramida unei case legionare, cât la reconstructia sufleteasca a României de mâine? Mistria pe care o tin ei în mâna nu e o rusine, dar mistria si sortul ridicol de mason pe care profesorul George Cuza abia le-a lepadat (daca le-a lepadat) acestea nu fac rusine unei miscari nationale?

*****

Aceasta purtare publica L.A.N.C. fata de Legiune nu e, asadar, altceva decât o noua dovada ca L.A.N.C. (cu toata imitarea formelor noastre exterioare de lupta legionara) continua sa fie straina de spiritul legionar care s-a dovedit a fi duhul viitorului si esenta aducatoare de biruinta.
Si atunci, câta vreme aceasta prapastie sufleteasca dainuieste – nu datorita noua – ce ar fi unificarea miscarii nationale decât o îngropare a spiritului legionar, o otravire a lui, o scufundare pentru totdeauna a zorilor unei alte Românii, eroice, drepte, cinstite? Caci o organizatie care vorbeste despre noi în felul aratat, nu e nici eroica, nici dreapta, nici cinstita, iar a ne confunda cu ea însemneaza a ne însusi coloritul ei, ceeace ne repugna si ne este cu neputinta.
Asadar pentru a se ajunge la o utila unificare cu L.A.N.C., ar fi trebuit mai întâi sa se respecte din partea acesteia – cum nu se face azi si nu mai credem ca e cu putinta nici în viitor – ceea ce e adevar (si suprema calitate) în miscarea Legiunii: duhul totalei rupturi din lumea veche adica spiritul revolutionar (de arica, asadar ordonata revolutie); spiritul de disciplina si de jertfa eroica pentru neam; înnoirea totala nu numai a structurii etnice a Statului dar si a organizarii sale politice cât si înnoirea spiritului poporului românesc în sens eroic si moral; în rezumat, o unire ar fi pretins parasirea, din partea L.A.N.C. a falselor cai democratico-parlamentariste (prezicem dealtfel ca L.A.N.C. ne va imita cât de curând din nou, lepadându-se de democratie si intitulându-se si ea „revolutionara").
Dar respectarea acestor directii caracteristice ale Legiunii nu este posibila fara respectarea Capitanului nostru care a creat acest complex de nazuinti si de viata noua legionara si care e chezasia împlinirii lor.
Sunteti liberi sa ne aruncati în fata învinuirea mincinoasa dupa care toata actiunea Legiunii nu e datorita decât unei pretinse vanitati de sef a Capitanului nostru. „Vanitatea" sa nu e nimic altceva

decât constiinta operei concepute si create de el si o sanatoasa ambitie de a realiza pe deplin aceasta conceptie mântuitoare de neam. Noi aplaudam aceasta ambitie si o vrem tot mai puternica; vrem s-o vedem trecând în noi toti si în tara întreaga!
Încheem:
Dupa ce am vazut asadar, timp de mai bine de 10 ani, în raporturile noastre cu L.A.N.C., numai neîntelegere a spiritului nostru legionar, numai defaimare si rea credinta, suntem departe de a mai face astazi imprudente.
De aceea fata de insultele din „Apararea Nationala”, pe care le privim nu în nemernicia literei lor ci în întelesul de fixare a unei atitudini fata de problema unificarii miscarii nationale, singura problema care merita aceasta ampla discutiune, noi nu mai avem decât un raspuns:
Cu acesti oameni care domina azi în L.A.N.C., plini de nedreptate, de ura si de invidioasa neputinta, noi nu mai avem nici-o comunitate sufleteasca. A crede într-o revenire a lor la sentimente de dreptate si de cinste, este o naivitate. Iar a accepta compromisuri nesincere, ar însemna sa darâmam noi însine tot ce am cladit pâna astazi. Lepadând orice nadejde de rodnica si onorabila unificare cu L.A.N.C., legionarii, în frunte cu Capitanul lor, bine încadrati spiritualiceste, fara nici-o sovaire, pata sau compromis în trecutul lor, îsi continua înaintarea victorioasa spre ziua cea mare de înviere româneasca prin jertfa legionara.

Post scriptum.

În ultimul numar al „Apararii Nationale” citim cutremuratoarele noi grosolanii aruncate Capitanului, sub pseudonimul „Ordessus” (în care recunoastem condeiul D-lui A. C. Cuza însusi): Capitanul e facut, pe rând: „dobitoc”, „zaltat de Dumnezeu”, „prost”, „trufas”, „vitel tânjind de-o boala ascunsa”, iar marea noutate este descoperirea facuta de autor asupra originii Capitanului care n-ar fi decât o „vita toanta a dracului, de obârsie leseasca”.
Când rautatea senila a ajuns pâna la asemenea murdarii, nu mai e nimeni îndreptatit sa ne vorbeasca despre obligatiuni de filiatie spirituala care ne-ar impune oarecari rezerve chiar si în reactiunea noastra împotriva nedreptatilor si „parintestilor” neomenii cuziste. Desigur ca nu vom raspunde cu aceeasi masura înjositoare. Dar vrem sa se stie ca ne simtim desfacuti de orice legatura sufleteasca cu acesti oameni, asa cum are dreptul orice fiu sa se simta fata de niste PARINTI DENATURATI!?
"Axa", din 1 Octombrie 1933

SPIRITUL GENEVEI?

Inexistenta lui e cauza falimentului tot mai evident al Societatii Natiunilor.
Posibilitatea rapidei lui creari trebuia sa fie conditia primordiala a înfiintarii acestei societati la 18 Aprilie 1919.
Având la temelie mirajul unui anumit idealism, era inevitabila ciocnirea cu realitatile si lichidarea pe care o anunta actualul grav conflict dintre Geneva si Japonia. Si cine ar putea sustine temeinic ca atitudinea Japoniei e o exceptie si ca celelalte mari puteri nu pot ajunge în viitor la conflicte similare? Si ce mai ramâne din societatea Natiunilor?
Am spus ca la temelia Societatii Natiunilor sta mirajul unui anumit idealism. Ceea ce nu înseamneaza ca ignoram cealalta temelie, cea adevarata, a uneltirilor oculte masonice care, în dosul acestui miraj, doreau sa-si împlineasca idealul desfiintarii Statelor nationale si al unei reconstructii a lumii noi dupa conceptiile filozofice materialiste si cosmopolite ale masoneriei. Conceptii care, la rândul lor, nu sunt decât un al doilea paravan al unor uneltiri si mai „anumite”. Dar deoarece stim bine cu câta neîncredere sunt primite aceste afirmatiuni de o parte a marelui public necunoscator al marilor dedesubturi, vom vorbi de asta data numai despre ce am numit „mirajul unui anumit tip de idealism”, despre „spiritul de la geneva” si despre necesitatea lui pentru o buna functionare a Societatii Natiunilor. Dovedind necesitatea lui cât si inexistenta si imposibilitatea crearii lui, socotim ca am facut deajuns pentru a impune constiintei tuturor concluzia incapacitatii si inutilitatii Societatii Natiunilor si deci concluzia necesitatii de a ne orienta politiceste dupa realitatile istorice ale prezentului, fara a spera ca ne va fi asigurat viitorul prin imaginara forta juridica internationala a Genevei.
Societatea natiunilor, asa cum a fost conceputa – adica tribunalul suprem care sa judece obligatoriu conflictele internationale – nu putea fi decât o institutie esentialmente juridica.

Deoarece nici un stat nu poate renunta la suveranitatea sa în beneficiul unei institutii internationale si supranationale pur diplomatice si politice, care sa decida asupra conflictelor dintre state dupa arbitrarul intereselor politice. Numai dreptul cu regulile sale impersonale, prealabile, generale, reguli care sa limiteze puterea de apreciere a celor chemati sa dea o sentinta într-un conflict, numai acest drept poate da Statelor o siguranta juridica, o certitudine ca institutia internationala, care înlocuieste Statul suveran, va aduce deciziuni conforme cu dreptatea.
Societatea natiunilor nu este însa o instanta de Drept, ea nu face si nu poate face opera de justitie juridica (si e deci obligata a face justitie politica, fondata numai pe intuitia cazuista atât de supla si maleabila), din simplul motiv ca în prezent nu exista reguli juridice abstracte privind fondul marilor litigii de interese dintre State. Dreptul International Public e într-un stadiu de formare, se ocupa doar de reglementarea micilor interese internationale (drept consular, navigatie, etc.). de exemplu conflictele de teritoriu nu sunt reglementate nicidecum (în sensul ca nu se arata în ce conditii poate pretinde un Stat posesiunea unui teritoriu),
Astfel, în lipsa de reguli juridice abstracte, prestabilite, privind marile interese si conflicte internationale, Societatea Natiunilor e redusa la a se orienta dupa bunul plac politic al componentilor ei. Caci, cu toate ca nu ne alaturam deloc la pretentiile revizioniste pentru simplul motiv ca tratatele României sunt în primul rând drepte – totusi, în teoria juridica nu putem sustine ca un act juridic, un tratat, e perpetuu, de nemodificat, nesupus niciunei teorii a nulitatii actelor juridice, nulitati care stim cât de necesare sunt chiar si în practica vietii juridice interne. Când un Stat vine deci si cere Societatii Natiunilor revizuirea unui tratat, atribuirea unui teritoriu, invocând o cauza de nulitate (forta majora, interes vital, viciu de consimtamânt) cauze care nu sunt înca stabilite în Dreptul International, acesta necunoscând o teorie a nulitatii actelor juridice – Societatea Natiunilor nu va putea spune: tratatele sunt eterne, imuabile, resping cererea. Ci va trebui sa motiveze netemeinicia fondului acelei cereri, va judeca deci litigiul, dar îl va judeca nu dupa reguli abstracte, care nu exista, ci dupa simplul arbitrariu al bunului plac.
Acest viciu fundamental care face cu neputinta o functionare juridica a Ligii Natiunilor, a fost înteles imediat de catre întemeietorii ei. Acestia spuneau ca viciul va fi înlaturat, arbitrariul va fi împiedicat, prin creerea unui nou suflet international, al unui spirit de dreptate între natiuni, de dezinteres, al „spiritului Genevei”: si ca deci judecatorii din Liga, desi nu vor putea fi limitati prin reguli abstracte prestabilite, privitoare la fondul litigiilor, vor da totusi sentinte drepte stapâniti de noul „spirit de la Geneva”, sentintele de justitie intuitiva, cam în felul lui Solomon sau apoi al Sfântului Ludovic al Frantei care împartea dreptatea sub stejarul de la Vincennes, fara a consulta nici-un cod de legi.
Toata seriozitatea jurisdictiei extreme de întinse a Societatii Natiunilor era deci în functie de existenta „spiritului de la Geneva” a acestei renasteri sufletesti a lumii. Ceeace singura forta moralizatoare si unificatoare a omenirii, Biserica, cuvântul lui Dumnezeu, nu a putut înca înfaptui – înfratirea popoarelor în spirit de dreptate – s-a crezut a fi posibil prin opera omeneasca (si înca ateisto-masonica) a Genevei, care n-a întârziat sa ridice „spiritul de la Geneva” la înaltimi dogmatice la intangibilitati indiscutabile, a caror simpla atingere critica obiectiva în Parlamentul românesc, face sa explodeze pe D-l Lupu care nu admite nici-o discutie asupra sanctitatii acestui spirit (e poate singura sanctitate pe care o apara).
Numai ca acest „spirit de la Geneva” din nefericire nu exista decât în parlamentarile mincinoase ale diplomatilor. Realitatea o constituie vietuirea omenirii în frânturi nationale rivale si concurente, prea adesea nedrepte si nesatule, realitate care n-a fost cu nimic desfiintata de spiritul Genevei. Nu sunt mai înfratite popoarele astazi decât înainte de a fi existat Liga Natiunilor.
Iar daca „spiritul Genevei” e inexistent, trebuie sa dispara o Societate a Natiunilor cu atributiile ei actuale de tribunal mondial obligatoriu pentru toate conflictele internationale. Sa ramâna doar o Societate a Natiunilor diplomatica, fara atributii jurisdictionale obligatorii, o societate de mediatiune în conflicte, de facilitare a arbitrajului, de asistenta, de pregatire (si desigur numai în colaborare cu Biserica) a acelei omeniri mai nobile, mai drepte, mai fratesti care va fi temelia unei oarecari întinderi a justitiei asupra marilor probleme internationale.
Astfel, vrând sa fie prea mult, vrând sa sara în utopie, Societatea Natiunilor se va poticni, cum i se întâmpla astazi cu Japonia, iar o prabusire totala îi va fi inevitabila.
"Axa" din 5 Martie 1933

BINEFACEREA ÎNVIERII PENTRU UN LEGIONAR?

Ne gândim doar la una din binefacerile sfintei Învieri a lui Isus. O binefacere deosebit de mângâietoare si scumpa inimilor noastre în veacul de descompunere a credintei si de înabusire sufleteasca, în care avem amarul de a trai. E binefacerea convingerii pe care o coboara sfânta Înviere în sufletele noastre, privitoare la incontestabila biruinta a binelui dumnezeiesc împotriva puterii Raului.
Biruinta absolut sigura. Biruinta care, daca nu mai poate fi câstigata pe caile omenesti, cu respectul legilor obisnuite ale vietii pamântesti, atunci recurge la ajutorul si interventia harului ceresc al Creatorului. Si ce-i este Creatorului sa calce chiar si legile naturii întemeiate tot de El, spre a-si impune vointa Sa, care altfel n-ar mai putea fi împlinita? Cel ce a creiat legile naturii, legile creatiunii, de ce nu le-ar putea modifica atunci când ele sunt o piedica pentru triumful sau?
Astfel s-a întâmplat ca Isus, cazând în cursa pamânteasca a natiunii jidanesti (despre care atât de usor uitam noi ca este natia ucigase de Dumnezeu!) fu omorât pe Cruce. Doborâti de greutatea slabiciunilor omenesti ucenicii Lui s-au risipit, lepadându-se de Cel ce de acum era fara viata si rece, pierdut lumii si plecat pentru totdeauna. Nimic n-ar mai fi ramas din lupta Mântuitorului pentru Bine si Adevar, daca ar fi fost lasat de Parintele ceresc sa se întâmple cele sortite de legile pamântului. Isus mort, plecat pentru totdeauna dintre oameni, discipolii fugiti si urmariti de teama si chiar de îndoiala, Biserica înca neîntemeiata, Caiafa triumfator cu toti ai lui, toate acestea ar fi facut sa dispara repede amintirea efortului de mântuire a blândului Nazarinean. Caci asa cereau, fara putinta de înduplecare, legile omenesti ale mortii, ale minciunii si slabiciunii omenesti.
Iar stapânirea celor cari „de la tatal lor Diavolul sunt” ar fi continuat sa întunece lumea, în dispretul condamnarilor si amenintarilor lui Isus.
Atunci Bunul Parinte interveni. Si Binele, Adevarul, triumfara chiar împotriva legilor naturii omenesti.
Legea mortii fu rasturnata si în locul ei sfânta Înviere veni sa darâme din temelii puterea care triumfase cu trei zile mai înainte. În locul biruitoarei cetati diavolesti a fariseilor, omenirea primi, spre adapost mântuitor în cursul veacurilor, Biserica, crestinismul. Slabiciunea, lasitatea, micimea omeneasca, fura ele însele dezmostenite din sânul omenesc al alesilor, iar în locul lor coborî harul Duhului Sfânt cu divine puteri invincibile. Am avut astfel, dupa Isus, nesfârsitul sir al Apostolilor, al sfintilor parinti ai Bisericii, al celorlalti sfinti si martiri, care raspândira si întarira Biserica.
De aceea azi, când puterea întunericului îsi întinde iarasi tot mai mult pâcla întunecoasa asupra pamântului, stingând tot mai mult credinta si viata echilibrata, înstapânind tot mai mult duhul diavolesc asupra vietii noastre, noi, cei ce ne zbatem cu încapatânare în lupta cu raul care ne copleseste tot mai mult, ne oprim o clipa în aceasta zi de sarbatoare, spre a primi binefacerea cea mai calda, împartasania sufletului de luptator. Ne oprim, legionari, sa primim în sufletele noastre binefacerea învioratoare si readucatoare de puteri pe care ni-o aduce Învierea Mântuitorului. El ne învata cu blândete sa citim în pagina de etern adevar pe care ne-a deschis-o El prin Înviere si pe care ne-o ofera spre alinare, de atunci încoace, zi cu zi, si mai ales de sfintele Pasti. În zilele acestea toti suntem chemati a trai cu inima lui Isus, cu suferintele Lui, spre a putea primi binefacerea Învierii Sale.
Aveti toata dreptatea domnilor secretari si subsecretari de Stat, e îngrozitor de puternic sistemul pe care ni-l opuneti noua: politie, armata, coruptie, tentatii, chiar moarte la urma urmei. Apoi aveti pretiosi aliati înfricosatori: francmasoneria, presa, stiinta viciata, Universitatea, filozofia moderna si aproape unanimitatea „intelectualitatii”. Si va întrebati cu drept cuvânt daca noi existam, daca nu e ridicol sa tineti prea mult socoteala de noi si va potoliti restul de constiinta fata de prigonirile pornite asupra noastra, repetându-va cuvintele lui Caiafa: e mai bine sa stârpim o mâna de exaltati si de nebuni, decât sa riscam a lasa neamul pe cai pierzatoare.
Dar framântata inteligenta a Dv. nu-si da seama cât de mult seamana taria Dv. cu aceea a fariseilor, câta apropiere e între planul Dv. de mentinere a starilor actuale si planul din care a facut parte uciderea lui Isus.
Iar în fericirea de a gasi formula care sa justifice din belsug punctul Dv. de vedere, nu va dati seama ca sunteti victimele unor sofisme fariseice si, natural, nu va asteptati la ceeace se va întâmpla împotriva tuturor asteptarilor Dv, nu va asteptati la surpriza unei anumite biruinte pe care au gustat-o cei de-o seama cu Dv. din vremurile mesianice.
Noi legionarii ne ridicam peste zâmbetele acestor oameni care se cred atât de siguri si tari. Noi, împreuna cu mizeriile, saraciile, grijile noastre amare, împreuna cu sudoarea, cu nesiguranta zilei

de mâine si cu povara atâtor suferinte, sa ne împartasim sufletele cu darul pe care ni-l trimite azi Isus: binefacerea certitudinii absolute în biruinta adevarului nostru, împotriva tuturor, chiar si împotriva legilor eterne ale pamântului.

"Pãmântul Strãmosesc", 1 NOEMBRIE 1932

HITLERISMUL GERMANILOR DIN ROMÂNIA?

În ultimul timp s-a adus în discutiune publica problema actiunii „hitleriste a Germanilor din România – în deosebi a Sasilor din Ardeal – si a atitudinii pe care populatia româneasca si Statul român trebuie s-o ia fata de aceasta manifestare minoritara.
E vorba, bineînteles, despre Germanii din România care sunt cetateni români. Si când spunem cetateni români, întelegem nu numai o simpla încadrare juridica de esenta democratica a unor Germani ca oricare altii, ci întelegem pe acei Germani care, fiind sortiti a trai permanent în mijlocul nostru, nu mai pot fi Germani „ca oricare altii", ci sunt si trebuie sa fie Germani a caror soarta este indisolubil legata de soarta tarii românesti, Germani ale caror radacini de prosperitate materiala, de libera dezvoltare culturala si politica sunt înfipte în aceeasi sursa de vitalitate cu a noastra a Românilor: în pamântul si Statul românesc. Este asadar vorba despre Germanii ale caror interese, aspiratii si activitate nu pot fi niciodata în contradictie cu interesele si aspiratiile Statului român.
Din aceasta definire a Germanului cetatean român rezulta atitudinea pe care românismul – si chintesenta actiunii sale politice actuale; Legiunea – trebuie s-o aiba fata de „hitlerismul" Sasilor din Ardeal si al tuturor Germanilor din România. Socotim necesar a preciza aici, pe scurt, aceasta atitudine, nu pentru a ne atasa orbeste celor care îi ataca pe Sasii nostri numai pentru ca vad în ei pe reprezentantii antisemitismului german din Reich, nici pentru a ceda terenul în fata celor care discuta cu rea credinta si cu falsificare problema acestui „hitlerism" autohton spre a scoate din prezentarea lui denaturata o serie de acuzatii împotriva nationalistilor români prieteni ai acestui „hitlerism" – ci ne fixam aceasta atitudine pentru a fi un îndreptar atât în fata mistificarilor, cât si în legaturile noastre viitoare cu Germanii din România, legaturi care nu pot avea drept baza decât o onesta cunoastere a cestor principii generale.
Socotim absurda acuzatia adusa Sasilor de presa din Sarindar care anunta ca hitlerismul din Reich având intentia de a întinde hotarele Germaniei si asupra Transilvaniei, Sasii „hitleristi" sunt complici în aceasta actiune de tradare. Înainte de toate declaram ca nu avem cunostinta ca Hitler sa fi dat a întelege prin ceva ca urmareste o asemenea absurditate si deci socotim neserioasa o discutie asupra unor atari aberatii.
Dar sa revenim la o discutie serioasa.
Noi credem ca, fara a avea dreptul sa interzicem Sasilor o participare sufleteasca, limitata si conditionata, al renasterea germana din Reich – totusi nu putem admite un hitlerism în plina forma a Sasilor si Germanilor din România.
Desi prevedem o accentuare a apropierii politice viitoare a României si Germaniei – iar viitoarea rezolvare mondiala a problemei jidovesti ca si reconstructia fascista a Statelor va da nastere unei strânse colaborari si fratii a tuturor Statelor fasciste – totusi e incontestabila posibilitatea nasterii unor conflicte de interese româno-germane. Chiar si azi asemenea conflicte nu sunt cu totul evitabile si, principial, e exclus ca ele sa nu se iveasca în viitor, mai grave. Nu avem oare exemplul actual al conflictelor mai mult sau mai putin rare, mai mult sau mai putin de interese dintre cele doua tari fasciste, Italia si Germania, pe tema Anschlussului si pe alte teme? E evident ca prin comunitatea spirituala antimarxista, antijudeomasonica, antidemocratica, asemenea inevitabile conflicte de interese sunt atenuate, reduse la adevaratul inevitabil. Dar excluderea lor totala e imposibila.
Si atunci se naste o prima si cardinala întrebare referitoare la caracterul pe care si-l poate însusi un „hitlerism" sasesc, si referitoare, totodata, în relatiile noastre cu acest „hitlerism" autohton: Ce atitudine vor lua Sasii – cu sinceritate si onesta hotarâre – în cazul acestor conflicte de interese româno-germane?
Vor fi de partea Germaniei? Aceasta i-ar transforma automat în dusmani ai Patriei noastre comune românesti si ar legitima orice reactiune contra lor, asezându-i (acolo unde nu sunt azi) alaturi de Jidani, în categoria minoritatilor dusmane ale României, a minoritatilor care n-au fost capabile a

gasi calea de echilibru care sa le permita o viata alaturi de noi, asigurata, iar nu o viata contra noastra, inadmisibila.
Iar daca Sasii s-ar rândui cumva în aceasta categorie a dusmanilor României, va fi inevitabil sa ia cunostinta ca în viitorul Stat românesc legionar îsi vor gasi loc si hrana toti minoritarii leali si care nu constituie un pericol pentru românism, dar acest Stat legionar în nici un caz nu-si va hrani inamicii. Adica exact cum face Germania actuala, si face bine.Caci, se stie: România, cu toti kilometrii ei patrati, este o tara româneasca iar nu un Stat polinational.
Minoritarii n-au aceleasi drepturi cu Românii decât pâna la limita primejduirii existentei Statului si a poporului românesc.
În ordinea juridica Legiunea nici nu concepe ideea de cetatean român aplicabila tuturor locuitorilor tarii. În sistemul nostru, o singura categorie de minoritari poate sa se ridice pe acelasi plan cu noi Românii: minoritarii crestini care, devenind legionari, suferind pentru Legiune si pentru renasterea româneasca, se vor fi înradacinat astfel pentru totdeauna în soarta si mosia noastra. Ceilalti minoritari vor forma categorii juridice aparte, corespunzatoare cu realitatea, si cu depline drepturi conditionate de faptul de a nu pagubi românismul.
Daca s-ar pune vreodata nenorocita alternativa de a alege între interesele Românilor si ale Sasilor – presupunând ca ele n-ar putea fi echilibrate fara pagubirea României – ei bine, vor trebui sa triumfe interesele românesti si numai ele. Aceasta tara, în întregimea ei, este a noastra a Românilor. Numai minoritarii care nu ne ating interesele îsi au asigurata o ospitalitate perpetua si o libera dezvoltare. Caci noi singuri, Românii, am creat acest Stat prin mii de ani de jertfe si suferinte, si noi singuri avem raspunderea în fata istoriei pentru integrala mentinere a drepturilor lui în viitor.
Tara româneasca nu poate fi niciodata o Româno-Ungaro-Germanie, în care fiecare „popor” al tarii si-ar avea frântura lui de patrie care s-ar putea separa la nevoie, de soarta si interesele celorlalte frânturi de Stat. Statul national românesc unitar, indivizibil în conceptie si în fapt, România e tara Românilor. Iar minoritarii conlocuitori cu noi nu trebuie sa aiba decât o singura grija: sa fie leali si sa nu atinga cu nimic interesele Statului si ale natiunii românesti, pentru a putea trai în tihna si pace alaturi de noi, beneficiind de ospitalitatea si probitatea româneasca totdeauna respectuoasa fata de drepturile altuia.
De aceea am spus ca nu se poate concepe si nu se poate admite un adevarat „hitlerism” Germanilor de la noi. Hitlerismul din Reich e înainte de toate o disciplina admirabila, o unitate de comanda care se executa fara discutie din partea „Volksgenossen”-ilor Reichului. În cazul nenorocit când ar izbucni un asemenea conflict româno-german, noi nu concepem ca Sasii sa sovaiasca macar o clipa de a se atasa hotarâti de partea Românilor, contra Reichului (de exemplu daca Reichul ar sustine revizionismul ungar, pot fi Sasii din Ardeal altceva decât adversari ai lui Hitler, alaturi de noi Românii?). din acest motiv nu poate exista nici un adevarat hitlerist sa în România, adica nici-un soldat desavârsit si total supus Führer-ului german atât de simpatic noua tuturora, atât de stimat si de apreciat de noi toti, pâna la limita intereselor românesti. Cu atât mai putin poate exista o filiala a partidului hitlerist în România având ca sef, mai mult sau mai putin aparent, pe Hitler.
Unui hitlerism în ghilimele, conditionat si limitat de interesele românesti, nu avem dreptul sa ne opunem. Un alt hitlerism, nelimitat, nu este însa îngaduit Sasilor nostri.
Nu vom face nici-o grabita aparare Sasilor declarând ca suntem siguri ca nu vor trece niciodata aceste limite – dar nici nu-i vom acuza fara temei (pâna acum dovezi nu avem) de tradarea intereselor românesti.
Dorim din toata inima ca national-socialistii germani ai D-lui Fabritius sa aiba totdeauna ponderatiunea – si patriotismul românesc – de a se gândi înainte de toate la România noastra si a lor (aceasta Românie care – o repetam – e unica si indivizibila în spirit si în glie). Le uram ca numai în cadrele acestor imperative ale României noastre sa-si desfasoare liber elanul lor cultural german si renasterea lor la un spirit arian si crestin care e un îndreptatit ideal. Orice cale vor apuca însa Sasii, noi cei din Legiune, ca si toti Românii constienti, vom fi totdeauna veghe neadormita a intereselor românesti, gata totdeauna de a fi buni camarazi cu minoritarii leali al caror prim gând se va dovedi a fi, ca si al nostru: România!

"Axa", 15 Octombrie 1933

FAZA PRECORPORATIVÃ?

În numarul trecut al „Axei" a fost semnalata, într-o scurta notita, o problema de mare importanta în legatura cu ideea corporatista în România, problema care prin faptul ca a fost acum ignorata de catre corporatistii români, da nastere unei distinctii esentiale între acestia si ideologia Legiunii. Aceasta chestiune trebuie reluata si discutata cu toata amploarea, deoarece noi socotim ca o recladire corporativa a Statului Român, cu nesocotirea acestei probleme, ar fi, daca nu imposibila, în orice caz nefolositoare ba chiar mai daunatoare decât actuala structura democratica. (Daunatoare poporului românesc, etniceste românesc).

Corporatismul, asa cum este prezentat la noi, îndeosebi de catre D. Manoilescu, se reduce la o problema de forma a organizatiei de Stat, fara a examina si urmari o modificare a structurii etnice a Statului, o actionare asupra continutului cuprins în aceste forme organizatoare. E un corporatism etniceste incolor, care cauta sa aseze în forme noi populatia actuala a României, pe membrii actuali ai profesiunilor din România, pe posesorii actuali ai situatiilor din comert si industrie. Prin aceasta noua si mai buna organizare profesionala se mentine si se consolideaza actuala situatie demografica a României, se permanentizeaza deci o structura etnica incontestabil nenorocita.

Dar avem noi oare nevoie de conservarea actualei structuri etnice a Statului ba chiar de întarirea ei prin organizarea mai superioara, mai perfecta a Statului corporativ? Profesiunile libere, comertul, industria, presa, sunt în proportii inadmisibile, adesea majoritati si chiar unanimitati, în mâini straine, în deosebi jidanesti. O permanentizare a acestei situatii, fie chiar în noua haina simpatica a unei Românii corporative, nu este o solutie a acestei grave probleme de structura. Caci nu se vor mai putea, ulterior, româniza viitoarele corporatii daca nu precedem aceasta organizare corporativa de împlinirea unor masuri de modificare a structurii etnice a Statului, a profesiunilor, a categoriilor sociale (sau în orice caz daca nu ne marginim a realiza din corporatism numai atât, în faza initiala cât nu prejudiciaza rezolvarea acestei probleme prealabile).

Noi nu dorim un continut identic, cel de azi, într-o forma noua. Înainte de a proceda la alcatuirea noilor forme de viata pentru viitor, sau cel putin în acelasi timp cu aceasta operatiune, trebuie sa ne vindecam ranile grele care ne-au sfârtecat vitalitatea, ne-au cangrenat trupul, adica trebuie sa procedam la reformarea structurii de baza, a structurii etnice a Statului. Dupa împlinirea acestei epuratii în corpul si spiritul populatiei alcatuitoare a României de azi, atunci da, e binevenita haina de drum nou a corporatismului si numai atunci va putea fi ea definitiv si util închegata.

Fara a trece cu succes prin aceasta faza precorporativa, ne-am osteni în zadar cladind o Românie noua corporativa, caci n-am izbuti decât sa spoim pe dinafara un mormânt plin înauntru de putreziciune, lipsit de frumusetea viatii, lucru care, dupa cât ne învata Evanghelia, e fara rost.

Departe de a încheia discutia acestei probleme cu scurtele observatii de aici, am dorit deocamdata, sa-i trasam doar scheletul.

Asteptam cu mult interes, cu desavârsita bunavointa si buna credinta, lamuririle necesare din partea celor care vor sa ridice prestigiul corporatismului în România, gelosi de primatul initiativei lor renovatoare. Vom putea vedea astfel daca acest corporatism primar, admitând tezele si imperativele acestei „faze precorporative" concepute de corporatismul nostru... secundar, nu poate fi în viitor un bun camarad de lupta.

"Axa" din 6 Septembrie 1933

SUB POVARA REMANENTELOR?

Articolul nostru „Faza precorporativa" dintr-un numar recent al „Axei" a fost onorat cu un raspuns foarte binevoitor, amical am putea spune din partea revistei „Lumea Noua" a D-lui Manoilescu. El e datorat condeiului clar al D-lui Joldea Radulescu.

Raspunsul ne-a bucurat caci am vazut în el o noua verificare a victoriei continui a nationalismului românesc care-si unduieste cucerirea tot mai mult în straturi tot mai largi

ale lumii noastre intelectuale, inerte pâna mai ieri în fata celor mai esentiale pulsatii ale vitalitatii românesti. Dar acest raspuns nu ne-a putut satisface pe deplin. Am ramas cu tristetea constatarii ca aceasta victorie a nationalismului nu poate sa înnoiasca pe deplin formatiunile sufletesti prea adânc strabatute de radacinile „lumii vechi". Iar confratii de la „Lumea Noua" ne-au aparut în toata tragedia luptei de degajare dintr-o viata veche, lepadata în intentie, lepadata în silogismul conducator la o concluzie finala fara însa ca aceasta schimbare intelectuala sa aiba darul de a angaja totodata ansamblul personalitatii, integralitatea spiritului plasându-l, prunc nou nascut, în vigoarea deplina a vietii noi, cu fecunditatea actiunii pe care n-o pot avea decât fortele proaspete, în stare nativa.
Remanentele!…
Un cuvânt care, luat din manualele de Fizica, trebuie încetatenit în vocabularul literar de astazi, deoarece expresia unor realitati sufletesti atât de esentiale în procesul de trecere la o lume noua. Remanentele acestea care ne leaga pe toti – fara sa vrem – de o lume anterioara în care am trait, ne urmaresc cu povara lor de otrava în viata noua spre care ne îndreptam. Se pare ca de aceasta tragedie nu pot scapa decât cei care n-au cunoscut aproape de loc lumea veche si care au scapat astfel de îmbratisarea ei veninoasa, de infiltrarile ei dizolvante si persistente. Înnoirea distileaza desigur o buna parte a acestor otravuri, dar nu poate totusi reda valorile de creatie si libertatea de miscare a esentelor spirituale nealterate la originea lor, valori si libertate care daca nu sunt indispensabile unui simplu luptator, nu pot însa lipsi din personalitatea unui sef de miscare politica înnoitoare, fara a condamna întreaga actiune a acestuia la compromis si slabiciune.
La aceasta ne-am gândit citind raspunsul „Lumii Noi". Acest gând e în esenta raspunsul ce-l putem noi da D-lui Joldea Radulescu.
Sa încercam a-l preciza.
Mai întâi vom da expresie unei susceptibilitati sentimentale (în felul nostru de a fi ca si în conceptia noastra asupra lumii de mâine, noi nu punem temeiul capital numai pe intelect ci si pe suflet, pe sentiment; de aceea, chiar într-o controversa, noi nu desconsideram elementul sentimental care foarte adesea ne aduce rodul plin al unei intuitii directe si justa a realitatilor, fara a se împiedica în desisul rationamentelor dubioase). D-l Joldea Radulescu protesteaza îndeosebi împotriva afirmatiei care stabilea paloarea, lipsa de culoare nationalista a corporatismului D-lui Manoilescu. Corporatism care ne aparea ca un simplu fagure nou orânduit, gol însa de un continut care sa fie de o calitate superioara. Ne-am bucurat când d. Radulescu ne reprosa o lipsa de documentare a noastra asupra corporatismului „Lumii noi" si am recitit, din nou, brosura de sinteza a D-lui Manoilescu, am rasfoit exemplare ale „Lumii Noi" în speranta de a constata ca ne-am înselat. Dar n-am gasit totusi nimic decât ceea ce stim, nimic care sa corespunda afirmarii tezei nationaliste în mod categoric, curajos, nealterat de mentalitatea trecutului înstrainat. Cea mai grava problema a Statului românesc actual, problema jidoveasca, nu a fost nicaieri afirmata si tratata de grupul D-lui Manoilescu decât în surdina, cu teama de a nu lovi prea tare. N-am regasit nicaieri cel putin afirmatia ca exista la noi o grava problema jidoveasca pe care trebuie s-o solutionam urgent si radical. Sa nu se supere confratii de la „Lumea Noua" daca suntem atât de simtitori si banuitori în aceasta chestiune. Nu banuim reaua credinta dar banuim, vedem, slabiciunea… povara „remanentelor" trecutului. Atunci când Românii au pierdut aproape complet orasele, industria, comertul, profesiunile libere, centrele de infuzie culturala si de influenta politica, încapute pe mâna Jidanilor si a jidovitilor, nu putem considera drept desavârsiti camarazi de lupta pe cei care se tem sa puna aceasta

problema ÎN FRUNTEA tuturor celorlalte, iar nu numai aluzii indirecte si a unor concluzii generale asupra caracterului românesc al Statului de mâine. Se studiaza în detaliu de catre corporatistii „Lumii Noi" structura viitoarelor 8 corporatii, colegiile, parlamentul corporativ, deci mecanismul detaliat al noului Stat, dar nu se arata nicaieri în ce fel se va curma situatia barourilor, a comertului, a industriei înecate sub navala straina. Pornind spre România noua cu o asemenea teama de a privi în fata, si a indica hotarât si energic solutiile primei probleme de existenta a Statului român problema jidaneasca – cum va putea birui actiunea D-lui Manoilescu, dându-ne o Românie româneasca?
Sa nu ni se dea iarasi replica usoara (si cu aceasta raspunsul nostru trece din domeniul sentimental în cel pur rational) ca noi ignoram o pozitie clar luata de corporatistii „Lumii Noi". Si ca aceasta pozitie ar fi fost luata prin scrierea în fruntea programului corporatist românesc a scopului initial: „triumful ideii nationale". Triumf care va fi asigurat prin instrumentul noilor cadre corporative ale Statului. Caci a ne da acest raspuns, cum ni s-a mai dat, însemneaza a se demonstra chiar de catre confratii „adversi" exactitatea afirmatiei noastre asupra lipsei de continut national al corporatismului „Lumii Noi", corporatism redus la o simpla problema de forma, de cadru, a noului Stat. Caci e mult prea simplu a încerca potolirea marii noastre nelinisti asupra problemei etnice si etice raspunzându-se: Nu ne ocupam în mod special de problema etica a regenerarii morale a românismului, deoarece noua organizare a Statului în 8 corporatii, într-un anumit numar de colegii si cu o anumita reprezentare în adunarea nationala corporativa, va aduce cu sine solutionarea gravei noastre decaderi morale – sau; nu ne ocupam decât în tangenta, incidental, de problema etnica, de problema jidaneasca, de românizarea României, deoarece odata cu formele Statului român se vor schimba din democratice în corporative, va disparea si cucerirea strainilor (dar totusi nicaieri nu ni se spune ca noile forme vor fi etniceste purificate, ca „numerus clausus" va fi introdus în toate partile unde o purificare etnica totala nu ar fi posibila). Corporatismul astfel prezentata ca un remediu universal care include, în cadrele sale noi, solutionarea tuturor problemelor si îndeosebi a celei etnice si etice (probleme care n-ar mai trebui asadar puse si evidentiate separat, alaturi de problema formelor corporative), ne apare ca o conceptie materialista, foarte înrudita cu conceptia marxista a materialismului istoric: Noua organizare a Statului pe temeiul breslelor, a realitatilor „functionale" ale societatii – zice acest corporatism – va germina si renasterea morala si solutionarea gravelor probleme etnice si culturale ale României înstrainate; dupa cum Marx afirma ca noua organizare economica socialista va da nastere unei noi morale, unei noi culturi. Desigur nu e o identitate de conceptii (Marx vorbeste de o morala noua, D-l Manoilescu întelege, evident, numai o restabilire a constantelor vesnice ale moralei crestine) dar e o similitudine în ceeace priveste conceptia relativa la caracterul spiritualului de a fi o anexa a formei materiale.
Iarasi ne asteptam la raspunsul ca ne mentinem într-o enorma greseala deoarece corporatismul „Lumii Noi" nu e o simpla constructie economica alcatuita din bresle ci o sinteza de ansamblu a tuturor categoriilor care îndeplinesc o functiune sociala, fie ea functiune economica, fie culturala si ca deci un atare corporatism care reprezinta totalitatea natiunii în ansamblul facultatilor sale împrospatate si reorganizate, poate si trebuie sa aiba forta de înnoire spirituala si de regenerare a tuturor domeniilor, inclusiv cel etnic si etic, fara a fi noi îndreptatiti sa afirmam ca aceasta regenerare totala ar fi un produs al simplei reorganizari a functiunilor economice.
Da, un asemenea „corporatism" care sa fie un agregat intim între forma noua si continutul

înnoit, e si linia de previziune, de intuitie si de concluzie logica a noastra, pentru epoca ce va urma „fazei precorporative.

Dar sa nu se uite de catre confratii de la „Lumea Noua" ca ei nu ne prezinta un asemenea „corporatism" totalitar (care nici n-ar mai fi numai corporatism) ci, pâna acum, dânsii n-au facut decât sa se ocupe de partea formala, de cadrul tehnic în care va functiona mecanismul corporativ. Si chiar în alcatuirea acestui cadru nu s-au orientat dupa legile etnice ci au prevazut doar o noua distributie a fortelor în procesul de productie si de conducere politica, pornind de la aceste forte demografice, asa cum sunt ele azi, fara o discriminare si o selectiune etnica. Nu ni se vorbeste decât vag, incidental si în enuntari generale despre problema primordiala: necesarul caracter realmente românesc al Statului de mâine.

De altfel nici nu e vorba numai de A STARUI, A VORBI, A SCRIE despre acest caracter, despre românismul integral care va trebui sa palpite ca un duh nou în noile forme (noi forme care nu pot avea rol creator al acestui duh ci un simplu rol de facilitare, de nestânjenire a liberei desfasurari a izvoarelor spirituale care la originea lor sunt exterioare acestor forme). Ci e vorba de ceva si mai esential: DE A CREA în popor acest duh nou, de a degaja izvoarele vii ale acestei înnoiri spirituale, de a ridica masele în vibrarea unica a unei noi credinte, a unei pulsatii unanime de generozitate, de virtute si de solidaritate nationala.

Iar pe lânga aceasta realizare spirituala – mustire a noului continut al vietii de mâine – mai e necesar în Statul nou un al doilea element, iarasi ignorat de „Lumea Noua" desi nu poate fi nici el un efect automat al noilor forme: E necesara limpedea determinare a masurilor de purificare si aparare etnica a ansamblului organic national, adica determinarea masurilor de realizare practica a imperativelor românismului înnoit. Si numai în al treilea rând ne intereseaza chestiunea mecanismului corporativ, definitiv al noilor cadre care vor cuprinde si adaposti acest spirit si aceasta vointa dupa trecerea epocii de criza a purificarii. Mecanism care, o repetam, nu va putea fi realizat decât dupa ce primele doua elemente (regenerarea spirituala si purificarea etnica) vor fi fost în cea mai mare parte satisfacute prin resurectia revolutionara din „faza precorporativa".

Un astfel de „corporatism", combinatie între forma noua si fondul acesta al natiunii purificate etniceste si sufleteste (dar mai e atunci propriu termenul de corporatism pentru a cuprinde totalitatea acestei înnoiri, inclusiv cea spirituala?) nu e lepadat de noi, ci, purtând un alt nume („România legionara") e visul, e vointa, e sufletul nostru de fiece clipa. Dar un corporatism care se reduce la corporatism, care nu e prezentat ca o combinare a acestui fond cu cadrele noi, ci vrea sa fie un corporatism care include în structura sa formala „o subîntelegere automata a principiilor", principii asupra carora nu ar fi prea necesar sa se staruiasca – un asemenea corporatism poate fi pe drept cuvânt taxat de noi ca fiind viciat de remanentele unei educatii materialiste, atee, nationaliceste incolore, foarte învecinate cu filozofia marxista si masonica (D-l Manoilescu spune chiar, la pag. 17 a brosurii d-sale, ca vede în corporatismul d-sale expresiunea unei „evolutii continue SPRE STÂNGA": deci: sau acest corporatism se reduce la chestiunea economica în care o oarecare evolutie spre stânga, spre radicalismul socialist, national-socialist, se mai poate împaca cu cerintele Statului de mâine, si în acest caz d-nul Manoilescu recunoaste ca neglijeaza problemele neeconomice în care, desigur numai o hotarâta orientare spre dreapta nationalista e admisibila – sau apoi, daca se sustine ca acest corporatism al „Lumii Noi" cuprinde toate problemele, inclusiv pe cele etice si etnice, atunci d. Manoilescu,

plasându-se cu corporatismul sau „spre stânga” se recunoaste partizan al culturii masonice antinationale si anticrestine, partizan al Societatii Natiunilor, al Pan-Europei si al tuturor idealurilor antinationale ale stângii).
Numai staruim asupra neîncrederii noastre într-o reforma care, cum spune iarasi d. Manoilescu , nu doreste o schimbare brusca, ci lenta, evolutiva? Facem o simpla trimitere la un articol al nostru în care aratam cât e de pretios pentru noi si de indispensabil în conceptia noastra legionara asupra victoriei românesti, acel „duh al marilor rupturi” care ne cere o schimbare spiritualiceste revolutionara a orânduirilor de astazi. Sau sa mai relevam o alta deosebire dintre noi si grupul „Lumii Noi” asupra întelesului „fazei precorporative” în care noi vedem prealabila si aproape deplina purificare etnica si etica printr-un regim de mare autoritate, purificare ce urmeaza apoi a fi doar desavârsita si mentinuta prin instaurarea fazei corporative – în timp ce d. Manoilescu (p. 26) vede în faza aceasta pregatitoare o simpla actiune de organizare sindicala obligatorie sau de reorganizare a cooperatiei?
Dar sa nu trecem masura!
Pe lânga aceasta grea povara a „remanentelor” trecutului, care sterilizeaza o buna si esentiala parte a efortului, grupul de la „Lumea noua”, nu e mai putin adevarat ca suntem în prezenta unei actiuni prin care oamenii politici strâns legati de trecutul politicii noastre inconstiente si iudaizate, revin la sanatatea unui nationalism înca nedesavârsit (pentru ca e numai corporatism) dar totusi bine îndreptat spre scopurile finale (cu toata timiditatea si sovaiala înca incontestabila). Iar aceasta actiune merita respectul si bucuria noastra camaradereasca.
Am putea oare spera în topirea desavârsita a dureroaselor remanente în focul unui clocot românesc atotbiruitor?
Când vom vedea o asemenea totala biruinta, vom avea franchetea de a o aplauda noi cei dintâi!

"Axa" din 7 Decembrie 1933

CRANII DE LEMN?

Când am intrat, descoperiti, în curtea casutei din dealul Hârsovei – cu sufletul mai greu decât povara de ape pe care Dunarea, alaturi, o împingea greoaie printre tarmurile unde a copilarit Virgil Teodorescu – am fost întâmpinati de o mâna de copii cu obraji dogorâti de plâns, care ieseau de prin ungherele curtii, de dupa un cotet sau un hambar, unde statusera ascunsi plângându-ai fratele mai mare. Ce piept lat avea fratele lor si cât de bine îi statea camasa verde! Cât de neînfricat parea, plin de ocrotitoare fagaduinti pentru cei mititei! Iar acum, cu pieptul lui de vultan turtit între scândurile prea strâmte, cu camasa verde sparta, el sta întins pe masa de lemn a maica-si, acolo sus sub grinzile odaii scunde si afumate. Ajunsese sa fie student la drept, la scolile mari din Bucuresti. Acum, de câteva ceasuri, primarii si jandarii stapânirii îl adusera teapan, în miez de noapte si în pripa, în casa parinteasca, si le mai cereau înca parintilor si fratilor sa nici nu-l plânga deabinelea, ci sa-l îngroape de îndata, în zorii zilei, ca sa nu apuce sa vina sa-l vada fratii lui de lupta din Bucuresti si lumea din oras.
Caci cine nu stie ca cea mai mare vrednicie a unui slujbas al stapânirii este sa „expedieze”, grabnic, „afacerile curente”? bietul Virgil ajunsese o „afacere curenta” care trebuia grabnic „expediata”, de la miezul noptii si pâna în zorii zilei, tocmai acolo departe, sub tarâna gropii. Si „expediat” ar fi fost, daca s-ar fi gasit gropari nocturni, daca preotul nu era plecat, si daca nu-i era sortit camaradului Virgil sa se odihneasca îngroapa sapata de legionari, în care sa coboare într-o seara cu luna, cu cer înstelat, în unduirea duioasa a „Imnului legionarilor cazuti” si sub cuvântul

de sabie a Capitanului sau.
… Era atât de bombata fruntea camaradului, acolo-ntre flori si lumânari aprinse… Niciodata nu i-o vazuse nimeni atât de bombata, ochii atât de cazuti… Tot continutul de comoara care s-a framântat în acest craniu, parea ca-si împinge dorurile neîmplinite, puterile de lupta ramase necheltuite, tot focul si elanul launtric – spre a razbate la lumina, spre a-si risipi samânta în cupele de rod ale patriei, spre a-si desfasura vigoarea biruind pentru Legiune, pentru Neam. Dar craniul de ceara oprea de acum, încordat pâna la plesnire, toate puterile nobile ale acestui suflet, sfarâmându-i toti mugurii florilor de mâine.
Ce greutate aveau de dus legionarii pe umeri pâna la groapa… Un craniu atât de greu, o frunte atât de bombata…
Si totusi ce usor e acest craniu pentru cei ce l-au culcat aici. Cât de simplu se rezolva pentru dânsii totul. Câteva coli de hârtie înnegrita prin cancelarii, procese verbale, autorizatii de înmormântatate, si totul se face repede si în buna regula. Azi cu unul, mâine cu altul. Cu timpul, stapânirea va câstiga chiar o foarte buna experienta administrativa în aceasta „materie” si totul se va aranja si mai usor. Se va putea chiar înfiinta un serviciu public administrativ pentru satisfacerea acestei noi functiuni sociale: eliminarea din societate, pâna sub tarâna gropii, a acestor indezirabili ai lumii românesti se astazi, indezirabilii care sunt totusi elementele cele mai pure sufleteste ale tineretului actual, cei mai patrioti, fruntasi în scoli si la examene, cei mai buni si mai scumpi copii ai familiilor si pe deasupra, întruparea masiva a visului Regelui Carol întâiul: caractere. Tineri care stiau si stiu ca pe calea aceasta îi asteapta toate jertfele, toate ofensele si nici un folos personal, care primesc însa cu bucurie aceasta mucenicie pentru Neam si Cruce.
Dar toate acestea sunt palavre anarhice pentru cel si cei ce l-au ucis pe comandantul-legionar Teodorescu Virgil. Ei ne râd în nas; sa mai poftiti! Veti pati la fel; înca unul, înca zece, înca o mie, oricâti! Deoarece astfel cred dânsii ca vor fi asigurate zile mai bune pentru acest neam. Un piept voinic, acoperit de camasa verde, e pentru dânsii o cutie de carton care se arunca simplu la gunoi când încurca lumea complicata a guvernantilor de azi. Un cap de legionar framântat de grija viitorului românesc, se trimite pur si simplu, cu hârtii în regula si în colet de scânduri oficiale, parintilor spre grabnica îngropare, cu nepasarea pe care ti-o da siguranta ca te vei disculpa în fata lumii cu o minciuna (formula stereotipa: „voind sa dezarmeze”…). Aceste scumpe cranii, aceste frunti bombate de clocotul unor furtuni nobile si altruiste, devin astfel pentru oficialitatea noastra ceva de ordin lemnos, fara valoarea si drepturile omenesti (sa mai vorbim de drepturile românesti?), ceva ce se poate lovi si sfarâma fara frica unei pedepse dumnezeiesti, fara consecinte impuse de imanenta justitie omeneasca… Simple cranii de lemn.
Dar si Fariseii spuneau la fel despre Mântuitorul rastignit: sa mai pofteasca! Sa pofteasca acum si sa mai faca ce a facut, sa se coboare de pe cruce si sa se învie pe el însusi! Apoi râdeau satisfacuti de isprava lor; erau siguri ca pe aceasta cale l-au biruit pe Dumnezeu, ca sistemul a fost bun; sa mai pofteasca el acum! Noua ni se spune azi tot asa: sa mai poftiti! Cu toata infinita distanta dintre jertfa lui Dumnezeu-Isus si a noastra, bieti oameni care, prin pacatele omenesti, izbutim însa a ne mentine într-o lupta pentru binele altora – mentalitatea celor care ne spun: sa mai poftiti! este aceiasi cu a Fariseilor ucigasi ai lui Cristos; siguranta ca, prin violenta si prin desfiintarea fizica a adversarului, va fi strivita ideia lui, lumea noua si mai buna pe care el o doreste, pentru care el lupta si moare.
Si ar avea biruinta adversarul nostru pe aceasta cale, daca n-ar fi cu noi adevarul si dreptatea româneasca, daca noi am fi, cum ni se spune, distrugatorii unui viitor mai bun al acestui scump neam românesc.
Dar nu suntem.
Acolo sub tarâna cimitirului din Hârsova nu zace, atât de singur, un craniu de lemn, ci o comoara care rascumpara victoria de mâine, pe care generatia noastra e gata s-o plateasca si mai scump, oricât de scump.
De aceea autorii uciderii camaradului nostru, ca si initiatorii sistemului „craniilor de lemn” vor purta o nesfârsita povara în fata lui Dumnezeu, în fata Justitiei viitoare si în judecata istoriei românesti.
Iar tu mama care, atunci când legionarii îti scoteau pe brate din casa pe cel mai mare si mai scump copil, te tânguiai: „copilu` maichii, uite de ce nunta ai avut tu parte” – sa stii ca rodul acestei sfâsietoare nunti e mai placut lui Dumnezeu decât rodul de prunci cu care ti-ar fi înseninat obositele batrâneti…

"Axa" din 7 Decembrie 1933

1934-1936

Dupã furtunã

Pregãtirea omului nou, invincibil

SENSUL NATIONALISMULUI NOSTRU?

Nationalismul nostru: adica al fostei generatii de studenti care a dat pe 10 Decembrie 1922 – sarbatorit astazi – si al generatiei studentesti si tinere de acum.
Sensul acestui nationalism e strâns legat de sensul pe care l-a avut întotdeauna nationalismul românesc.
Ne gândim îndeosebi la sensul lui de adânca înradacinare în realitatea noastra istorica, înteles care-i da o valoare, o trainicie si o forta de biruinta cu totul exceptionala, de care nu se bucura, în aceiasi masura, curentele nationaliste ale celorlalte popoare.
Nationalismul Românilor nu este un simplu produs, mai mult sau mai putin durabil, al unei activitati filozofice a gânditorilor, al unei propagande abile a publicistilor, sau al unei dirijari ideologice infiltrate în mase de catre conducatorii politici.
El este, în rândul întâi, o suprema întelepciune câstigata prin experienta de veacuri a vietii noastre românesti, scump platita cu suferintele noastre proprii, veac de veac, întelepciune coborâta pâna la subconstient, infiltrata pâna la instinct. El izvoraste din experienta, din cunoasterea inductiva prin care am verificat an de an, secole de-a rândul, existenta acestei realitati ireductibile a frângerii omenirii în natiuni etnice concurente si rivale, gata de a abuza oricând de un vecin care e slab fie prin însusirile rasei, fie prin situatiunile grele în care a fost pus de împrejurarile istorice.
Nationalismul nostru este o datina, o atitudine sufleteasca traditionala (mai veche chiar decât existenta termenului de „nationalism").
El e ceva care este al nostru asa cum ale noastre sunt cojocul si opinca, fluierul si iia înflorita, doina si privirea blânda dar vesnic prudenta a plugarului si ciobanului. Experienta aceasta a strainului dusman începe cu navalirile barbare, e îmbogatita de luptele cu Turcii, Tatarii, Lesii, de prigonirile acelei „unio trium natiorum" (sa fie deci criteriul national o aparitie a veacului al 19-lea cum spun unii?), sau de prigoanele grecesti care au împins pe Român la haiducie si la Tudor; aceasta experienta am platit-o apoi scump cu temnitele unguresti si cu tot sirul de suferinte ale Ardealului strivit nu atât de teoria nationalista a lui Appony si Tisza cât de realitatea faptei de prigoana pornite din ura si pofta strainului. Iar azi aceasta experienta culmineaza cu dezmostenirea Românilor de catre veneticii straini, în propria lor tara libera, cu lupta din toate domeniile de viata dintre noi Românii si poporul jidovesc care formeaza în sânul nostru o unitate distincta, solidara, activând organizat pentru a ne scoate din pozitiile si drepturile noastre.
Toate acestea sunt pentru fiecare Român adevaruri necontestate, elementare. Nationalismul românesc ne dovedeste astfel a fi o atitudine înradacinata adânc în tot trecutul nostru istoric, cheagul vietii noastre care strabate pâna în cele mai tainice tresariri ale procesului nostru vital. Nationalismul nostru e un urias înfipt cu talpi late si de neclintit în pamântul nostru românesc, piept de granit, ochi de otel, care îsi impun neîndurata vointa de dainuire si de aparare oricât de furioase ar fi valurile adversitatilor de orice fel.
Nu acelasi caracter îl are de pilda nationalismul unguresc. Poporul unguresc n-a fost prigonit, îndeosebi în ultimele veacuri, de catre nimeni. El si-a hranit o clasa de seniori feudali din munca atât a propriilor vasali cât îndeosebi a unei serii întregi de popoare exploatate de aristocratia maghiara, nationalismul Budapestei era si este o afacere negustoreasca, o exaltare în vederea recâstigarii unor prazi, iar nu o actiune de aparare a unor interese colective nationale care ar fi primejduite si încalcate de alte popoare. O asemenea actiune nationalista ne e decât o suprafata, fara radacini în viata întregului popor, sensul ei e departe de valoarea morala, de trainicia si forta biruitoare a nationalismului românesc.
De aceea nationalismul românesc e un atât de temut adversar pentru strainii dusmani (de ce oare,

de pilda, presa mondiala controlata de Jidani nu striga aproape niciodata contra antisemitismului unguresc, dar copleseste sub calomnie si venin nationalismul românesc?). Si tot pentru aceste temeiuri e temut nationalismul nostru cu atâta groaza si de catre acesti Români ai lumii vechi care sunt înfratiti, prin vointa sau slabiciune, cu strainul înca stapân. Iar daca acesti Români îsi mai fac iluzii ca pot zdrobi nationalismul tinerimii de azi, oprind procesul de reînnoire sufleteasca ce se anunta tot mai impetuos, sa se gândeasca la uriasa sarcina pe care si-o iau; nu e vorba sa învinga un simplu curent filozofic produs de o scoala de gânditori, nu e vorba nici de a anihila prin mijloace dibace o propaganda nationalista întâmplatoare. Caci am aratat cum nationalismul românesc e ceva mai mult, mai permanent, mai adânc decât produsul unei propagande si al unei filozofii care s-ar putea demoda sau compromite aparent.
Cei care vor azi sa desfiinteze nationalismul românesc cel adevarat si deplin, vor trebui sa biruiasca în noi întreaga noastra istorie, sa sfarâme în întregul popor întelepciunea stratificata de veacuri, sa darâme în noi echilibrul traditiei nationaliste stramosesti, sa reduca întregul popor la o amnezie, la o uitare a propriului trecut, a propriilor rani, într-un cuvânt sa se ia de piept cu acel urias de granit, înfipt voiniceste, cu opinca lata, în tot ce a fost pâna acum viata si speranta româneasca.
Grea sarcina!
Si sa ia aminte acesti adversari la privirea aceea stâncoasa si sura a uriasului, la lucirile ei de aspru otel si de adânca taina. Ea a mai surprins si a mai fulgerat si pe altii: de la Baiazid ori Matei Corvinul si pâna la Ungurii anului 1919 care n-ar fi crezut niciodata sa-si vada capitala cucerita de baioneta valaha.

"Cuvântul Studentesc" din 10 Decembrie 1934

DIMITRIE MICESCU?

L-a plâns atâta lume, s-au înfiorat atâtea inimi în fata mortii lui naprasnice. Dar mai multi decât toti l-au plâns si îl plâng tinerii. Nu este oare aceasta cea mai frumoasa podoaba cu care poate pleca cineva din viata? Nu este aceasta o mare zestre sufleteasca, cel mai frumos toiag pe cararile eternitatii, în drum spre scaunul marii judecati, toiag de toc si de lumina pura, rupt din sufletul curat al tineretului unei tari? Ceva s-a frânt din sufletul acestui tineret la moartea lui Dimitrie Micescu si îl urmeaza ca o hlamida de lumina pura, ocrotindu-i sufletul de întunecimile lumii de judecata în care a intrat. Caci sufletul tineretului e pur. Numai el e pur caci el e mai apropiat de acea copilarie sufleteasca fara de care spunea Isus ca nu e cu putinta mântuirea sufletului.
E singura mângâiere a celor loviti de moartea lui: bucuria ca, la sfârsitul vietii, s-a învrednicit de atâta folositoare comoara sufleteasca si n-a plecat singur din viata. Onoarea aceasta de a-si fi legat sufletul de acela al tinerimii luptatoare pentru Neam si Cristos, de a-si fi încrustat pentru totdeauna numele în istoria renasterii de azi a românismului si a vietii crestine, aceasta ne indica totodata masura nobletei înnascute a cestui mare suflet. Înainte de a fi mare avocat, era un mare suflet, iar ceeace a caracterizat însusi pe marele profesionist al barei, era fulgerarea de pasiune pe care o punea în slujba dreptatii.
Transfigurarea lui Didi Micescu pledând, acea strafulgerare a privirii care despica orice întunecime, acea scandare a frazei care lovea în obstacol cu claritatea si rasunetul unor magice ciocane de argint care faceau din sfarâmarea platosei adverse o încântatoare muzica, toate acestea subliniate de gestul lui sintetic si concentrat cu care sfredelea si disloca pe adversar, imobilizându-l, taindu-i suflarea, legându-l strâns pâna la desfiintare – aceasta transfigurare si victoriile ei, erau ceva mai mult decât efectul artistic al marelui orator mânuind o vasta stiinta. Ele erau oglindirea unui mare foc launtric, a acelui foc care l-a dus la contopirea cu sufletul tineretului în dragostea pasionata nu numai pentru creatiunile de arta cu care si-a împodobit casa si viata, dar pentru neamul sau, pentru un mai bun si mai nobil viitor al lui.
Când Dimitrie Miclescu pleda în procesele acestui tineret însângerat în lupte, îsi oglindea atât de bine înaltimea sufleteasca: ceea ce punea le întotdeauna în evidenta cu mai multa caldura si pe ce îsi întemeia el mai mult concluziile, erau valorile morale si spirituale ale actiunii celor aparati, era renasterea sufleteasca pe care o adulmecase în gândul si fapta tineretului aruncat în închisori. Se

întelege atunci de ce, atât de spontan si repede, sincer si cu mare curaj, Dimitrie Micescu a trecut de la bara si s-a alaturat la actiunea publica a tineretului, devenind un pretios si iubit îndrumator al lui. Mai mult decât îndrumator; frate de suferinta, caci i-a fost dat acum la sfârsit de viata si de mare cariera, sa sufere lovituri fizice si ofense, alaturi de noi tinerii, pentru lupta si idealul nostru, devenite ale sale.
Era atât de tânar Dimitrie Micescu…
Nu atât pentru cei 46 de ani ai sai, ci pentru ceeace zâmbea vesnic în inima lui, pentru ceeace l-a facut frate cu tinerii de 20 de ani care i-au cântat la îngropaciune acel cântec care îl înfrateste, acolo în vesnicie, cu mortii eroi ai tineretului:
…"Noi mereu te plângem frate
Iar tu dormi mereu"…

"Cuvântul Studentesc" din 25 Noembrie 1934

ESENTIALUL?

Un Congres General Studentesc trebuie sa fie nu numai ocaziune de afirmare a studentimii în raport cu adversarii idealurilor sale, ori prilejul de a fixa înca o data aceste idealuri, dar el trebuie sa constituie si o verificare interioara sufleteasca, o examinare a capacitatii launtrice a studentului luptator, o preocupare a studentimii de propria ei structura interioara, revizuind si îndrumând aceasta structura spirituala în asa fel, încât ea sa corespunda cerintelor luptei si sa asigure victoria idealurilor studentesti.
E inutil sa se indice idealuri care sa nu fie însotite de elaborarea mijloacelor prin care aceste idealuri vor fi atinse. Iar esentialul în acest domeniu al realizarilor este un element interior sufletesc al luptatorului, un element care a caracterizat miscarea nationala studenteasca de la 1922-23 si care trebuie pastrat si cultivat înainte de orice: confundarea vietii personale a studentului cu idealul sau. Acest salt de la egoismul individual oricât de justificat, pentru a trece în focul dureros al unei lupte din care sa fii hotarât a nu iesi viu fara a fi biruitor, acesta e elementul esential fara de care nu poate exista o împlinire a idealurilor studentesti. Totala aservire a interesului personal interesului colectiv, hotarârea de a-ti da pieptul tau zdrobit pentru a sluji ca temelia biruintei românesti pe care o visezi, numai din aceasta transfigurare sufleteasca poate tâsni victoria t, student român!
Când vei spune cumplitilor tai dusmani: Nu-mi pasa daca ma veti zdrobi sau nu, nu-mi pasa daca voi vedea sau nu ziua biruintei, dar sunt sigur ca jertfa mea va aduce prabusirea voastra, si când pornesti si te mentii în lupta pâna la capat cu aceasta hotarâre senina, nu încape nici-o îndoiala ca porti în tine o forta pe care nici-o tehnica represiva nu o poate birui.
Spiritul de jertfa e esentialul!
Avem cu totii la dispozitie cea mai formidabila dinamita, cel mai irezistibil instrument de lupta, mai puternic decât tancurile si mitralierele: este propria noastra cenusa!. Nici-o putere din lume nu va putea evita prabusirea atunci când se mentine pe cenusa unor luptatori viteji, cazuti pentru dreptate si Dumnezeu.
Camarazi! Tineretul tuturor luptelor românesti si al luptelor studentesti ne învata sa mânuim aceasta teribila arma: Propria noastra jertfa!
Coborâti în adâncul vostru sufletesc si întrebati-va daca va multumeste sau nu o simpla recitare de idealuri menite a fi vesnic înfrânte. Iar daca veti simti ca demnitatea voastra de om si de Român nu mai îngaduie rusinea tuturor resemnarilor, atunci împacati-va (pe încetul si definitiv. Iar nu numai în clipa unui entuziasm trecator) cu gândul ca viata voastra personala cade cu totul pe al doilea plan, si treceti dincoace, pe marele drum dureros al jertfei pentru binele altora, pentru binele Neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu.
Altfel, daca veti conditiona lupta de faptul de a nu va stingheri interesele personale oricât de îndreptatite, atunci toate motiunile voastre frumoase, toate congresele voastre înfierbântate nu vor aduce nici-o biruinta, ci vor ramâne în istorie doar pentru a caracteriza lasitatea unei generatii nevrednice de înaintasii ei si menite blestemului urmasilor.

"Cuvântul Studentesc" din 17 Aprilie 1935

NUMERUS CLAUSUS?

Mai întâi sa lamurim o chestiune de terminologie. Astazi când problema reasezarii Românilor în pozitiile din acre au fost scosi de navala straina, este atât de actuala si pretutindeni discutata, s-ar parea ca o anumita deosebire de terminologie ar ascunde si o deosebire de continut. D-lui Vaida-Voievod nu-i place termenul „numerus clausus" ci vrea un „numerus valachicus"; miscarea barourilor se leapada si ea, mai recent, de formula „numerus clausus" si îsi exprima revendicarea prin cuvintele „proportionalitate etnica". În realitate cu totii suntem de acord asupra continutului acestei probleme si nu trebuie sa se caute, printr-o analiza legata de litera formulei, o deosebire inexistenta în spiritul ei. Când, acu-s 13 ani, în 1922, studentimea a lansat formula „numerus clausus", a înteles prin ea, cum întelege si acum, principiul limitarii minoritarilor („clausus" – limitat; numar – bariera) în diversele institutii, pâna la cota proportiei dintre totalul populatiei românesti si totalul populatiei minoritare respective. Atât D-l Vaida cât si miscarea barourilor înteleg acelasi lucru, înfatiseaza în acelasi fel cu noi problema si solutiile ei, deci acordul exista, indiferent de varietatea termenilor.
Noi vom continua sa spunem „numerus clausus", deoarece e un întreg trecut de suferinta si de sânge care ne leaga de aceste cuvinte. Pentru „numerus clausus" si pentru o totala înviere a românismului a suferit tineretul românesc de dupa razboi, tineretul generatiei noastre, 13 ani de continui si sângeroase striviri sub pat de pusca, pentru el ne-am rasturnat noi viata personala populând cu anii închisorile tarii si devenind vânatul de predilectie al capitanilor de jandarmi. Pentru „numerus clausus" am fost noi umiliti, legati la spate, batuti la talpi în beciurile lui Manciu, ofensati în tot ce aveam noi mai sincer si curat în noi. La 1922 noi am vazut clar si am cerut, în dispretul tuturor, legiferarea lui „numerus clausus", deoarece lupta contra invaziei nu mai era posibila pe cale de simpla concurenta, prin mijloace indirecte, prin tonice, fara interventia chirurgicala a ridicarii unei oprelisti fortate, instituite prin legile Statului (pentru viitor) si fara extirparea fortata devenita indispensabila spre a restabili în prezent proportionalitatea. La revendicarile noastre toate guvernele au raspuns prin napustirea asupra noastra a întregului aparat de represiune a Statului, prin instituirea celor mai draconice legi, prin asmutirea la ura si la barbarie a agentilor de executie. N-a fost numai severitate în reprimarea miscarii lui „numerus clausus" în cursul acestor 13 ani, ci a fost o lupta dusa cu ura, cu rautate si cu josnica pasiune, pentru umilirea si batjocorirea noastra, nu numai pentru a ne opri activitatea…

Cine stie sa moara nu va fi rob niciodata.
SENECA
…Chiar daca era numai represiune legala (si aceasta de altfel nejustificata deoarece lupta noastra se dovedeste ca a fost dreapta), nu ar fi facut tineretul luptator al acestei generatii un total de aproape 500 de ani închisoare, de la 1922 si pâna astazi, toata aceasta detinere în închisori fiind numai preventiva, neurmata de o sentinta de condamnare.
Este explicabil asadar pentru ce noi, mai mult decât oricine, am simtit o adânca reconfortare, o bucurie care se asternea ca un balsam peste ranile noastre învechite, atunci când am vazut aparând pe pozitiile noastre spinoase si însângerate pe D-l Vaida-Voievod, binisor încovoiat sub desaga durerilor românului prigonit. Dureri a caror sarcina si-a urcat-o pe umeri la fel cu tineretul nostru urgisit si la fel cu acel Vaida-Voievod care a mai purtat, pe vremuri, si cu spor, alte poveri românesti. Umerii sai de neobosit Badea Cârtan, hoinar al nevoilor românesti, au mai plimbat aceasta desaga a durerilor noastre atât prin Viena prietenului sau Lueger, cât si prin acea Budapesta unde, în toamna anului 1918, a izbit-o drept în inima Parlamentului unguresc, în capul de cremene al grofilor uluiti de îndrazneala celui ce le arunca în fata „Ardealul se desparte pentru totdeauna de Ungaria". …De atunci D-l Vaida-Voievod n-a mai avut desaga, crezând, se pare, ca s-a ispravit cu poverile si a sosit vremea veseliei. Acum, profilul sau de bunic al Românului necajit, se contureaza din nou pe cai pribege, ridicând o noua povara, alaturi de noi. Am fi mici de suflet daca nu am arata, pe fata si fara înconjur, bucuria de a vedea sporind cu asemenea oameni frontul pentru adevarata împlinire a României Mari, a României noastre, daca nu am arata pe fata

bucuria pe care o avem de a ne „simti cotul” cu D-l Vaida si cu barourile tarii, pe aceeasi cale.
În acelasi timp însa ne îngaduim a exprima câteva pareri, câteva constatari (sa zicem trei) pe care ni le-a lasat vâltoarea focului acestor ani de grele lupte pentru „numerus clausus”.
În rândul întâi, experienta îndelungata a luptei cât si cunoasterea problemei jidovesti în toata întinderea si adâncimea ei, ne-a dus la concluzia ca problema restabilirii Românilor în drepturile lor pierdute, nu se poate face prin masuri partiale si timorate, ci prin atacarea de front a întregii probleme si solutionarea ei radicala în toate domeniile. Dar îndeosebi în domeniul izvoarelor stapânirii jidovesti. A lupta numai pentru rezolvarea ei partiala, de exemplu în barouri, urmând a amâna pentru mai târziu atacarea celorlalte pozitii (si mai ales a înaltelor pozitii din finanta, din aparatul politic, din trusturi, din francmasonerie), însemneaza a angaja o lupta sortita unei înfrângeri de neînlaturat. Pornind de la modificarea Constitutiei si de la reasezarea drepturilor minoritatilor în conformitate cu realitatea româneasca, problema jidoveasca trebuie solutionata printr-o lupta de ansamblu, radicala, printr-o „revolutie nationala”, dând cuvântului „revolutie” nu sensul de anarhie si lupta de strada ci sensul spiritual al unei totale rupturi de mentalitatea actuala de robie si slabiciune în fata strainului.
În al doilea rând, problema jidoveasca e strâns legata de problema reformei Statului si de refacerea morala a societatii românesti de astazi. Agravarea, daca nu chiar nasterea problemei jidovesti, se datoreaza acestor doua crize: Criza organizarii de Stat pricinuita de democratie, si criza de moralitate a clasei conducatoare românesti. Solutiunea problemei, chiar conceputa radical si desavârsit, nu se va face de pe o zi pe alta, ea necesitând un timp de îndeplinire. În actuala organizare a Statului si cu moralitatea de azi a clasei conducatoare si administrative, o asemenea solutiune, oricât de radical ar fi planuita, va fi imposibila întrucât primele începuturi vor fi cu siguranta subminate si darâmate de fortele oculte care ar ramâne stapâne cât si de slabiciunea noastra morala care ne va duce spre compromis, descurajare, tradare. Reforma Statului si reforma morala, sunt necesare desigur nu numai pentru rezolvarea problemei jidovesti ci pentru multe alte ratiuni. Dar limitându-ne la problema jidoveasca, trebuie sa recunoastem ca o solutie serioasa, durabila, si radicala nu este cu putinta în actualul Stat si cu actuala noastra venalitate si decadenta morala.
În al treilea rând, se pune chestiunea daca cei care s-au alaturat astazi la ideia si programul luptelor studentesti, vor avea toata forta de rezistenta si de jertfa (nu ne gândim la sinceritate, s-o presupunem unanim existenta la un moment dat), pentru a corespunde acestei lupte care nu poate birui decât printr-un lung calvar. Nu vrem sa ofensam pe nimeni prin vreo nedreapta banuiala, dar sa ni se permita sa privim cu atentie, cu prudenta si cu durerea unei umbre sufletesti unele dintre aceste recente miscari pentru „numerus clausus”, câta vreme vedem printre conducatori unele persoane pentru care nimeni nu mai poate avea vreodata stima si elan, persoane care vor fi gata sa tradeze, la prima greutate? câta vreme printre marii initiatori vedem pe un director de gazeta care a combatut constant miscarile studentesti, iar astavara a mers pâna la infamia de a pune la cale cunoscuta „afacere Gheorghiade”.
Dupa aceste trei observatiuni, vom mai înregistra o constatare si o concluzie, privitoare la viguroasa actiune româneasca a barourilor: exponentii miscarii repeta staruitor, cum e si explicabil, ca miscarea barourilor pentru proportionalitatea etnica va ramâne o miscare strict profesionala, evitând actiunea politica. Înregistram aceasta constatare si precizam concluzia: „numerus clausus” nu poate fi instituit decât prin lege, asadar pe cale politica, de guvernamânt, actiunea barourilor presupune existenta unei miscari politice aparte, menite sa împlineasca cererile corpului avocatesc. Prin forta lucrurilor barourile, fara a actiona direct în aceasta miscare politica, vor trebui sa sustina, mai mult sau mai putin fatis, o miscare politica nationalista, de sigur pe aceia care va prezenta cele mai serioase garantii pentru înfaptuirea lui „numerus clausus”.
Drept încheiere credem ca este semnificativ sa amintim aici panica ce domneste în prezent în rândurile jidovimii (un exemplu: la o întrunire jidoveasca pentru discutarea modalitatilor de aparare fata de actiunea lui „numerus clausus” s-a produs o încaierare între jidanii de diferite pareri iar jandarmii, desigur Români, au trebuit sa intervina pentru a-i împaca, adica: a trebuit ca noi sa-i ajutam pe Jidani pentru a se putea înfiripa un front armonic contra lui „numerus clausus”). Aceasta panica e cel mai bun certificat ce se poate da noilor luptatori pentru românism: sunt temuti! Si totodata, urmând vechea metoda (desi timpurile sunt noi), presa jidoveasca, atunci când nu-i acopera sub insulte pe D-l Vaida-Voievod, crede ca-l poate strivi prin complotul tacerii.

Noi am trecut de mult, si de atâtea ori, prin toata gama asta de atacuri lase ale jidovimii. Azi când a venit si rândul altora de a trece prin ele, îi îndemnam sa se simta tot atât de onorati de aceasta adversitate, precum onorati ne simtim noi de atmosfera pe care au încercat sa ni-o creeze voevozii din Sarindar: „huligani, asasini, anarhisti, neispraviti, paranoici, vânduti strainilor, revizionisti, agenti ai Budapestei, etc.
Dar în fata acestor insulte sa-si puna Românul întrebarea: trebuie sa cautam laudele si încurajarea din partea strainului dusman sau apoi lauda si îndemnul fratelui tau, al neamului tau?
Iata, tinerimea noastra de luptatori prigoniti si însângerati pentru „numerus clausus”, pentru România de mâine, româneasca, cinstita si puternica, îi ureaza D-lui Vaida-Voievod bun venit pe câmpul de lupta si asteapta sa-l vada despicând vitejeste, alaturi de ceilalti luptatori, largi brese, drumuri de viitor, spre pozitiile dusmane.
Iar peste pozitiile acestea odata sfarâmate, spre ziua în care desaga poverilor românesti sa fie cu adevarat goala, iar neamul acesta, despovarat, sa cunoasca si el vremuri de odihnita creatiune culturala, de plina realizare a personalitatii sale românesti.
Abia atunci va exista cu adevarat o Românie si un românism în lume viabil, stralucitor de valori si temut de dusmani.

"Cuvântul Studentesc" din 20 Martie 1935

PROFESORII UNIVERSITARI SI VIITORUL CULTURII ROMÂNESTI?

Studentimea de azi si cea de dupa razboi a fost într-un vesnic si grav conflict cu cei mai multi dintre profesorii universitari, parintii sufletesti ai ei. Totusi studentimea n-a fost lipsita de constiinta datoriilor sale fata de acesti parinti sufletesti. Dar ea era constienta în acelasi timp si de faptul ca datoriile sale fata de neam, de adevar, deci fata de cultura româneasca, sunt mai presus de obligatiunile impuse de aceasta filiatie spirituala.
Studentimea întelegând narea ei chemare si datorie de a asigura viitorul neamului românesc si al culturii românesti si crestine, a cautat si a dorit o armonioasa colaborare cu profesorii ei în lupta pe care se hotarâse a o porni pentru a rapune dezastruoasa dominatie jidoveasca si pentru a înalta sufletul românesc din decadenta în care cazuse. Nu numai ca a dorit aceasta colaborare dar nu-si închipuia ca i s-ar putea refuza. Dovada stau numeroasele memorii prin care studentimea solicita profesorimea universitara sa-i stea în ajutor pentru rezolvarea gravelor probleme nationale care i se puneau.
Dar încrederea tinerilor a fost ranita si înselata, marea majoritate a profesorilor, începând de la 1922 si pâna astazi, a raspuns acestor îngrijorate apeluri ale studentilor cu cea mai revoltatoare dusmanie. Profesorii combateau idealurile studentesti, cautând a induce în eroare tinerimea prin complicate constructii de sofisme si lovind-o drept în crestet cu masuri politienesti atunci când ea nu întelegea sa dezarmeze în fata acestor adversitati. Profesorimea este aceea care a deschis prapastia dintre noi si ea, aruncându-ne în dilema de a alege una din aceste atitudini: sau tradarea a tot ce constituia în constiinta noastra temelia vietii si suprema datorie a generatiei noastre, sau riscul de a deveni proscrisii, prigonitii Universitatilor românesti. Ce cale puteam alege noi la aceasta dureroasa raspântie? Sa continuam drumul generatiei care a lasat jidovimea sa se înstapâneasca asupra tarii si a lasat cultura si sufletul românesc prada celei mai odioase coruptii, înstrainarii si dezagregarii? Sau apoi ne rupem de oricine si, cu orice riscuri, sa urmam calea cea mare si luminoasa pe care ne împingea visul unei alte Românii, a unei Românii stapâne în tara ei si demne de o viata libera?
Tinerimea universitara de dupa razboi a înteles ca e nobil si sfânt conflictul cu neadevarul si cu moartea nedemna si lasa; ea nu a sovait sa intre în conflict cu profesorimea care îi crea înfratire cu Jidanul, slabiciune în fata dusmanului si nesimtire în fata prabusirii sufletesti a poporului românesc. Acest conflict pe noi ne onoreaza si nu-i cautam aplanarea atâta timp cât împacarea e conditionata de acceptarea tradarii si a lasitatii. Noi cunoastem si simtim dragostea pe care o dam parintilor nostri, dar stim în acelasi timp ca parintii care abdica de la datoriile parintesti si compromit sanatatea si viitorul copiilor, asemenea parinti nu pot fi rasplatiti cu respect si dragoste pentru marea lor vina de a fi dusmanit si subminat viitorul acelor pe care i-au nascut.

Contesta cineva faptul ca majoritatea profesorimii universitare a fost absenta de la marea sa datorie de pastratoare a izvoadelor culturii românesti, ba chiar a dusmanit pe cei dornici sa apere de înstrainare cultura aceasta, a dusmanit si a combatut propriul ei neam în ceea ce acesta avea mai pur: tinerimea nationala luptatoare? Dar ce a facut profesorimea pentru a sustine revendicarea proportionalitatii etnice pusa în fruntea programului studentesc de la 1922 încoace? Daca nu depindea, evident, de profesori, legiferarea lui „numerus clausus", au facut profesorii vreodata macar, un gest prin care, alaturi de studenti, sa protesteze împotriva navalei strainilor, împotriva alterarii culturii românesti prin actiunea de infiltratie jidoveasca? Niciodata profesorii, afara de sporadice si admirabile exceptii izolate, n-au facut nimic de acest fel. Iata, vin astazi politicianii vechi si recunosc dreptatea lui „numerus clausus", încearca si ei sa faca ceva pentru salvarea culturii românesti. Vin asadar chiar si politicianii de lume veche si se alatura idealurilor studentesti – cu câta sinceritate si vigoare, se va vedea – vin electorii sa salveze cultura româneasca, dar profesorii, Universitatile, tac si vrajmasesc tineretul nationalist si lasa pe altii sa le apere aceasta cultura de care în rândul întâi dânsii, profesorii, sunt raspunzatori.
Dar aceasta lupta epocala n-a fost numai o totala absenta a profesorimii luata în ansamblul ei. A fost mai mult decât o absenta; a fost o adversitate, care uita adesea orice omenie si orice lege, împotriva tineretului cu gând si fapta româneasca. Cine din oficialitatea universitara, a protestat vreodata împotriva schingiuirilor lui Manciu, împotriva brutalitatilor, împotriva ilegalitatilor la care erau supusi studentii? Nu s-a protestat nici macar împotriva ilegalei arestari a unor profesori universitari nationalisti, tinuti luni de zile în închisoare fara mandat de arestare si fara nici-o forma legala. Iar, acum în urma, Consiliul interuniversitar, nesocotind Constitutia, vrea sa rapeasca studentilor drepturile cetatenesti interzicându-le sa faca politica (de ce nu s-a hotarât aceasta interzicere pe vremea când o mare parte a studentimii, în 1920-21, facea politica marxist-comunista?). si ne-a fost dat, de curând, sa vedem întruchipându-se într-un odios exemplu tipic, aceasta absenta si vrajmasie a profesorimii universitare fata de viitorul culturii românesti, fata de propria studentime nationalista: un rector de Universitate, rectorul Universitatii din Capitala României, în calitate de prim jurat, acoperea mai daunazi cu largul sau prestigiu verdictul dat de o Curte cu Juri într-un proces în care sângele nevinovat al unui student nationalist, ucis miseleste, îsi cerea dreptatea. Fapta profesorului Gheorghiu va ramâne neuitata pentru a ilustra atitudinea profesorilor de astazi fata de sufletul unei studentimi eroice si patriote.
Neînduratoare, istoria de mâine va însemna în sirul faptelor caracteristice ale epocii de astazi: Profesorii universitari au dusmanit viitorul si puritatea culturii românesti.

"Cuvântul Studentesc" din 15 Iulie 1935

NESIMTIRE??

Scriitorul acestor rânduri e un om în afara lumii literelor. Nu e un creator de arta, nici macar un critic literar. În ale scrisului vrea sa fie – datoria îi cere sa fie – un simplu ziarist. Un ziarist luptator, asa cum era traditia presei cu adevarat românesti, îndeosebi în Ardealul de pe vremuri.
Daca fata de lumea literelor sunt un simplu cititor, spectator, am însa toate drepturile acestuia. Iar primul drept al nostru, al publicului, este controlul interiorului nostru sufletesc. Si cum artistii nu se multumesc sa-si savureze singuri satisfactia creatiei în opere care sa ramâna secrete, bine zavorâte în turnuri de fildes, ci ies cu ele la drumul mare, în vazul si auzul multimii noastre, si prin aceasta, vrând nevrând, ne imprima în suflet pecetea nobletei sau micimii lor, suntem îndreptatiti, noi cititorii, spectatorii, sa ridicam în slava, cu recunostinta, pe cei care, prin operele lor de arta, ne-au înaltat spre culmi, dupa cum suntem îndreptatiti sa-i apucam de guler si sa le cerem socoteala celor care ne infecteaza si ne ranesc, celor care ne paralizeaza coborându-ne la deznadejdea sau nesimtirea lor.
Fiecare avem asadar un drept de critica, un drept de a judeca pe artisti si operele lor, în deosebi într-o judecata de ansamblu.
Pentru judecata aceasta de ansamblu a artei unei epoci, nu importa valoarea proprie a fiecarei creatiuni în raport cu subiectul ei, ci are importanta valoarea tuturor creatiilor în raport cu ansamblul vietii. Pot fi perfecte anumite opere izolate, dar valoarea ansamblului sa fie mica, trista,

dezgustator de îngusta si saraca. Ansamblul creatiilor artistice al unei epoci trebuie sa cuprinda ansamblul, caracteristicul vietii sufletesti a acelei epoci. Daca se limiteaza doar la un fragment al vietii, ignorând, nesimtind zbuciumarile, durerile si bucuriile celelalte, valoarea artei acelei epoci e redusa si saraca, oricât de perfecte ar fi operele create. Si îndeosebi e saraca, e dezonorata arta care îsi limiteaza plamada la lutul micilor dureri, al micilor bucurii, dar nu simte marile tragedii, nu are simtul marilor viziuni. Da, domnilor, oricât vi s-ar parea de caraghios, aici e o chestiune de „micul si marele dor"…

Iata, noi o spunem dintr-odata si raspicat: arta, literele epocii de astazi, sunt umbrite de o grava dezonoare: marile suferinte, marile sperante românesti de astazi, nu au gasit aproape nici-un ecou în lumea literelor si a celorlalte arte.

Si tocmai aici e meritul putinelor initiative – „Revista Mea" e printre cele de frunte – care se straduiesc sa întoarca spre alt tarâm cursul acestei ape întunecate a literaturii de astazi.

Caci un neam întreg se scufunda cu sira spinarii frânta de dominatia strainului. Sufletul sanatos al poporului e otravit si paralizat de infiltratia jidoveasca. Ziaristii, cât de cât, mai scriu si protesteaza; luptatorii se arunca în vâltoare, îsi îngroapa tineretile, coboara în ocne; oamenii de stiinta, nu toti dar multi, prind nenorocita realitate în arma logicii si o dau în vileag. Singuri artistii, literatii, tac! De teama de a nu face arta cu tendinta, sau de teama de a nu face arta gratuita, simtirea lor nu reactioneaza, inspiratia lor e lacatuita în fata celei mai cumplite tragedii pe care a cunoscut-o pamântul românesc: prabusirea materiala SI MORALA a românimii sub stapânirea jidoveasca.

Sa nu ni se raspunda cu vechea gogorita a condamnarii „artei cu tendinta", a artei „cu teza". Care opera de arta nu e un îndemn, o tendinta, o apropiere de ceva, o zmulgere a noastra din praful cotidian spre a ne transpune în fata unei emotii vii, spre a ne proiecta dincolo de tabacita stagnare a vietii zilnice? Cu totii condamnam si avem dezgust de „arta cu tendinta" daca prin aceasta se întelege acele pretinse opere de arta care nu sunt decât o pledoarie rationala, un silogism logic îmbracat într-o asa zisa forma literara, ceva cam în genul reclamelor rimate care ne îndeamna sa folosim un anumit purgativ, sau în genul romantelor-reclame, cântate în prezent la radio, prin care se cauta convingerea, prin cântec, a publicului feminin despre superioritatea cutarui ciorap. A amesteca rationamentul în arta, a cauta apropierea de frumos si adevar în opera artistica, prin unelte logice, iar nu exclusiv prin intuitia sentimentului, prin inspiratia si sufletul emotiei este, fara îndoiala, o salbaticie, o batjocorire a artei. Dar daca trebuie condamnata o astfel de „teza" si „tendinta" rationalista în opera de arta, aceasta nu însemneaza ca opera de adevarata arta, oricât de pura, ramâne lipsita de tendinta, straina de viata înconjuratoare, de durerile si pulsatiile ei. Ci însemneaza numai ca opera de arta participa la zbuciumul vietii, al apropierea de frumos si de adevar, pe calea emotiei, pe calea intuitiei sentimentale, iar nu pe calea mestesugului logicii.

Eclipsa de creatie artistica a epocii de astazi nu-si poate avea nici-o scuza. Cum se poate scuza nesimtirea? Ea poate fi întrucâtva înteleasa prin repercusiunile individualismului în arta: numai sentimentele si viata individului sunt prinse de sensibilitatea artistului de astazi; si nici acestea toate. Ce este sentimentul colectiv, dragoste si durere pentru neam, epica framântare a natiunilor în lupta, marile prabusiri catastrofale ca si marile înaltari ale popoarelor, nu sunt simtite de artistul zilelor noastre, desi ele sunt un izvor de emotii si de sentimente mult mai bogat si mai intens decât viata individuala. Nu cerem ca aceasta viata colectiva sa fie rational înteleasa si servita de scriitori, dar ne întrebam cum nu este ea simtita de catre el, cum e cu putinta ca fina lor sensibilitate sa nu perceapa aceste valuri de zbucium viu, încarcate de dureri si tragedii, ca si de tresariri eroice, de bucurii si de tot ce e nobil în sufletul omenesc?

În aproape toate epocile grele ale neamurilor, arta era la postul de onoare. Daca se putea limita în vremurile normale la materialul sentimentelor individuale, arta, în zilele de încercare pentru colectivitate (si singura mare colectivitate e natiunea etnica) îsi îndrepta puterea de simtire si de creatie spre marile zbuciumari ale natiunii. Eminescu, Alecsandri, Russo, Cosbuc, Goga, Iosif n-au fost straini de simtirea colectivitatii românesti din epoca lor istorica. La alte popoare, sa ne gândim doar la ce a însemnat opera de ara a lui Mickiewicz pentru poporul polonez lipsit de patrie. De aceea, întrebându-se unde a ramas literatura si arta româneasca în greul ceas de raspântie a românimii de astazi si constatându-i absenta din viata noastra colectiva, ne bucuram când vedem în atitudinile – azi înca exceptionale – ale unor scriitori ca Aron Cotrus, Radu Gyr, Iustin Iliesiu, sau a unor publicatii literare ca „Revista Mea", izvorul unei purificari si al unei desavârsiri a acestei arte care trebuie cât mai curând sa se scuture de nesimtirea si dezonoarea în care a cazut.

"Revista Mea" (Cluj) din Iunie 1935

RÂNDURI DE CRESTET?

Autorul acestei brosuri, caruia Ardealul legionar de mâine îi va datora mult, crede folositor sa-mi ceara câteva rânduri pentru a le pune în crestetul acestor pagini ale sale. Pagini menite sa întareasca descalecatul legionar în Ardeal.
Din armata aceasta de fier care vine astazi, dinspre rasarit, din tara Moldovei, voind parca sa întoarca tarii apusene binefacerile si altoiul decalecatului prin care s-a înaltat ea în vremurile de pruncie, aceasta oaste legionara e atât de bine nu zugravita ci marturisita în aceste pagini de spovedanie ale Comandantului legionar Ion Banea, încât eu gasesc deajuns sa vorbesc aici despre un lucru mai marunt, întrucât e mai personal.
Valul de viata legionara cuprinde tot mai mult Ardealul. Tot mai mult, românimea apuseana se rânduieste sub comanda Capitanului. Marile înnoiri ale popoarelor au fost totdeauna înfaptuite prin capitania conducatoare a unui om providential. Nu e locul sa staruim aici în a arata pentru ce, fara mâna de cârma a unui asemenea conducator, eforturile si misiunile diverselor generatii menite sa razbata prin vremuri grele, n-au putut niciodata sa fie împlinite, sa se înalte pe culmea victoriei.
Cel care va vorbeste aici are o mare mândrie si multumire: înca de acum 12 ani a marturisit si a aratat cu hotarâre, în dispretul si neîncrederea multora, pe omul sortit sa ne fie Capitan, pe omul fara de care generatia noastra e incapabila de a-si îndeplini misiunea: Corneliu Codreanu. Atunci, în 1923-24 n-am fost crezut, am rupt multe prietenii pentru crezul meu si m-am înstrainat în buna masura de Cluj si Ardeal. Dar eram încredintat ca am vazut bine, ca am sfatuit bine si ca viitorul îmi va da dreptate.
Azi prezentul îmi da dreptate. (Nu fac din aceasta un temei de orgoliu personal. Dar ma bucura trezirea Ardealului la marea si traditionala lui datorie de ostas al marilor batalii nationale. Absenta Ardealului de la luptele si victoria legionara, ar fi fost o întunecare a virtutilor românesti ale acestui colt de tara).
De aceea eu fericesc acest conflict, acea despartire din vremurile studentesti, caci bucuria regasirii de acum ne este cu atât mai mare cu cât azi nu purtam sarcina niciunui compromis, a niciunei greseli.
Ba aducem chiar, pentru bunul nume al Ardealului, un manunchi întreg de încercati legionari ardeleni slujitori ai Capitanului din primele ceasuri de viata legionara. Mai aducem chiar si acea onoare unica de a sti ca tot un ardelean e cel mai vechi legionar, acela în mâinile caruia însusi Capitanul a depus legamântul sau fata de Legiune.
Toate aceste amintiri le împrospatam aici fara nici-un gând de satisfactie vanitoasa. De asemenea fara nici un fel de spirit regionalist, de orgoliu local. Ci le reamintim ca o dovada a sanatatii trunchiului românesc din orice parte a tarii, le reamintim ca un temei de bune nadejdi în vitalitatea neamului nostru care nu-si greseste atât de usor calea.
Apropiata biruinta legionara va fi începutul marii ascensiuni si straluciri a poporului românesc în lume.
Prin cucerirea acestei biruinti, sa ne ridicam cu totii gata de moarte, în duhul lui Horia, al lui Iancu si al Capitanului.
18 Septembrie 1935

Prefatã la lucrarea D-lui Ioan Banea: "Rânduri cãtre Generatia noastrã", Cluj 1935

CÃTRE NOII STUDENTI?

Aceste rânduri le îndreptam în deosebi catre tinerii studenti care intra acum în Universitati si care astfel, iesind de pe bancile liceului, vor fi tot mai mult determinati a-si fixa o atitudine politica.
De acest punct de raspântie al primei determinari spre o atitudine politica a tânarului, depinde valoarea viitoare a acestei atitudini. Ce va determina pe tânar la fixarea pozitiei sale politice: pulsatiile generoase si eroice ale tainicelor adâncuri sufletesti, sau apoi interesul personal,

ambitia desarta si dezorientarea în lipsa de ideal, aceste triste învelisuri de suprafata ale sufletului omenesc?
Pe un tânar – ca si pe oricine – nu trebuie sa-l determine, în fixarea acestei atitudini, o atractie a lui din afara, o absorbire a lui de catre tabere si actiuni pe lânga care ar trece altfel indiferent. Ci tânarul trebuie sa fie determinat de un impuls interior navalnic care sa-l duca acolo unde idealul sau sufocat poate sa respire în plin, unde poate avea viata tot ce zace în adâncurile sale sufletesti.
Un tânar mai mult ca oricine are privilegiul de a-si putea fixa o atitudine politica eroica si nobila, deoarece la el învelisurile acelea de suprafata – orgoliu, egoism, scepticismul lipsei de ideal – sunt astfel încât nu izbutesc sa închida ermetic profunzimile sufletesti de eroism, de abnegatie, de dragoste adesea absente, sau apoi foarte volatil si permeabile, si ideal. La cei mai în vârsta, învelisurile acestea de suprafata adesea se tabacesc, cresc în adâncime si nu numai ca izoleaza cu totul sâmburele sufletesc al puritatii de simtire, al eroicului, al spiritului, dar îl pietrifica, îl usuca, transformând pe omul sufleteste viu într-o iasca vesteda si uscata pâna la inima. De aceea nadejdea înnoirilor si înaltarilor se îndreapta în rândul întâi spre tineret, spre energiile proaspete si capabile de transformare eroica.
Fata de partidele politice studentul nu trebuie asadar sa se situeze ca spectatorul care cântareste din ochi marfa în fata vitrinei, într-un raport logic dintre el si exterior. Ci trebuie sa-si scruteze în rândul întâi launtricul sau sufletesc, sa desprinda nota dominanta din valmasagul de sentimente care valuresc într-însul si sa lase frâu liber elanului sau eroic si pulsatiilor generoase. Iar acestea, sa fie sigur studentul, îl vor duce dea dreptul în mijlocul celor de-o seama cu el, fara prea multa alegere mintala si comparatii logice, ci mai mult prin atractia sufleteasca dintre sufletele asemanatoare. Asadar studentul trebuie sa fie determinat în atitudinea sa politica de dezlantuirea interioara a întregului sau potential sufletesc.
Astfel, sa coborâm putin în acest adânc sufletesc pe care studentul si-l transporta acum spre centrele universitare în acelasi compartiment de cl. III-a, alaturi de saracaciosul cos cu rufarie, si pe care-l va gazdui în cine stie ce mansarda friguroasa si trista. Ce gasim în el?
În rândul întâi sufletul tineresc e strabatut de o puritate de simtire care-l umple de tresariri si stralucire. Inima vie a tânarului e atât de înrudita cu izvorul care musteste din tainuitele rezerve de vitalitate ale gliei.
Inima lui se deschide asupra vietii sensibila si pura ca un adulmecat de caprioara. Otravurile compromisurilor nu i-au alterat darurile înnascute, nu i-au frânt zvâcnirile spre culmi, nu i-au dezarmat elanul spre biruinta, dragostea de lupta eroica.
Duhul basmelor din copilarie si al bataliilor de viteji din trecutul nostru, traieste viu în tinerime. Ea simte ca nimic nu poate da vietii frumusete si vraja decât elanul eroic si dragostea pentru un ideal.
Aceasta puritate de simtire din care se ridica daruirea tânarului pentru cucerirea eroica a victoriei, aceasta viguroasa si stralucitoare navalire spre ideal, al fereste de o închistare egoista într-un individualism materialist si-l face apt pentru o integrare în colectivitate. Într-o colectivitate careia îi daruieste toata dragostea lui, a carei înaltare e idealul si plinirea vietii lui, o colectivitate fata de care nu are raporturi negustoresti de exacta cântarire a nu stiu caror drepturi individuale, ci careia el îi da totul fara a astepta nici-o satisfactie alta decât gloria si marirea ei.
Iar tânarul stie si simte ca aceasta colectivitate, culmea nazuintelor sale eroice, nu poate fi decât neamul, etniceste înteles, iar omenirea numai întrucât e înteleasa ca o suma a tuturor popoarelor dintre care cel dintâi slujit si aparat de catre noi trebuie sa fie neamul nostru. Studentul tânar nu aduce cu sine din satul lui nici-o conceptie sau simtire cosmopolita, ci, crescut în mizeria pricinuita de navala strainilor si imoralitatea politicianilor, el poarta în suflet durerea neamului sau si-i cunoaste dusmanii.
Mai aduce tânarul student în adâncul sau sufletesc credinta în Dumnezeu, amintirea bisericii de la tara înconjurata de mormintele bunicilor si stramosilor, amintirea vrajei noptilor de înviere si a blajinei odihne sufletesti de la liturghii.
În fata acestui suflet al tânarului eroic, dezinteresat, dornic de lupta pentru biruinta românismului si a unei severe ordini morale, cum se prezinta partidele noastre politice?
Demonstratiile sunt inutile. Toata lumea, fara exceptie, marturiseste, când e sincera, ca în aceste partide nu se cauta decât satisfacerea interesului personal al partizanilor, nimeni neintrând în aceste partide în virtutea unui crez, a unei porniri eroice spre un ideal, ci numai pentru a se capatui. Satisfacerea acestor interese se face în cadrul unei totale aserviri fata de jidovimea si strainii care ne-au cucerit tara, în cadrul imoralitatii si al unei lipse de credinta crestina aproape

fara precedent.
Ce poate fi asadar comun între partidele politice si tânarul student?
Nu numai ca nu este nimic comun, dar un contact între acest tânar si partidele vechi ar echivala cu degradarea tuturor însusirilor tineresti, cu propria tradare a tânarului fata de sufletul sau.
Studentul nu poate fi nici macar indiferent, pasiv, fata de aceste partide. Ci, constatând ca ele sunt negatia tuturor idealurilor si pulsatiilor sale de viata eroica si superioara, el va trebui ca din vechile partide sa faca, alaturi de jidovimea care ne robeste, obiectivul luptei sale, iar din înfrângerea lor sa faca tinta elanului sau creator.

"Cuvântul Studentesc", 20 NOEMBRIE 1935

ARTÃ SI LUPTÃ?

Cei din sufletul carora volbura sufleteasca a zilelor noastre, pregatirea de lupta si de o noua viata româneasca nu trezeste nici-o rezonanta, vor gasi desigur pricina de ocara împotriva acestei reviste de literatura si arta, învinuind-o ca nu-si respecta rostul literar si artistic de vreme ce ia tot mai mult caracterul de manifest razboinic, de organ de lupta nationalista.
Arta si lupta, arta si ispravile legionare, n-ar putea avea nici-un contact, dupa spusele acestor critici zelosi de pastrarea înaltimii si puritatii vietii artistice. Va fi ea frumoasa lupta, va fi având meritele si farmecele sale marele razboi politic, dar domeniul sau e un plan cu totul altul decât acela al preocuparilor literare si artistice. Caci doar „inter arma silent musae”, e incompatibilitate totala între palosul legionar si condeiul sau penelul artistului.
Asa spun unii, bucurosi ca, urmându-si linia lor de neîntelegere si adversitate fata de renasterea româneasca de astazi, au gasit, în sfârsit, o obiectie care sa ne dea gata, mai ales ca o proptesc si cu un faimos citat latinesc.
Dar e riscant sa te joci cu asemenea proptele. Caci pâna la urma – Doamne fereste – te poti întepa în ele în loc sa te sprijini, mai ales când terenul pe care stai e cam instabil si lunecos.
Arta si lupta se exclud oare? Viata omeneasca sa fie sortita a se manifesta pe felii, pe compartimente ermetice fara nici-un contact organic între ele? Si mai ales atunci când o lupta nu se reduce la o mare si finala ciocnire de arme, cu toate fazele ei pregatitoare, ci are un câmp de actiune mult mai vast; când ea e în rândul întâi o lupta spirituala pentru crearea unui nou suflet românesc, pentru a forma sufletele dupa un alt tipar decât cel de astazi, înviind eroismul, avântul spre jertfa, dragostea de lupta pentru binele tuturor – oare chiar si atunci îi ramâne interzisa artei participarea la aceasta opera de creatie a unor noi valori sufletesti?
Cred de pilda adversarii nostri ca „Revista Mea” în admirabilul ei numar precedent, a publicat fotografii de ziduri si cupole pentru valoarea materiala a acelora, pentru ratiuni de critica arhitecturala sau pentru a face reportaj de propaganda politica, iar nu pentru a desprinde duhul de viata noua, frumusetea transfigurarii sufletesti a unui întreg tineret, creatia spirituala împlinita odata cu încheierea boltilor de biserica, odata cu trudita întoarcere de la munca a echipelor legionare?
În tot ce este creatie sufleteasca, framântare si zbucium pentru o înaltare spirituala, arta are nu numai chemarea de a fi prezenta ci datoria de a închega, de a ajuta aceasta creatie spirituala prin mijloacele ei de permanentizare a eforturilor si manifestarilor trecatoare ale sufletului.
Lupta legionara se întemeiaza în rândul întâi pe crearea unui spirit nou, a spiritului legionar, adesea definit în aceste coloane. De aceea lupta aceasta îndreptându-se în rândul întâi asupra domeniului sufletesc, iar asupra celui mintal doar în rândul al doilea, va întrebuinta mijloacele artei înainte de cele ale logicii. Caci sufletul, sentimentele, interiorul nostru spiritual pe care vrea sa-l reformeze lupta legionara, sunt în rândul întâi influentate si formate prin mijloacele care fac sa vibreze sufletul, care deplaseaza ceva în el.
Formarea omului nou, prin educatie legionara, este cea mai miraculoasa opera de creatie sufleteasca, înfaptuita de Capitan. O asemenea creatie e tot o opera de arta. Iar „Revista Mea” nu poate sa se simta decât bine alaturi de acest nou bronz: sufletul legionar. Si nu poate avea decât exceptionale merite (chiar artistice, nu numai de alta natura) contribuind la aceasta creatie spirituala fie prin imortalizarea episoadelor ei în opere literare si artistice, fie prin descifrarea semnificatiei sale.

"Revista Mea", Decembrie 1935, Cluj

MÃSURA CRESTINÃTÃTII NOASTRE?

Stam iarasi în preajma Craciunului.
Ne-am apropiat noi oare si sufleteste de el?
Asemenea masuratori de distante sufletesti nu ne pot fi indiferente, daca avem o cât de mica credinta în Dumnezeu si în adevarul ca rosturile si bucuriile vietii nu pot fi temeinic împlinite decât în masura apropierii de Dumnezeu, în masura în care procesul de asimilare cereasca a facut ceva spor înlauntrul fiintei noastre omenesti.
Ti ne întrebam, cum bogatul din Evanghelie întreba pe Mântuitorul: ce trebuie sa fi facut noi pentru a putea zice azi ca de Craciunul acesta ne-am apropiat nu numai prin epuizarea foilor calendarului din ast an si prin ispravile gastronomice de care ne pregatim, ci printr-o orânduire noua a sufletului, a adevaratei noastre vieti?
Iar raspunsul nu poate fi numai un interogatoriu asupra formelor si legilor respectate, un examen tehnic asupra conformarii la ceeace e mai mult exteriorul doctrinei crestine: ai furat, ai nedreptatit, ai respectat poruncile în ceeace au ele oarecum formal, normativ, de reglementare a raporturilor cu semenii? Ci vom fi întrebati daca a fost ceva viu sufleteste în noi, vom fi întrebati ce disolutii sufletesti adânci s-au întâmplat în noi si ce reconstructii interioare pe un alt plan, de jertfa si de prefacere vie. Cineva care ar cerceta apropierea noastra sufleteasca de Mântuitorul, ne-ar corborî în acele adâncuri de rana vie în care a fost coborât bogatul caruia Mântuitorul îi cerea o totala disolutie a structurii lui launtrice, vânzarea tuturor bogatiilor, aratându-i ca simpla conformare oarecum contractuala fata de porunci, simpla atitudine aparent corecta dar lipsita de prefacerea vie interioara, nu poate apropia pe un om de cer si de mântuire.
Viu, sufleteste viu, ce s-a elaborat în viata noastra interioara? Ce biruinti asupra poverilor omenesti am repurtat noi, spre a putea sa ne simtim astazi mai apropiati de Mântuitorul care se naste?
Nu stiu ce vor zice teologii, despre a caror stiinta n-am multa cunostinta, dar masura învierii noastre interioare, masura crestinatatii noastre vii, eu o vad mai ales în masura jertfei pentru binele altora: a unei jertfe personale liber, cu dragoste si cu elan consimtite, fara gând la respectarea formala a nu stiu caror reglemente bilaterale dintre noi si Dumnezeu.
Jertfa aceea care e dezlantuita în noi din dragoste, dintr-o dragoste pentru altceva decât fiinta noastra, jertfa aceea care ne inunda pustiindu-ne asezarea omeneasca a vietii dar ne încalzeste totodata cu satisfactii pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc, aceasta jertfa e faptul care smulge de pe fiinta noastra carapacea nesimtirii fata de cele dumnezeiesti, si transformându-ne într-o rana vie (de „soare si sânge” cum ar zice Radu Gyr), ne pune în directa comuniune cu Dumnezeirea care patrunde navalnic si deadreptul în sufletul nostru. Si devenim astfel vii sufleteste. Mai vii, mai crestini.
Jertfa este astfel masura crestinatatii noastre.
Cine a jertfit ceva, în acest fel, întelege si vede mai bine pe Mântuitorul care se naste, si se bucura mai mult, caci simte o apropiere, o comunitate între o particica a structurii lui si Dumnezeul cel viu care coboara printre noi.
Sunt mai aproape de taina Craciunului cai care o viata întreaga au respectat doar granitele poruncilor, vrând-nevrând, fara a se fi luminat însa în adâncul lor prin puterea vie a dragostei care duce la jertfa?
Nu! Daca ochiul nostru ar putea întelege zarile ceresti în mijlocul carora se va coborî în curând Mântuitorul pe pamântul românesc, el ar vedea, alaturi de Mântuitorul si de sfintii Bisericii, toate sufletele de viteji care s-au jertfit bucuros si constienti pentru a ajuta pe aproapele lor: n-ar lipsi nici Horia, nici Tudor, nici Avram Iancu, nici Brâncoveanu, nici multimea celor care s-au jertfit cu adevarat, din toata comoara sufletului lor. Caci în ei mai mult decât în altii crestinatatea a fost vie, ei mai mult decât altii s-au integrat în comunitatea Bisericii crestine, formându-i trupul viu, împlinit.
Tineretul de astazi, luptator si el pentru binele neamului românesc si al rândurilor viitoare de oameni, tineretul acesta care-si strica orânduirile personale ale vietii egoiste pentru a-si asculta volbura vie din suflet care-l îndeamna la lupta si la jertfa pentru neam si crestinatate – acest

tineret are dreptul sa se bucure de sarbatorile apropiate ale Nasterii; el s-a apropiat de ele si sufleteste.
Iar cei care dascalesc acest tineret si-l mustra tocmai pentru ceeace e viu în sufletul lui, cei care, oricine ar fi, îl insulta afirmând ca nici-o opera de educatie si de înaltare morala nu s-a înfaptuit în tineretul românesc de dupa razboi si ca deci trebuie organizata acum educatia lui oficiala si cu anasâna – acestia toti sa cerceteze, acum de Craciun, distanta care-i desparte de minunea Nasterii sfinte si sa constate ca nu înteleg nimic din adevaratele bucurii ale Craciunului. Si vazându-si mortaciunea din suflet, sa se dea la o parte din calea tineretului de jertfa, daca nu pot sa-l înteleaga, sa-l pretuiasca si sa se bucure de el.

"Cuvântul Studentesc" din 1 Ianuarie 1936

SCRISOARE CÃTRE „TINERETUL CUMINTE”?

8 Iunie 1935 a fost rânduita de M.S. Regele Carol II sa fie „ziua tineretului”.
Si a fost într-adevar:
Zi de bucurie si sarbatoare pentru voi, strajerii, soimii, premilitarii, cercetasii;
Zi de umilire si nedreapta ofensa pentru noi, tineretul legionar si tineretul studentesc al Universitatilor, care am fost exclusi de la serbarile „zilei tineretului”.
Deci, si pentru voi si pentru noi, 8 Iunie a fost si ramâne: ziua noastra, luminoasa pentru unii, întunecata pentru altii.
Nici unii, nici altii nu o vom uita.
Dar eu nu va scriu pentru a ne rafui aici – noi tinerii rataciti si ciumati, exclusi de la „ziua noastra” – cu marii stapâni care voiesc sa despice în doua sufletul unei generatii. Rafuiala aceasta, începuta mai de mult, înca din primul an al miscarilor nationale tineresti, din 1922, îsi va urma calea ei tragica: noi suntem învatati cu luptele pentru idealul învierii românesti si stam gata de moarte în fata dusmanilor acestei învieri. Asa cum am mai stat.
Nici nu va cerem ajutorul vostru în aceasta batalie în care nimeni nu intra chemat ci doar împins de un tainic si sfânt foc launtric: visul unei Românii românesti, viteze si morale, eliberata de jugul jidovesc si de sub jugul imoralitatii si al lasitatii.
Dar va scriu pentru ca eu si camarazii mei suntem din aceeasi plamada cu voi; suntem crescuti în aceleasi case românesti necajite, avem aceeasi parinti saraci, facem parte din aceeasi generatie tânara având aceeasi misiune istorica si suntem cu totii destinati aceluiasi viitor întunecat de robie sub pumnul strainului stapân astazi pe Tara. Noua nu ne este usoara aceasta despartire sufleteasca de voi, despartire pe care vor s-o împlineasca aceia care va îndeamna sa va lepadati si sa va feriti de noi, tineretul nationalist. Ar fi un pacat sa nu facem totul pentru a va arata calea dureroasa pe care, fara sa va dati seama, sunteti împinsi: calea încercarii de a sfarâma unitatea si forta unei generatii spre a-i ucide în fasa putinta de împlinire a marii sale misiuni istorice: misiunea de românizare si de înviere sufleteasca a României.
Nu va chemam sa faceti politica deoarece nici noi nu facem, astfel cum se întelege astazi politica. Dar dorim ca întregul tineret românesc sa stie bine datoria sa, sa aiba pieptul liber pentru clocotul idealului, sa nu fie încatusat si dezorientat, sa nu fie obligat sa iubeasca strainul dusman si stapân, în sfârsit, sa nu fie îndemnat spre tinte pompoase dar goale de continut sufletesc si românesc. Dorim sa vedem întregul tineret scapat de sub tutele suspecta a celor care au stapânit si stapânesc si astazi tara, lasând-o prada strainilor si degradându-i sufletul.

Deci iata pentru ce va scriu: nu ne este usor sa va lasam fara o cât de mica aparare în contra atacului piezis si viclean care se da împotriva sanatatii voastre sufletesti.
Va scriu pentru ca, dupa citirea acestor rânduri fratesti, sa va întrebati daca aceia – care, înfierându-ne pe noi, v-au catalogat pe voi ca fiind singurul „tineret cuminte" – nu v-au adus prin aceasta si voua o grava ofensa.

Care este pacatul nostru?
Care este telul vostru?

Pacatul nostru care ne-a dus la atâtea jertfe, la atâtia camarazi ucisi de jandarmi, la atâtea închisori batatorite de zeci de mii de tineri, la atâtea ofense dintre care cea de la 8 Iunie 1935 poate fi cea mai grava, dar nu e nici prima nici ultima, - acest pacat al nostru nu este decât ca: Noi credem ca strainii si îndeosebi jidanii, care ajung tot mai mult stapâni asupra tarii noastre românesti, constituie o primejdie de moarte pentru viitorul nostru. Si cerem înlaturarea acestei primejdii. Si mai credem ca decaderea morala a zilelor de azi trebuie sa ia sfârsit printr-o totala înviere a sufletului românesc, pentru ca mâine sa fie stapâne vitejia, munca onest rasplatita, moralitatea crestina si ordinea sufleteasca în locul tradarii, a venalitatii si a dezmatului egoist al veacului materialist si pagân de astazi.
Nimic altceva nu vrem, pentru nimic altceva n-am luptat si nu luptam, ridicând cu vitejie calvarul tuturor ofenselor, a tuturor nedreptatilor si a atâtor jertfe.
Acesta este „pacatul legionarului", pacatul tineretului nationalist, pacat pe care jidanca, jidanii si oamenii lor, nu ni-l pot ierta. Pentru acest pacat suntem noi considerati ca un focar de infectie al tineretului, de care acesta trebuie ferit ca de turbare.
Telul vostru care este? Nu vorbesc despre telul launtric al vostru, al fiecaruia. El nu poate fi altul decât telul mai sus aratat, decât „pacatul legionarului". Dar vorbesc despre telul pe care-l urmaresc aceste organizatii tineresti ale voastre, adesea fara ca voi sa va dati seama. Ce ideal, ce misiune se da tineretului vostru? Educatie fizica, viata ordonata în mars si comanda, cu uniforme, stele, embleme, cu disciplina si spirit militar, sunt acestea un ideal suficient? Slavirea Regelui, hotarârea de a sta de straja la apararea hotarelor tarii, exaltarea voiniciei si a spiritului de colectivitate, toate acestea sunt ele suficiente pentru a constitui marea si exclusiva misiune a unei generatii din timpurile de astazi? Nimeni n-are nimic de zis contra acestor tinte ale activitatii voastre. Însa, atunci când ele se marginesc numai la atât si ignoreaza celelalte mari porunci ale misiunii tineretului de astazi si îndeosebi ignoreaza lupta pentru îngenuncherea strainului stapân înlauntrul tarii, atunci telul vostru este nu numai neîdestulator, dar este chiar o piedica pusa împlinirii marii misiuni a generatiei voastre.
Vi se vorbeste voua, acolo în taberele voastre, despre jidani si despre primejdia de moarte care ne pândeste viitorul din cauza stapânirii lor mereu crescânda? Nu vi se vorbeste nimic! Dimpotriva, sunteti educati în spirit cosmopolit, sunteti adesea pusi în plutoane alaturi de jidani si se spune, (de ex. în legile cercetasilor) ca nu este îngaduit sa faceti deosebiri „de credinta", adica de nationalitate. Sub pretextul de a nu urî pe minoritari, sunteti siliti a dezerta de la prima misiune a generatiei voastre: restabilirea Românilor în drepturile încalcate de strainul ajuns stapân în tara noastra.
Mai mult decât atât. Uneori vi se spune chiar ca toti locuitorii tarii sunt Români. Într-un discurs faimos, dar uluitor, nu vi se spunea ca mai presus de credinta fiecaruia - crestini sau necrestini – este unitatea etnica a României întregite" si se închina „pentru sufletul unic al poporului român" indiferent de credinta crestina sau necrestina? Adica; ni se spunea, desigur nu noua, ci voua: jidanul e Român ca si tine, e din aceeasi unitate etnica, e partas al aceluiasi „suflet etnic românesc", deci lasa-l în pace. Sau în cazul cel mai bun, vi se spune: e inuman sa prigonesti pe minoritari, deci respecta-i si fii prieten chiar cu minoritarii dusmani si distrugatori ai propriului tau viitor. Ca si cum a te apara este identic cu a prigoni.
Chiar daca anumite prudente vor mai tempera cu timpul aceasta „educatie nationala" care vi se face, totusi, prin faptul ca sunteti tinuti în inactivitate si departe de lupta eroica de dezrobire româneasca, însasi aceasta inactivitate este un atac împotriva biruintei si învierii românesti pe care o visam cu totii, si noi si voi.
Si nu se poate spune ca – daca activitatea voastra, a tineretului din O.E.T.R., strajeri, soimi,

premilitari sau cercetasi, ignoreaza misiunea principala a tinerei generatii: dezrobirea de sub strainul din launtrul tarii – totusi activitatea voastra, chiar limitata, e buna deoarece misiunea cealalta, a luptei împotriva strainilor, o puteti împlini în alte organizatii, alaturi de noi, de pilda.
8 Iunie 1935 e suficient pentru a dovedi prapastia ce se cauta a se sapa între noi, caracterul exclusivist al O.E.T.R. De aceea 8 Iunie nu se admite a fi si ziua altui tineret decât a tineretului vostru.
Iata telul vostru. Ati vazut care e pacatul nostru.
Si acum, dupa ce ne-am facut datoria de a ne apropia frateste de voi spre a va lamuri si a va avertiza ca asupra voastra pândeste dezonoarea dezertiunii de la datoria generatiei voastre, sa lasam timpul sa-si împlineasca rosturile lui, sa apuce fiecare pe drumul pe care-l împing constiinta si sufletul lui.
Noi ramânem pe vechiul nostru drum însângerat si stâncos, plin de prapastii, dar învingându-le vitejeste în ascensiunea spre culmi; spre culmea învierii românesti si a prabusirii stapânirii înstrainate din zilele de azi. Aceasta cale e grea, ea nu are desfatari si usoare satisfactii, iar izbânzile ei nu se câstiga comod, fara primejdii si fara jertfe.
Pe aceasta cale avem însa un Capitan viteaz, calauza fara gres spre biruinta totala de mâine si avem constiinta ca servim marea misiune a tineretului românesc. Iar fratia si voia noastra buna ne unesc într-o înaltare sufleteasca si într-un bloc de forta care, sa fie siguri toti dusmanii, sunt suficiente spre a birui orice adversitati si spre a razbuna orice crime se vor mai încerca împotriva biruintei românesti.
Dar voi? Pe voi oare o sa va multumeasca numai tobele si fanfarele, uniformele si cadentele de mars, toate aceste forme exterioare sa înfatiseze un adânc si viu continut sufletesc, fara ca ele sa fie expresia unui ideal launtric si fierbinte?
Ce satisfactie va pot da voua uniformele si rânduiala formala, daca acestea nu sunt însufletite de constiinta unei înalte misiuni, daca aceasta rânduiala formala nu va aduce împacarea cu propriile voastre aspiratii românesti, daca aceste cadre formale nu sunt un prilej de manifestare a elanului tineresc din piepturile voastre tinere?
Si ce va zice sufletul vostru când în viitor ca si în trecut – în viitor mai mult decât în trecut – veti trebui sa fiti doar spectatorii cuminti si tacuti ai tragicei lupte a tineretului nationalist: absenti de la jertfele noastre, absenti de la victoriile si durerile fratilor vostri? Ba mai mult; va trebui sa ascultati, disciplinati, pe cei care ne vor batjocori, mintindu-va si va trebui sa fiti prieteni sau mai binevoitori cu toti înstrainatii de neam ajunsi conducatori de tara, va trebui sa fiti respectuosi cu jidanca, cu jidanii si cu oamenii lor. Împotriva propriului vostru viitor, împotriva fratilor vostri însângerati.
În acele clipe nu va muri oare ceva în voi?

ION I. MOTA
Bucuresti, 8 Iunie 1935

Testamentul lui Ion Mota

În ziua plecarii sale spre Spania, Ion Mota a lasat în pastrarea d-lui profesor Nae Ionescu, mai multe scrisori sigilate si adresate: parintilor, sotiei, copiilor când vor fi mari si Capitanului, cu rugamintea de a fi înmânate numai în cazul mortii sale.
Urmeaza scrisorile-testament catre parinti si Capitan, pe care consiliul legionar cutremurat si-a permis a le publica în aceasta brosurica pentru a le avea la pieptul fiecaruia dintre noi.

Bucuresti 22 Noiembrie 1936

Iubitii si prea încercatii mei pãrinti si dragi surori,

Dumnezeu a vrut sa fie asa.
Durerea e mare, imensa, o stiu. Si ma cutremur de îngrijorare la gândul ca ati avea prea putina putere sa o suportati. Dar, iubitii mei parinti, cautati sa vedeti, alaturi de durerea voastra, toata frumusetea faptei noastre: Se tragea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clatina ordinea

crestina a lumii! Puteam noi sa stam nepasatori? Nu e o mare binefacere sufleteasca pentru viata viitoare, sa fi cazut în apararea lui Christos? Astfel, pe lânga durere, nu se poate sa nu simtiti si o mare înaltare sufleteasca. Dumnezeu sa va dea puterea de a purta suferinta aceasta si a o birui.
Câteva rugaminti de ordin practic: Nu lasati sa moara „Libertatea"! Din ea va putea trai familia mea…
(Aici ne arata ca, neavând alta avere, lasa copiilor sai si iubitei sotii singura sa avere, aceasta „Libertate", care îi va ajuta sa poata trai. Foaia sa mearga numai pe linia de tinuta ce el i-a dat-o de când o scoate sub îngrijirea sa, tinuta legionara crestina, pe care o crede mântuitoare pentru neam si tara. Apoi urmeaza).
Scumpii mei parinti, în durerea voastra, gânditi-va la ce au avut de îndurat si alti parinti, ca Moscardo, care a stat de fata la telefon la împuscarea fiului sau? Si totusi nu a deznadajduit, ci a luptat si a trait, pentru a-si împlini datoria!
Eu asa am înteles datoria vietii mele. Am iubit pe Christos si am mers fericit la moarte pentru El! De ce sa va chinuiti prea mult, când eu am sufletul mântuit, în împaratia lui Dumnezeu?
Grija pentru familia mea sa nu va copleseasca. Dumnezeu nu o va lasa sa moara de foame. Toate se vor aranja bine.
Scumpa mea mama, sunt îngrijorat de moarte de raul pe care si-l va face mama prin lungile nelinisti dupa aflarea plecarii pe front, apoi de puterea mamii de a rezista loviturii pierderii mele.
Scumpa mama, cu lacrimi în ochi îi spun mamii, cât si tatii, ultima mea dorinta: fiti tari, stapâniti-va durerea si traiti pentru ocrotirea copiilor mei.
A lor e nenorocirea mai mare, daca toata lumea îsi va pierde puterea de rezistenta si se va frânge sub povara durerii.
Macar din dragoste pentru Mihai si Gabriela, repet într-una rugamintea mea fierbinte, de a fi tari, a fi curajosi. A avea încredere în ajutorul lui Dumnezeu, pentru suportarea nenorocirii personale materiale (caci nenorocirea sufleteasca nu este).
Cât de linistit as fi eu, sa am încrederea aceasta, ca veti fi tari. De aceea Va rog, sa auziti clipa de clipa implorarea mea: nu va lasati rapusi! E mai rau atunci.
Si ertati-mi, scumpii mei parinti, tot sbuciumul pe care vi l-am adus în viata.
Nu l-am adus decât din dragoste de Dumnezeu si de Neam, din inima curata.
Va îmbratisez acum cu tot sufletul meu si sunt sigur ca-mi veti împlini dorinta de a înfrunta durerea cu tarie si încredere în mila lui Dumnezeu.
Al vostru mult iubitor,
Ionel

Bucuresti 22 Noiembrie 1936
Draga Corneliu,
Rugamintea mea – în singura mea îngrijorare pe care o am: copiii si Iridenta – e doar aceasta una:
Nu lasati „Libertatea" sa moara.
……………………
Sunt sigur ca, deocamdata cel putin, …tata (plus mici colaborari) vor putea face fata redactiei. Cât despre administratie ea va continua pe linia trasata, asa cum e azi….
Iridenta sa nu se mute din casa „Mica", nici din Bucuresti.
Venitul foii îi va ajunge pentru trei. Iar cum d-l Gigurtu îi va face sigur o chirie redusa (i-am scris), nu va putea locui în alta parte mai eftin. Nici nu vreau apoi sa-i mai aduc, în plus, si durerea de a trebui sa-si desfaca casa. Abia si-a înfiripat-o si s-o risipeasca. În nici un caz nu doresc sa se instaleze la Husi, de unde nu va putea, de altfel, sa conduca administratia caci n-are echipa de baieti de aici, învatati de mine, nici la Orastie.
Deci, totul sa ramâna pe loc si sa continue ca si înainte de plecarea mea…
Cu concursul tau, si lasând „Libertatii" sectorul operei ziaristice pe care o împlinea pâna acum în Legiune, - foaia e asigurata si familia mea are din ce trai. Te rog deci ajuta „Libertatea" sa traiasca. E de dorit ca, cu timpul, sa fie crescut un element bun ca redactor. Va fi salariat, va face cariera aici…
Mor, Corneliu, cu tot elanul si toata fericirea, pentru Hristos si Legiune. Nu cer nici rasplata, nici nimic, ci doar biruinta. Si va rog sa aveti inima pentru copiii mei.
Cu Iridenta te rog sa fii îngaduitor si ertator. Stiu ca nu va veti putea întelege totdeauna. Dar nu încerca, inutil, s-o schimbi în felul vederilor tale. Nu spun sa nu te interesezi de o blânda

supraveghere si îndrumare a lor. Dar în conflictele care stiu ca se vor ivi, fii tu cel îngaduitor. Gândeste-te la durerea si la pierderea lor, la nervii ruinati ai Iridentii, si la tot ce nu se poate schimba oricât te-ai necaji. Ea încolo, e econoama, cinstita, traieste numai pentru copii, e devotata si nu trebuie lovita si mai mult, chiar daca ar avea vina.
Dupa aceste lucruri personale, iata, deoarece e vorba de despartire, îti urez ocrotirea lui Dumnezeu si biruinta cât mai apropiata. Sunt fericit, si mor bucuros cu aceasta multumire, ca am avut putinta de a simti chemarea ta, de a te întelege si de a te servi. Caci tu esti Capitanul! Ti-am si gresit, si ce stii si ce nu stii. Iarta-ma. N-am gresit însa niciodata nimic celei mai sincere fidelitati legionare si fidelitatii fata de tine, Capitanul. N-am facut destul pentru Legiune în ultimii ani, dar am crezut si cred în tine si fata de aceasta credinta n-am pacatuit vreodata nici în cea mai ascunsa cuta a sufletului meu (chiar daca uneori mai criticam câte ceva, cu buna credinta, ca de pilda lipsa ta de atasament fata de forme si contabilitati, care aduc adesea mari neajunsuri de fond).
Si sa faci, mai Corneliu, din tara noastra, o tara frumoasa ca un soare, si puternica si ascultatoare de Dumnezeu!
Traiasca Legiunea!
Mota

Eu voi scrie din Spania 200-300 articole pe care le las spre a aparea timp de 5-6 ani câte unul în fiecare numar al foii, postum. Aceasta va face foaia mai cautata. Alte îndrumari am lasat în scrisoarea catre Iridenta.

O scrisoare a lui Ion Mota catre parintii sai, scrisa de pe vapor în drum spre Spania, si 2 articole pentru ziarul „Libertatea” scrise pentru români; poate între doua atacuri.

Pe vaporul „Monte Olivia” spre Portugalia – 1 Decembrie 1936

Iubiti parinti,

Suntem de 4 zile pe vapor, iar mâine debarcam la Lisabona, în Portugalia, de unde apoi plecam în Spania…
…De sigur ati aflat, ca dorim sa luam si noi parte câtva timp la lupte, cam o luna de zile, caci atât ne-a tarmurit Corneliu termenul, fiind vorba de un semn viu de unire crestina a inimilor a doua neamuri.
Cea mai mare grija si tulburare sufleteasca a mea, în acest admirabil si maret drum, este grija de scumpa mama si iubitul tata.
Ma tem ca prea va veti lasa coplesiti de îngrijorari, si, negresit, dupa o viata destul de încercata, numai asemenea poveri sufletesti, nu ar trebui sa mai aveti. As fi cel mai fericit sa pot avea de la iubitii parinti o veste, ca grijile mele nu sunt întemeiate, si ca, razimati pe dragostea pentru Cruce si crestinatate, gasiti îndestulatoare putere sufleteasca, pentru a putea purta grija aceasta ce nu se poate înconjura, dar a fi chiar multumiti ca fiul vostru se afla pe un asemenea drum de onoare si de datorie…
La riscul nostru, la jertfa noastra de dragoste pentru Hristos, vom fi fericiti a afla ca si ai nostri iau parte prin barbatia de a trece prin câteva zile grele, si de a nu se lasa coplesiti, caci ar parea ca ne-au facut sa uitam datorinta noastra catre Dumnezeu, în al carui obraz se trage cu mitraliera, si datorinta fata de neamul nostru, a carui soarta atârna si ea atât de mult de lupta hotarâtoare care se desfasoara în Spania…
Nelinistea mea e mai mare pentru parinti, caci Iridenta fiind mai tânara, si mai voinica fiziceste, tineretea o ajuta sa treaca mai usor zbuciumarile si greutatile pe cari le sporeste adeseori închipuirea… Sunt foarte bucuros ca ea, care la plecarea mea, banuia lucrurile acestea, a fost curajoasa, vazând ca îsi stie stapâni simtamântul, pentru a se împlini datoria…
Trebuie sa mai adaug, spre a înlatura orice judecati gresite, ca eu n-am fost trimis de nimeni în Spania ca sa i se faca vre-o raspundere pentru asta, ci, eu singur am avut, cel dintâi, gândul si dorinta de a lua parte la aceste lupte, pentru care am ceru si am primit aprobarea sefului nostru, marginind el aceasta aprobare la numai o luna de zile. Niciodata n-as fi primit sa fiu înlocuit prin altcineva, caci sufletul meu îmi cerea si-mi cere împlinirea acestei datorii, pe care am si dus-o la împlinire. Nu e adevarat, ce spuneau unii, ca, ramas în tara, puteam fi mai de folos, si eu si sotii

care am luat acest drum, - luptei de acasa. Biruinta morala pe care noi o vom câstiga în Spania, - cu orice jertfe – va fi mai mare pentru lupta nationala, decât tot ce am mai putea face în restul vietii noastre, ba si dincolo de ea… Acesta e adevarul.
Pe la începutul lui februarie, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom porni înapoi spre casa…
Înca o data va rog din tot sufletul, sa nu va lasati prada îngrijorarii. Omul doar nu a fost nascut pentru a trai numaidecât un numar nu stiu cât de ani – ci pentru a se apropia de Dumnezeu, prin faptele vietii sale!
Va sarut mâinile cu toata dragostea si va rog, nu-mi fagaduiti fericirea de a va sti curajosi si senini, primind barbateste si cu taria pe care ti-o da credinta în Dumnezeu, toate greutatile cu care Dumnezeu a cinstit familia noastra, cerându-i sprijinul ei pentru împlinirea dreptatii si a Dumnezeestei Lui asezari…
Va îmbratisez cu mare dragoste, multumire si recunostinta, pentru toate jertfele sufletesti si materiale, pe care o viata întreaga, neîntrerupt le-ati facut pentru noi si pentru sufletul nostru…
Al vostru iubitor Ionel

Ravas de la Legionarii Români de pe frontul spaniol.

LA NASTEREA DOMNULUI

Din nou popoarele lumii se pregatesc pentru sarbatorile si bucuriile Nasterii Domnului, a nasterii sfinte a lui Cristos.
Dar bucuria aceasta e astazi întunecata în toate inimile, de îngrijorare pentru soarta asezarii crestinesti a lumii, asezare daruita noua de catre Dumnezeu prin trimiterea pe pamânt a Fiului Sau, a carui nastere o vom sarbatori acum din nou.
Caci iata, mâna Diavolului a pornit în zilele noastre cel mai crâncen razboi împotriva Bisericii întemeiate de Domnul nostru Isus Cristos. Niciodata, de când a coborât Mântuitorul printre noi, nu s-a ridicat o parte a omenirii, cu atâta ura si pornire, pentru a darâma asezarea, rânduiala crestina a lumii, ca în zilele noastre. Mor oamenii cu zecile de mii, unii pentru a izbuti sa darâme altarele Bisericilor lui Christos, iar altii pentru a le apara. Comunismul este ca acea fiara rosie din Apocalips, care se ridica pentru a izgoni pe Cristos din lume.
Astazi la Nasterea Domnului, nu ne este îngaduit sa avem numai bucurie în casele noastre, ci si grija pentru a pastra marele dar pe care ni l-a facut Dumnezeu prin trimiterea Fiului Sau printre noi.
Fiara rosie va fi biruita, fara îndoiala, pâna la sfârsit. Caci Biserica întemeiata de Domnul Cristos, nu va putea fi doborâta „nici de portile iadului”. Dar, iata ca, totusi, în tarile unde comunismul diavolesc a biruit Biserica a fost doborâta. Nu pentru vesnicie, dar totusi a fost doborâta pentru veacul de azi, iar în locul ei s-a înstapânit puterea diavoleasca a necredintei, a stricaciunii, cu suferintele si moartea sufleteasca si trupeasca a oamenilor de azi. Noi credem ca învierea Bisericii atât în Rusia cât si în Spania comunista. Dar aceasta înviere cât si mântuirea tarii noastre de pacostea stapânirii lui Anticrist, atârna de vrednicia noastra! Dumnezeu a spus ca Biserica nu va fi doborâta nici de portile iadului, pentru ca Dumnezeu a avut încredere în vrednicia oamenilor, în alipirea lor de Dumnezeu.
„Daca însa noi nu ne vom trezi si nu vom porni la împlinirea datoriei noastre, în razboiul pe care l-au pornit ostile diavolesti, atunci prabusirea va veni, cum a venit si aiurea. Si cine stie câte veacuri de ispasire, în robie si chin, vor trebui sa treaca peste vietile nenorocitilor nostri urmasi, pâna când sa vrednicim a ne bucura din nou de stapânirea Bisericii asupra sufletului oamenilor.
Ceasul de azi e un ceas greu. De împlinirea drepturilor noastre în acest ceas, atârna faptul ca rândurile viitoare de oameni, copiii, nepotii si stranepotii nostri, sa se bucure ori apoi sa plânga în ziua nasterii Domnului.
Sa nu lasam pe urmasii nostri sa piarda binefacerile sufletesti ale Nasterii Mântuitorului! Sa nu le lasam o tara fara Biserici, fara icoane, fara ocrotirea mâinii lui Dumnezeu! Sa nu lasam copiilor nostri o viata în care vor fi pierdut pe Cristos!
Iar pentru aceasta, sa nu fugim din fata jertfei pentru apararea Crucii!
Numai aceasta jertfa poate rascumpara, pentru urmasii nostri, pe Isus Cristos, numai prin aceasta jertfa îl vor putea avea pe Cristos printre ei, în zilele de Craciun ale anilor viitori, ale veacurilor viitoare.
Caci fara lupta viteaza, nici Arhanghelul Mihail n-a putut goli cerul de ostile lui Lucifer, de ostile

îngerilor rasculati.
Legionarii români care, în aceste zile de Craciun, lupta pentru Cruce pe pamântul spaniol, va cheama sa-i urmati!…
Ion I. Mota
(„Libertatea” nr. 37-38 Craciun 1936)

Ravas de la Legionarii Români de pe frontul spaniol.

SPRE ANUL 1937

Dumnezeu a învrednicit pe sapte legionari ai Capitanului sa-si petreaca sarbatorile Craciunului si sa astepte anul nou cu mâna pe pusca, pe grenada ori pe mitraliera, risipiti pe strazile Madridului ori în muntii spanioli, în înclestarea luptei împotriva celor care, cu baioneta scot ochii Mântuitorului de pe sfintele icoane si batjocoresc pe Maica Domnului si sfântul Ei prunc.
I-a învrednicit, am spus, pentru ca nu poate fi, pentru un om, o cinste mai mare, o chemare mai plina de rod sufletesc, decât aceea de a fi aparator al lui Cristos, si, prin Cristos, al neamului tau crestin.
Anul care a trecut, 1936, a deschis aceasta cumplita lupta de pe pamântul spaniol. Anul în care intram, 1937, cine stie ce alte încercari si mai mari va cere, poate, oamenilor si popoarelor.
Spre acest an nou, care rasare în zori de sânge, Românii trebuie sa se îndrepte cu sufletul scuturat de moliciune si sovaiala, pregatiti sufleteste pentru vremuri mari, de raspântie. Sa primeasca cu inima lor duhul nou al barbatiei legionare, adunându-si toata curatenia sufleteasca pe care o mai au, facând-o sa rodeasca rodul scump, desi adesea dureros, al jertfei pentru Cruce si pentru Neam.
Sa lasam cu totii la o parte vorbirea cea multa, si mai ales sa lasam la o parte credinta ca ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorba goala, prin parada si lauda stearpa, ori prin hotarâri care nu sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverii.
Sa ne dezbracam de toate slabiciunile, de temerile si lacomiile noastre, sa ne înaltam la creasta îmbracati în tot ce are sufletul nostru, mai bun, mai viteaz, mai curat. Si astfel înarmati sufleteste, sa asteptam poruncile pentru a razbi, gata de sângerare si de moarte, prin negurile de întuneric si de pierzare care învaluie tot mai mult neamul nostru. Numai îndreptându-ne astfel spre caile pe care ni le deschide noul an, vom putea astepta zile de soare si de biruinta româneasca de la anul acesta nou care se apropie de noi plin de întunecare si de povara.
Caci Dumnezeu nu poarta cu carul biruintei decât pe viteji, pe cei care se stiu pierde pentru a-si rascumpara neamul si sufletul.
Ion I. Mota
(„Libertatea” nr. 1/ 3.01.1937)

CUVINTE ROSTITE ÎN FATA SICRIELOR LUI IONEL MOTA SI VASILE MARIN LA CASA VERDE

Alexandru CANTACUZINO

CUCERNICI PÃRINTI,
SCUMPI PÃRINTI AI LUI IONEL SI VASILE,
CÃPITANE,

CAMARAZI,

Când am plecat de aici, gândul care muncea sufletul lui Ionel Mota si al lui Vasile Marin, îngrijorarea noastra fierbinte, era sa avem norocul, sa fim ajutati de Dumnezeu, de a da o pilda de jertfa cutremuratoare.
Ceea ce umbrea, din vreme în vreme, albastrimea limpede a privirii lui Ionel Mota, era teama de a nu fi admisi, sa nu fim lasati, sa fim opriti de ordinele Capitanului de a ne împlini datoria cum o întelegea el fata de Christos, anume: sa nu ne întoarcem în tara decât soldati învingatori, ori raniti, ori morti.
Pe vapor, o seara, în dreptul coastelor Spaniei, am avut un apus de soare minunat, una din acele vederi feerice, care peste puterile tale de vointa si de împotrivire, îti împodobesc poftele de viata, de fericire si dorul dupa frumos.
Spre deosebire de Ionel Mota si de Vasile Marin, eu nu tineam la viata. Sacrificiul meu ar fi fost mult mai lesne si jertfa mai mica. Dar lui Dumnezeu îi place când culege sufletele sa aleaga pe cele mai pline de seva si mai sanatoase.
În seara aceea, în fata acelei seducatoare privelisti si lânga camarazii mei asa dornici si într-adevar buni pentru o mare împlinire, pentru bucurii si o traire fecunda, am avut o strângere de inima si nu stiu cum mi-a venit sa le spun:
„Ma întreb daca vom fi primiti sa luptam pe front. E probabil ca Franco sa nu vrea sa aiba straini în armata lui.”
Ionel Mota se ridica aprig. Ochii lui sunt încarcati de suparare. Priveste lung în zare. Dupa un timp spune: „Hai sa va dau în carti. Cine are bani sa le cumparam?”
În carti ne-a iesit destul de bine la toti.
Când a venit timpul sa ne angajam în armata spaniola, ne-am aflat la rascrucea a doua drumuri.
Se deschidea de o parte calea usoara, cu satisfactia vanitatilor ieftine; razboiul cu conforturi si comoditati, în uniforme ofiteresti si la adapost.
Sa revendicam gradele noastre din armata româna si sa facem parada nationalista pe la statele majore sau cartierele generale ale armatelor spaniole.
Sau sa alegem calea cea mai spinoasa, drumul aspru care suie spre culmi eterne si pe care se plimba moartea.
Aceasta directie am ales-o împotriva oricarui rationament cuminte.
Era oare mai bine sa fim cuminti?
Prima noapte a sosirii noastre la Salamanca, am avut aceeasi camera, Ionel Mota si eu. Generalului i s-a spus ca avem posibilitatea de a ne înrola în Legiunea Straina Spaniola, unde însa nu puteam fi primiti decât ca soldati si pe toata durata campaniei.
Legiunea Straina Spaniola este o armata de elita a carei faima înspaimânta pe inamici. Trupa are o disciplina si o vitejie care înmarmuresc. În orele de ragaz si de veselie, cântecul legionarilor din „Tercio” este: „Sunt amantul Mortii”. Nu a fost în acest razboi în Spania victorie nationalista care sa nu fi fost smulsa prin cutezatoarea lor provocare a mortii si cumparata cu sângele lor. Afirm fara sovaiala: este cea mai viteaza infanterie din lume.
Am stat de vorba cu Ionel Mota târziu în noaptea aceea si ne-am hotarât. Nu punem conditii, nu ne târguim, nu, vom fi cuminti.
Ne gândeam: lasa sa fie cuminti copii nostri când vor avea de pastrat si de îngrijit o tara înflorita si roditoare si încununata de cinste, dreptate si iubire de Dumnezeu.
Cu atâtea pacate de rascumparat, purtând petele unei societati lase, desfrânate si subjugate tuturor lacomiilor animalice, noi nu avem dreptul sa fim cuminti.
Noi nu avem a pastra si apara decât un vis, o vedenie însorita. Si singurul fel de a apara un vis, de a-l scapa de la pieire, este sa-l daruiesti altora, la cât mai multi.
Nu vom fi deci nici cuminti, nici economi, ci risipitori cu ce avem, viata, sufletul si visurile noastre.
Voiam sa luptam ca soldati si pentru a da exemplu. Exemplu de contopire sufleteasca cu soldatii, cu cei mici si necajiti, a caror jertfa nu este ornata cu lauri.
Am alungat soaptele înselatoare ale lumii vechi: „grabiti-va la onoruri si fugiti de moarte”.
Noi, dimpotriva, am zis: „alergam cu veselie la moarte si respingem onorurile desarte. Vom dobândi, daca le meritam, distinctia si respectul care se cuvin vitejiei.”
„Numai asa ne vom ridica în rând cu altii. Ne-ar fi fost scârba de noi sa trisam si sa storcem pe ieftin admiratia legionarilor.”

Am vrut ca muncitorii si satenii si copiii din scoala sa stie cu nesovaitoare convingere: comandantii legionari nu îsi câstiga gradele si dreptul la comanda pe temei de privilegiu si de învârteli, ci încovoindu-se sub lipsuri, suferinte si rani si zâmbind când suiera moartea.
Într-o tara ca a noastra în care elitele politice, administrative, sociale se recunosc si se consacra prin abilitatea si rapiditatea de a câstiga avere, de a face cariera si de a-si tocmi laude în coloanele ziarelor jidanesti, elita legionara renunta la familie, la o viata tihnita, la prieteni, tentatii, bucurii si ambitii si cauta lectia aspra a mizeriei si moartea pentru reînvierea Românilor.
De fapt a fost mult mai greu, mult mai greu pentru noi decât pentru ceilalti soldati. Am pornit în aceasta înfruntare a mizeriei, de mai sus, de mai departe decât ceilalti camarazi soldati.
Eram toti mai în vârsta decât ei. Vârsta soldatilor în „El Tercio" era între 19 si 25 de ani. Printre noi cei sapte români domnul Clime avea 47 de ani, parintele Dumitrescu 39 de ani, Ionel Mota 35, Vasile Marin si eu 34 de ani, Niculae Totu 32, Banica Dobre 28 de ani.
Apoi, în urma vietii intelectuale si sedentare pe care am dus-o, ni se cerea o suferinta mai muscatoare si o înclestare mai mare pentru a îndura lipsuri cu care noi nu eram deprinsi. Mai aveam fiecare de frânt în trupul nostru o ereditate de viata ferita de mizerie, ereditate care ne facea sa avem o inadaptare organica la frig, foame, necuratenie, etc.
Sfortarea noastra a fost deci mai întovarasita de durere, biciuirea obiceiurilor noastre a fost mai usturatoare ca la altii.
Totusi, am suportat înca o inferioritate. Echipamentul, ce ni se daduse fiecaruia, era de calitate mai proasta decât al celorlalti soldati. Paturile noastre erau subtiri si de bumbac. Nu avem foi de cort spre a le întinde sub noi când dormeam pe pamântul ud sau înghetat. Pentru noi nu mai ramasesera genti de care aveam neaparata nevoie spre a purta într-însele rufele noastre de schimb si vesminte mai calde. Se sfârsisera stocurile bune, iar mijlocul cel mai practic de aprovizionare era prada de la comunisti. Dar pentru aceasta, urma sa asteptam plecarea la atac a Banderei noastre si spargerea frontului.
A mai fost ceva launtric, negândit si tainic în noi care ne zorea catre aceste amenintari, pe Ionel Mota mai cu seama. El a vrut cu îndaratnicie sa dea o pilda de mucenicie.
A fost vointa lui constienta sa moara ca ostas al crestinatatii spre a rascumpara toate blestemele care au fost zvârlite neamului nostru.
Ionel Mota a dorit ca sufletul lui sa merite a se ridica la ceruri si sa aiba multumirea de a marturisi vrednicia natiei noastre si dreptul ei la marire, în ceasul când judecata Dumnezeiasca va cântari necredinta Românilor – si martirajul lui.
Acestea sunt cauzele necuminteniei noastre.

*****
*** ***

În zorii zilei de 13 ianuarie, primim ordin de plecare. Pe la ora 10 dimineata, mai în mars, mai alergând prin gloante, ocupam o pozitie de-a lungul soselei de la Majadahonda.
La Rosas, sergentul nostru Ortigoza ne spune sa ne facem (masti) parapete de pamânt. Singur din toata compania Ionel Mota purta la el, legat de centura, o mica lopata pe care o gasise în transeele comuniste. Cu seriozitatea sa deosebita, cu râvna de a întrece pe straini printr-o desavârsita executare a ordinelor, Ionel Mota începe sa munceasca si împreuna cu Vasile Marin îsi fac pentru ei doi, acolo pe câmp, nu un mic dâmb de pamânt de aparare, ci o cetate în care pusesera si caramizi si pietre.
Pe urma ne-am gândit ca or fi avut poate o presimtire.
Eu împing cu mâinile un mic musuroi în fata mea. Ca sa scobesc mai bine pamântul ar fi trebuit sa întrebuintez gamela (strachina de tinichea) pe care, cu orice risc, tineam sa n-o murdaresc.
Pe la ora doua ne vine ordin sa lasam pozitia în seama Marocanilor. Capitanul companiei noastre ne surâde si ne interpeleaza voios. Era bucuros ca si-a salvat oamenii de la un atac sângeros.
Plecam apoi spre Majadahonda unde, pe la ora trei, ocupam niste transee înaintate. De la stânga spre dreapta, însirându-ne în transee, venea escuadra a III-a cu Marin si Mota, escuadra a II-a cu pusca mitraliera, escuadra I, eu, domnul Clime si parintele Dumitrescu. Suntem veseli ca truda pe ziua aceea încetase si deschideam unul o cutie de sardele, altul o cutie de conserve. Parintele

Dumitrescu serios musca dintr-un cârnat. Vasile Marin face glume; lânga el, domnul Clime e vesel si râde la tot ce spune Marin. Ionel Mota e îngândurat si se apuca sa scrie în mare graba o scrisoare Capitanului. Parca se temea ca nu va avea timp sa o sfârseasca.
Pe la ceasurile trei si jumatate, încep ghiulelele sa cada în jurul nostru si apar, pe coama unui deal din fata, trei tancuri înaintând în linie spre transeele noastre. Tunurile noastre anti-tanc intra în actiune. Ne uitam cu placere la micile ghiulele a caror traiectorie e perfect vizibila în spatiu. Vedem cum aceste mici ghiulele lucioase încadreaza cele trei tancuri în tirul lor precis. Obiectivul fiind apropiat, aceste ghiulele usoare ating pamântul într-un unghi ascutit si sar în sus ca mingile de tenis, continuând o noua traiectorie.
Spre bucuria soldatilor, vedem deodata un tanc lovit în plin si începând sa arda cu flacari lungi si fum. Bombardamentul se domoleste vreo jumatate de ceas si reîncepe apoi si mai furtunos. Tirul inamic este de o regularitate uimitoare; toate ghiulelele cad la doi metri de linia noastra de aparare.
Acum vedem, coborând coama dealului, vreo treisprezece tancuri mari. Primim ordin sa ne culcam la pamânt în transee. Eu ma ofer sa stau în picioare în post de observatie.
Ionel Mota striga: „Daca suntem înconjurati, nu cade prizonier nimeni. Murim toti împreuna". Sunt ultimele cuvinte care ni le-a spus.
Pentru ultima oara, îi vad vii alaturi, Ionel cu fruntea ca un munte înnorat si Marin cu fata de marocan – lasase sa-i creasca barba – si privirea întoarsa spre ascunzisurile sale sufletesti.
Bubuitul devine naucitor. Vâjâitul gloantelor si schijelor ne ametesc. Exploziile obuzelor ne acopera cu pamânt. Tancurile au avansat pâna la cinci sute de metri de noi, ascunzându-se într-o vale. Acum înainteaza sirurile comuniste. Simt pe lânga mine, în spate, cum trec – unii târându-se, altii alergând aplecati prin transee – soldatii nostri. Întorc capul doar o clipa. Îi vad raniti, îndreptându-se spre liniile dinapoi, vreo douazeci, unul dupa altul, toti cu fete crispate de durere, cu carnea spintecata si picurând de sânge. Unul trage dupa sine un picior care atârna, altul are bratul sfâsiat, un altul lovit în burta se târaste cu vaiete înabusite si are buzele albe si fata înnegrita de chin. De altminteri fata soldatului în batalie are culoarea pamântului. Vad amestecul, framântatura de carne si haine care cu o clipa înainte fusese un brat într-un corp omenesc. Nici unul dintre români nu-i printre raniti. Fundul transeii e o pârtie de sânge. Aceasta privire nu dureaza decât câteva secunde si de asemenea gândul ce-l am acum sa le fiu de ajutor. Încordat în postul meu trebuie sa priveghez inamicul.
Îmi dau seama ca pusca mitraliera ramasese fara servanti. Trec s-o întrebuintez eu. Inamicul, dupa primul salt, se adapostise într-o vâlcea si tragea cu mare risipa de munitii. Bulgarii de pamânt ridicati de obuze ma loveau în obraz, fumul si praful exploziilor îmi usturau ochii. Fac încercari zadarnice, nu pot pune în miscare mitraliera.
Strig ofiterul care se adapostise si el, culcându-se în transee, ca mitraliera nu mai functioneaza, ca suntem în toiul atacului inamic fara mitraliera. O detunatura doborâtoare ma forteaza sa închid ochii. Când îi deschid o clipa dupa aceea, privirea îmi cade la un metru si jumatate de mine, asupra unui corp întins cu fata spre pamânt.
Îngenunchez si îi ridic capul. E Ionel Mota. Îi tin capul în mâini, privindu-l îndelung cu gândul pierdut în nu stiu ce lumi departe. La un metru zace Vasile Marin cu spatele proptit de peretele transeii. Ma întorc si urlu la Clime si parintele Dumitrescu, peste vuietul gloantelor si al obuzelor: „Ionel si Marin sunt morti". Peste haina cu stropi de sânge neînchegat, ceasul lui Ionel Mota atârna de lant cu geamul spart. S-a oprit. E cinci fara un sfert.
Prin haina strapunsa si sfârtecata a lui Ionel Mota se vad culorile Drapelului Românesc. E drapelul nostru pe care era scris: „Legiunea Arhanghelului Mihail, Garda de Fier, cu care ne-am prezentat Generalului Moscardo. Ionel Mota era încins cu acest drapel, pe care îl luase ca sa-l poarte cu el pentru a-l pune în vârful baionetei la atac sau defilare când cuceream un oras. Cu el speram sa intram în Madrid. Desfac drapelul si îl întind peste trupurile lor.
Simt în adâncul fiintei mele cum ma atragea, fara rezistenta, vraja mortii.
Ma ridic în picioare si privesc, cu sufletul pierdut, cum ghiulelele explodeaza pe lânga transee, aruncând limbi de foc si despicând pamântul. Vad tancurile inamice cum încep sa înainteze. Sublocotenentul se apropie de mine si ma trage dupa parapet. Îmi zice: „C`est la guerre", – „Mala suerte", (Asa e razboiul. Soarta rea.). Într-adevar, obuzul trântise la o parte doi saci de pamânt de pe parapet si cazuse drept peste Ionel Mota, la un metru de Vasile Marin.
Dar comunistii înainteaza. Adun din centurile azvârlite de raniti vreo douazeci si cinci de grenade

si cu ele intru în post, în locul pustii mitraliera. Ne sosesc si ajutoare. Încep focurile din partea noastra. Domnul Clime si parintele Dumitrescu tintesc si trag cu îndârjire. Comunistii s-au oprit iarasi.
Strig dupa brancardieri. Au venit. Suntem trei fiinte acolo în jurul celor doua iubite si cazute trupuri de frati, trei inimi românesti crispate în suferinta peste care se întinde zdrobitoare indiferenta si oboseala celorlalti. Moartea nu este un eveniment în acele zile, la Majadahonda. E o patanie obisnuita, care nu strica dispozitia la bautura, nici apetitul, nici somnul nimanui. Din contra. Brancardierii linistiti pleaca cu corpurile. În locul însângerat unde s-a încheiat viata lor, au ramas baioneta lui Ionel Mota îndoita de o schija si mastile lor de gaze ciuruite. Ne simtim singuri. Rog pe sublocotenent sa îngaduie parintelui Dumitrescu sa-si îndeplineasca oficiul de preot si sa însoteasca corpurile. Parintele Dumitrescu pleaca în urma brancardierilor.
Ghiulelele cad mai rar. Locurile lui Ionel Mota si Marin acum sunt ocupate de alti soldati. Stam în post destul de târziu. Spre noapte comunistii se retrag.
Seara, la apel a lipsit mai mult de jumatate din sectia noastra. Am avut multi raniti în ziua aceea, dar acesti singuri doi morti. Noaptea nu am avut paturi. Am ramas în transee dintre români doar domnul Clime si eu. Stam împreuna de santinela pâna la orele 12. ne proptim sufleteste unul de altul. Ne gândim la ei, la trupurile lor reci, cu carnea rupta si chinuita. Cautam sa deslusim pentru ce Dumnezeu îi aparase cu atât de ocrotitoare si vadita protectie, îi pastrase neatinsi, cu viata, în furtuna de gloante cea mai ucigatoare, ca apoi sa-i cheme la El în ziua de 13 ianuarie, în clipa sorocita de El.
Simteam o usurare zicându-ne ca suntem alaturi de corpurile lor si ne durea durerea celor din tara – fara vesti sigure – durerea parintilor, a doamnelor batrâne Mota si Marin, a Capitanului, a sotiilor, a legionarilor.
Ne gândeam: nemiloasa a fost soarta generatiei noastre si îndeosebi a lui Ionel Mota si Vasile Marin. În copilarie: razboiul, pamântul nostru sub invazia dusmana, doliu mult si lacrimi în jurul nostru. De-a lungul tineretii noastre entuziasm, lovituri primite de la cei chemati sa ne iubeasca, cântece, temnite, visuri cu soare, frati de-ai nostri ucisi si iarasi în închisori, tradare, miselie, bubuit de gloante, schije si moarte.
Ionel Mota si Marin! Ciclul încercarii voastre s-a închis. Noi nu am îndurat înca toata partea de miselii si de rani care poate ni se cuvin. Cu privirea spre voi, le asteptam cu multumire.
Nu m-as întoarce însa în Tara daca nu as avea convingerea ca pilda vietii voastre va brazda simtirea si închipuirile generatiilor care vin si daca nu as întrezari în viitor cum creste o româneasca si legionara vrednicie în sufletul natiei noastre.
Ne îngheata inima. Ghemuiti unul într-altul, domnul Clime si cu mine ne strângem cumplit în brate. Se lasa o bruma deasa peste noi, care pe hainele noastre facea o crusta de gheata. Nu este frig mai patrunzator decât cel care intra într-o inima în doliu, care bate, suferinda pentru un frate mort.
A doua zi, ies la raport la capitanul Banderei. E gras, în fata unei sticle de coniac. Obtin, dupa explicatii penibile, dreptul de a transporta pâna la Toledo corpurile Legionarilor români morti si autorizatia pentru noi trei, domnul Clime, parintele Dumitrescu si eu, sa le însotim. Acest om nu gaseste nimerit sa zica un cuvânt de condoleante. Numele acestui capitan îl însemn pentru o rea amintire legionara. Îl cheama Aranda.
Corpurile lui Ionel Mota si Vasile Marin sunt întinse într-o camera saraca si devastata din satul Majadahonda. Parintele Dumitrescu le-a vegheat toata noaptea, facându-le rugaciunile dupa datinile Bisericii noastre. Si preotul catolic al Banderei a zis rugaciuni la capatâiul lor. Acum eram mai linistiti. Ne revoltasem cumplit la gândul ca am putea pierde corpurile lor, care sa fie azvârlite cu altele în groapa comuna.
Seara pe la cinci, plecam cu un camion vechi în care sunt pusi gramada vreo douazeci de morti. Ne urcam lânga ei. Picioarele ne aluneca în sângele lor. Ochii lor albi parca vor sa ne întrebe ceva. La hopurile drumului, craniile se lovesc de podea, facând un zgomot pe care nu-l mai pot uita. Bucati de corp omenesc, brate, picioare desfacute de trupuri, se rostogolesc asupra noastra. Sufla un vânt înghetat. As vrea sa-mi pun patura în cap, dar fetele acelea, în care e sapata durerea, parca îmi cersesc alinarea unei priviri mângâietoare.
Detunaturile ghiulelelor rosesc orizontul. Am plecat de pe front. Ma gândesc: iata începutul unei schimbari de vremuri în viata mea. Dar ani multi de aici încolo, orice clipa de veselie îmi va fi umbrita de amintirea acestei nopti.

*
* *

Asa si-au dat duhul Ionel Mota si Vasile Marin.
Ceeace da rang de unicitate mortii acesteia e constiinta cu care ei si-au daruit viata, iesind în calea mortii.
În definitiv multi oameni au murit curajosi si fara tremur, împacati cu sfârsitul zbuciumului lor lumesc.
Unii viteji mor cu indiferenta si nepasare, pentru gustul riscului si al aventurii, altii cu fatalism, câtiva mor dezamagiti. Unii îsi dau viata cu simtamântul constrângerii unei datorii, altii din fatalism sau din idealism.
Ionel Mota si Vasile Marin au murit liberi, cu gândirea lucida, cu inima fierbinte si înflorita de iubirea ce o purtau celor care le erau dragi si lui Dumnezeu. Ei au murit cu marinimie. Ei nu au fost dusi de suvoiul unei exaltari colective. Dimpotriva, Ionel Mota si Marin s-au rupt voluntar dintre cei multi care, în marea lor iubire, îi legasera, îi strângeau de pamânt. Ei au avut forta sa se desfaca de contemporanii lor care, nici în tara, nici în Spania, nu au putut ajunge sa-i înteleaga. Aceasta a fost superioritatea lor supraomeneasca. Ionel Mota si-a prefigurat si si-a trait apoteoza mortii lui.
El a zis: „Astfel ar trebui sa mor". „Slujba mea e sa mor".
„Pentru acest decor sunt facut eu. Asa ma împlinesc: traind, suferind si murind în felul acesta".
Ionel Mota a fost dintre putinii care-si viseaza si apoi cu îndârjire îsi fauresc constructia, stilul si ornamentatia vietii lor.
În ultimele sale zile de viata, când s-a vazut ferit ca prin minune de un atât de ucigator secerat al mortii si-a pus însa întrebarea: „dar daca gresesc?"
„Daca Dumnezeu a chibzuit si a socotit ca slujba mea nu e sa mor, ci sa traiesc, ca sa muncesc, sa sufar, sa ma framânt si sa creez în lumea româneasca. Oare nebunia mea senina nu-i nesocoteste planurile si desfigureaza rostul care-mi este harazit?"
„eu asa am deslusit ca rostul meu e sa mor. Am tentat moartea si nu m-a vrut. Oare nu înseamna ca m-am înselat în deslusirea ursitei care mi-a fost pregatita de Dumnezeu? Datoria care-mi cade în sarcina poate este alta si sunt chemat sa ramân în viata".
„Oare nu pacatuiesc fata de natia mea, fata de camarazii pe care-i comand pe linia aceasta de mari primejdii, fata de ai mei carora le datorez ocrotire, fata de Legiune, fata de Dumnezeu ale carui porunci nu le-am înteles, când continui pe acest povârnis al mortii?"
El si-a pus în ultimele sale zile aceste mistuitoare întrebari, fiindca el plecase la moarte pe frontul din Spania, fara sperante de scapare. Asa gândise el ca e legea lui. Si legea trebuia sa se împlineasca.
Eu cred totusi ca el si-a înteles profetic destinul.
Dumnezeu nu a vrut sa lase sa se creada ca un glont ratacit sau o întâmplare nechibzuita a sfârsit viata lui Ionel Mota si Vasile Marin.
Dumnezeu a vrut sa dea mortii acestor doi, o însemnatate hotarâta, aratând ca le-a ridicat viata, în clipa aleasa de El.
Ionel Mota si Vasile Marin au fost aparati de gloante si au fost aparati de rani. Când moartea secera în jurul lor, sute de vieti într-o clipire, Arhanghelul Mihail îi tinea sub scutul lui.
Dar moartea lor folosea prevederilor Dumnezeiesti si determina împlinirea destinului de glorie al Românilor.
Dumnezeu nu a vrut pentru aceasta jertfa pilduitoare o inima uscata, rece, bolnava sau îmbatrânita în dezamagiri.
Iar Ionel Mota a avut suverana constiinta ca numai inima lui putea fi placuta în ceruri si singura destul de mare si de voinica spre a servi drept temelie viitorului românesc.
Prostii vor zice: mai bine mureau în tara lor, în serviciul si pentru apararea ei.
Ei nu pricep însa ca sufletele sanctificate ale lui Mota si Marin au o putere uriasa care ne pazeste granitele si patrimoniul national, ca o pavaza de mii si sute de mii mai puternica decât ne-ar fi putut da bietele lor piepturi omenesti.
Când obrazul Maicii Domnului si trupul rastignit al Mântuitorului Isus Hristos sunt lovite, intereseaza sacrilegiul, nu locul unde a fost savârsit.

*
* *

De atâtia ani, cu încapatânare, cred alaturi de tineretul Tarii, în viitorul Românilor. Un viitor impunator prin maretia sa.
Acestui viitor am dorit, m-am rugat si eu, sa fiu vrednic de a-i da totul, ca Ionel Mota si Vasile Marin.
În cele ce am scris, am cerut încontinuu, cu mândrie, dreptul la glorie pentru natia mea.
Acum mai temeinic ca oricând, am certitudinea si o spun: Natia care a zamislit pe Ionel Mota si Vasile Marin va fi aleasa de Dumnezeu pentru o misiune nobila si împarateasca în lumea oamenilor.
Am aceasta siguranta fiindca cei simpli si necultivati, mai multi ca ceilalti, au iubit în inima inimii lor cu lacrimi si jale si si-au însusit marinimia de cugetare, simtire si fapta ale lui Ionel Mota si Vasile Marin.
Ar fi fost într-adevar de disperat de natia noastra, daca multimea Românilor pusa în fata unei fapte care scoate din umbra maretia sufleteasca a rasei pamântului nostru, nu ar fi iubit aceasta fapta si nu ar fi recunoscut-o ca o fapta româneasca si nu ar fi simtit plecându-i-se genunchii spre slavirea celor doua inimi nemuritoare împodobite cu o atât de înduiosatoare frumusete.
Neamuri îndepartate cinstesc memoria lor, gestul lor fulgera stralucitor pe întinsul lumilor straine si Românii sa nu-l fi înteles!
În ciuda îndemnurilor pângaritoare ale stapânilor nostri corupti, natia mea nu s-a împovarat cu acest pacat.
Cred în neamul meu.

Alexandru Cantacuzino
Martie 1937

S F Â R S I T